Lynne Graham

Aljas rágalom!

Alejandro nem tudja legyőzni a spanyol temperamentumát, és ég a bosszúvágytól. Szép felesége, Jemima állítólag összeszűrte a levet a férfi öccsével, Marcóval. Az asszony ezután eltűnik, és Alejandro csak akkor bukkan a nyomára, amikor Jemimának már gyermeke született. A gróf kötelességének érzi, hogy hazavigye őket a kastélyába…

1. FEJEZET

Csodálatos tavaszi délután volt.

Alejandro Navarro Vasquez, Olivare grófja pompás fekete lova nyergéből tekintett végig a völgyön, mely már vagy ötszáz éve a családja tulajdonában állt. Ameddig csak a szem ellátott, az övé volt itt minden, a zöldellő erdők, a narancsligetek, a termékeny szántók, de a gróf nemes vonású arcát nem derítette fel mosoly.

Mióta két és fél éve tönkrement a házassága, szinte soha nem mosolygott, hiába volt jóképű, fiatal és sikeres. Egy spanyolnak a család ezerszer többet jelent, mint a pénz, márpedig ezen a téren egyértelműen kudarcot vallott, amikor az esze helyett a szívére hallgatott, és nem a megfelelő nőt vette feleségül. Súlyos hibát követett el, és megfizetett érte. Nemcsak a boldog családi élet lehetőségét veszítette el, hanem a féltestvérét, Marcót is, aki a botrány után New Yorkba költözött, és minden kapcsolatot megszakított a családdal.

De talán jobb is így, gondolta Alejandro, mert ha az öccse itt állna most előtte, alighanem kitekerné a nyakát.

Halkan szitkozódni kezdett. Hiába telt el két és fél év, még mindig nem csillapodott a dühe, még mindig nem tudott megbocsátani sem Jemimának, sem Marcónak. Hogy is bocsáthatta volna meg, hogy mindketten visszaéltek a bizalmával és lábbal tiporták a legszentebb érzéseit? Mióta csak a felesége elhagyta, bosszúra szomjazott, ugyanakkor tudta, hogy hiába. A szív ügyeiben nem létezik igazságszolgáltatás.

A telefonja megzizzent, üzenet érkezését jelezte. Alejandro kedvetlenül vette elő a készüléket, nem szerette, ha lovaglás közben zavarják. Ennek a hírnek azonban örült: a magándetektív, akit a felesége felkutatásával bízott meg, váratlanul a kastélyba érkezett, és beszélni akart vele.

Alejandro azonnal megfordította csődörét, és nyaktörő vágtában hazaindult. Kíváncsi volt, mi lehet az a nagy újság, amely miatt Alonso Ortega azonnal jelentést szeretne tenni neki.

– Elnézést, gróf úr, amiért bejelentés nélkül zavarom – hajolt meg előtte udvariasan az idősebb férfi –, de fontos híreim vannak, és azt gondoltam, haladéktalanul tudni akar minden újdonságról. Megtaláltam a grófnét.

– Angliában van, ugye?

A magánnyomozó részletes jelentést tett, ám közben sajnálatos módon belépett a fogadóterembe Alejandro anyja, Doña Hortencia is.

– Egy dolgot még el kell mondanom – zárta a tudósítást Ortega, aki zavarba jött a grófnő átható pillantásától. – A grófnénak van egy gyermeke, egy nagyjából kétéves kisfiú.

A detektív bejelentését fagyos csend fogadta.

Aztán hirtelen ismét kinyílt az ajtó, és Beatriz, Alejandro nővére lépett be a helyiségbe. Elfogódottan mentegetőzni kezdett a késésért, de az anyja gyorsan beléfojtotta a szót, mert jéghidegen azt mondta:

– Az angol boszorkány, aki az öcsédet megbabonázta, egy fattyút hozott a világra.

Beatriz elsápadt, Alejandro fagyosan hallgatott, a magándetektív pedig annyira zavarba jött, hogy sietve a gróf kezébe nyomott egy mappát, aztán elköszönt.

– Jemima gyereket szült? – bukott ki Beatrizből, miután a férfi távozott. – De kitől?

Alejandro rezzenéstelen arccal vállat vont. Tőle aztán biztos nem... Micsoda szégyen! Hogy tehette ezt vele Jemima?! *Por Dios,* a világra hozni egy másik férfi gyerekét, holott hivatalosan még mindig az ő felesége!

– Látod, én megmondtam! – emelte fel a mutatóujját Doña Hortencia. – Nekem elég volt csupán egyetlen pillantást vetnem rá, és pontosan tudtam, hogy nem hozzád való. Hogy is vehetted el azt a nőt? Hiszen a legkapósabb agglegény voltál egész Spanyolországban, akárkit elvehettél volna.

– Őt vettem el és kész! Késő bánat. – Alejandro nem igazán kedvelte az anyja drámai nagyjeleneteit.

– Megbabonázott, behálózott az a szégyentelen! Akárcsak az én drága Marcómat, aki miatta él elhagyatva a világ másik végén. És ráadásul szült egy fattyút, miközben még mindig a mi nevünket viseli... Micsoda szégyen, istenem, micsoda...

– Elég! – szakította félbe határozottan Alejandro. – Ami történt, megtörtént. Szerencsére túl vagyunk rajta.

– Hogy lennénk túl rajta? – Doña Hortencia szeme villámokat szórt. – Hiszen még mindig nem nyújtottad be a válókeresetet! Még mindig a családunkhoz tartozik az a nő!

– Már nem sokáig. Elutazom Angliába és felkeresem Jemimát.

– Miért mész oda személyesen? Miért nem küldöd az ügyvédünket?

Semmi okod rá, hogy te magad...

– Egy okom azért van rá. Tudod, anyám, Jemima a feleségem. És légy szíves, ne szólj egy szót se! Nincs szükségem az engedélyedre vagy a megjegyzéseidre! Puszta udvariasságból tájékoztattalak, nem kértem sem a véleményedet, sem a tanácsodat.

Azzal Alejandro visszavonult a dolgozószobájába, magára csukta az ajtót, és töltött magának egy dupla konyakot. Szóval Jemimának gyereke van... Ez a hír olyan volt számára, mint egy arculcsapás. Nem sokkal azelőtt, hogy elhagyta, a felesége elvetélt, elveszítette az *ő* gyermekét. Ezért aztán a gróf biztos lehetett benne,

hogy ez a poronty nem az övé. Vajon Marco fia? Vagy valaki másé? A kérdések gyötrelmes bizonytalansággal töltötték el, miközben a magánnyomozótól kapott vékonykaaktát lapozgatta.

A mappa kevés adatot tartalmazott. Jemima jelenleg egy dorseti kisvárosban él, és egy virágüzletet vezet.

Ahogy az asszonyra gondolt, megrohanták az emlékek, Alejandro azonban vasakarattal elhessegette az érzéki képeket. De vajon hol volt ez az önfegyelem és vasakarat, amikor belebolondult Jemima Greybe? Nincs mentsége, hiszen már a kezdet kezdetén is tökéletesen tisztában volt a társadalmi és neveltetésbeli különbségekkel, melyek elválasztották őket egymástól. Csakhogy a józan ész nem számított, mert a lány vonzereje, szexuális kisugárzása valósággal letaglózta. És ez a hirtelen támadt, őrült vágyakozás oda vezetett, hogy most, íme, kettészakad a családja.

De mégis... Jemimának nincs senkije, akihez fordulhatna, ebben Alejandro immár biztos lehetett, hiszen a jelentés is arról tanúskodott, hogy egyedül él a gyermekkel. Hivatalosan még mindig az ő felesége, és a törvény előtt a gyermek is az övé, hiszen a házasság fennállása alatt született. Vagyis ő felel értük, az érzéseitől függetlenül. És még soha egy Vasquez sem futamodott meg a kötelezettségei elől.

Alejandro kihúzta magát.

Igen, neki magának kell Angliába utaznia!

Jemima éppen celofánba burkolt egy elkészült csokrot, amikor Alfie kikukucskált a pult mögül.

– Szia! – köszönt udvariasan a pult előtt álló hölgynek, aki a csokorra várt.

– Szia! – mosolygott rá a hölgy. – Hogy te milyen szép kisfiú vagy! Megmondod a neved?

Alfie majdnem naponta kapott hasonló bókokat. Míg Jemima a kasszába tette a pénzt, eltűnődött rajta, vajon mikor jön el az az idő, hogy a gyereknek kínosak lesznek az ehhez hasonló dicséretek.

Alfie a megszólalásig hasonlított spanyol édesapjára, neki volt ilyen fekete szeme, olajbarna bőre, hollófekete haja. Tőle, az édesanyjától csak a fürtjei göndörségét és vidám, kedves természetét kapta. Arra szerencsére semmi jel nem utalt, hogy az apja komorságából, indulatosságából bármit is örökölt volna.

Jemima borzongva hessegette el a gondolatot.

Alfie közben visszatért a pult mögé és az autóival játszott, ő pedig már a következő vevőnek kötötte a csokrot.

A véletlen vezérelte Chalbury St. Helensbe, ebbe az isten háta mögötti kisvárosba, de ma már hálát adott az égnek azért, hogy idekerült, és boldog volt, hogy élete nagy válságát követően itt kezdett új életet.

A terhessége alatt sehol sem kapott állást, csak ebben a virágüzletben, ahol eleinte kisegítőként kezdett dolgozni. Aztán fokozatosan kiderült, nemcsak hogy szereti ezt a munkát, de érzéke is van hozzá. Ezért különféle tanfolyamokra iratkozott be, hogy a szükséges képesítést megszerezze. Amikor pedig a munkaadója nemrég nyugdíjba vonult, Jemima bátran döntött: bankhitelt vett fel és átvette az üzletet. Mint kiderült, nagyon is jól tette, azóta ugyanis sikerült bővítenie a megrendelők körét és a bolt profilját. Már nemcsak egyszerűen virágot árult, de vállalt teremdíszítéseket is esküvők és egyéb családi események alkalmából.

Néha szerette volna megcsípni magát, hogy meggyőződjön róla, nem álmodik. Hogy neki, a kisstílű bűnöző apa és alkoholista anya lányának valóban sikerült megvetnie a lábát a rendes emberek között, a szolid polgárok világában. Annak ellenére, hogy érettségi után nem tanulhatott tovább, lám, mégis vitte valamire.

Délben, ebéd után Jemima átvitte Alfie-t egy családi napközibe. Egy ideje már rendszeresen hordta gyerektársaságba a fiát, mert észrevette, hogy hiába van remek kis játszósarok berendezve neki az üzletben, gyakran unatkozik.

Régebben, amikor Alfie még egészen kicsi volt, és nem lehetett bevinni a virágboltba, Jemima barátnője, Flora vigyázott rá munkaidőben. Flóra azonban igencsak elfoglalt lett az elmúlt néhány hónapban, annyi munkát adott neki a kis panziója, hogy jó, ha hetente találkoztak.

Így aztán Jemima nagyon megörült, amikor kora délután Flora megjelent az üzletben, és megkérdezte tőle, nincs-e kedve meginni vele egy csésze kávét. Azonnal hátrament a bolt mögötti kicsi konyhába és bekapcsolta a kávéfőzőt.

– Valami baj van? – kérdezte meg a vörös hajú Florától, aki meglehetősen idegesnek tűnt.

– Remélem, nincs. Tulajdonképpen hamarabb akartam szólni, de pénteken beköltözött egy tíztagú család a panzióba, és azóta egy percem sincs... De miket is beszélek, nem panaszkodni jöttem. Szóval múlt hét csütörtökön volt itt egy gyanús pasas. Az üzleted előtt állt meg a bérelt kocsijával, és egy csomó fényképet készített. Ja, és utánad érdeklődött. Sok embert megszólított, még a postára is bement, hogy utánad tudakozódjon...

Jemima megdermedt, szív alakú arca krétafehér lett, nagy kék szeme még tágabbra nyílt az ijedségtől. Mivel apró termetű volt, karcsú és szőke, Florának az volt róla az első gondolata, amikor megpillantotta, hogy olyan,

mint egy karácsonyi angyalka. Aztán mikor kicsit jobban megismerte, megváltozott róla a véleménye. Jemima erős lány volt, tudta, mit akar, és kész volt keményen dolgozni a céljai elérése érdekében. Ezek pedig nagyon is becsülendő emberi tulajdonságok.

Ám Jemima angyali szépségén ez nem változtatott. Mint a helybeliek mesélték, a kisváros templomi kórusa csaknem megszűnt, ám a lány megmentette – a belépése ugyanis férfi jelentkezők tucatjait vonzotta a kórusba. Igaz, az urak reményei nem váltak valóra. Balul sikerült házassága óvatossá tette Jemimát, kizárólag plátói kapcsolatokat tartott fenn, idejét és egész életét a fiának és az üzletének szentelte.

– Mégis miket kérdezett? – tudakolta fojtott hangon.

– Hát, például hogy mióta élsz itt, hány éves Alfie, kikkel szoktál találkozni, meg efféléket.

– Spanyol volt?

Flora a fejét rázta.

– Nem. A postás Maurice szerint inkább londoni... Figyelj, ha ennyire félsz a férjedtől, miért nem teremtesz végre tiszta helyzetet? Miért nem hívod fel, és mondod meg neki, hogy válni szeretnél?

– Mert ha Alejandro tudomást szerez Alfie-ről, komoly bajba kerülhetek. Nem akarom, hogy elvegyék tőlem a gyereket.

– Miért vennék el? – pattogott Flóra. – Hiszen te nem csináltál semmi rosszat! A kegyetlen férjed volt az, aki elhanyagolt, sőt lelkileg bántalmazott! Ő volt az, aki kiszolgáltatott a rettenetes családtagjainak.

– Csak az anyja rettenetes, a testvéreivel nincs semmi baj – tiltakozott Jemima. – Marco és Beatriz is nagyon kedvesen viselkedtek velem. És igazából Alejandro sem volt kegyetlennek mondható. Nem ivott, nem bántalmazott soha...

– De folyton egyedül hagyott, egyvégtében kritizált, és gyereket csinált neked, holott te valójában nem is akartál még gyereket.

Jemima elvörösödött. Már maga sem értette, hogyan mesélhetett el ilyen bizalmas részleteket Florának a barátságuk kezdetén. Persze amikor idekerült, annyira ki volt borulva, hogy ha nem beszélhetett volna valakivel a gondjairól, talán bele is bolondul. Valahogyan ki kellett engednie a gőzt.

– Nem voltam neki elég jó – állapította meg szomorúan.

– Szerintem éppenséggel túl jó voltál neki – jelentette ki energikusan a barátnője. – Én továbbra is azt mondom, vallj be mindent Alejandrónak, és ne bujkálj tovább. Semmi okod rá, nem neked kellene szégyellned magad a történtekért.

– Ha megtudja, hogy van egy fia, azonnal rám uszítja az ügyvédeit és Spanyolországba viteti Alfie-t – rázta a fejét Jemima. – Alejandro nagyon komolyan veszi a családdal kapcsolatos kötelezettségeit.

– Nos, te tudod – adta meg magát Flora. – De egy szép napon a fiad kérdéseket fog feltenni az apukájáról. És egyébként is... Örökké csak nem titkolhatod el a férjed előtt, hogy van egy gyereke!

– Igen, tudom, de pillanatnyilag alighanem így lesz a legjobb.

Amikor megszólalt az ajtó fölé akasztott harangocska, Jemima letette a csészéjét, és elindult kiszolgálni az újonnan érkezett vevőt.

Később, a délután folyamán kiszállított egy komolyabb virágdekorációt az egyik elegáns, városszéli villába, ahol estélyt tartottak aznap, majd útban hazafelé beugrott Alfie-ért is a családi napközibe. Nagyon büszke volt a kicsiny házra, amelyben lakott, mert egy parányi kert is tartozott hozzá, hintával, homokozóval, s mert bár a falakat maga festette, és olcsó bútorokkal rendezte be, mégis ez volt az első igazi otthona, a gyermekkorát is beleszámítva.

Az, hogy valaha egy gyönyörű kastélyban lakott, már csak ködös álom volt Jemima számára. *Castillo del Halcónt,* a Sólyomkastélyt Alejandro harcias ősei építtették még valamikor a középkorban, és telehordták a legkülönfélébb stílusú drága bútorokkal, szőnyegekkel, kárpitokkal, porcelánokkal, festményekkel és egyéb értékes régiségekkel. Ezt a csodás helyet azonban a fiatalasszony soha egy percig sem érezte az otthonának. Anyósa, Dona Hortencia gondoskodott róla, hogy az első pillanattól az utolsóig vendég, egészen pontosan hívatlan vendég legyen ott.

Jemima elmerengett rajta, vajon volt-e valami jó is a házasságában.

Eszébe jutott a férje, akire korábban úgy tekintett, mint valami főnyereményre, amelyet meg sem érdemelt. Minden jó dolgot, ami történt vele, szerencsés véletleneknek köszönhetett. Például Alfie fogantatását is. De az is véletlen volt, hogy épp Chalbury St. Helensben robbant le a kocsija, nem máshol. Sőt tulajdonképpen Alejandrót is egy véletlen balesetnek köszönhette.

Jemima, aki akkoriban egy szálloda recepcióján dolgozott, a szabadnapján biciklivel közlekedett Londonban, hiszen a külvárosban ritkán jártak a buszok, és Alejandro sofőrje elütötte.

A hatalmas Mercedes azonnal megállt, utas és sofőr is kiugrott, hogy megnézzék, mekkora a baj. Jemimának csak a térde horzsolódott le csúnyán, meg a csípőjét fájlalta egy kicsit, de a bicikli igencsak megsínylette a

balesetet. Így aztán a lány hamar a luxuslimuzin hátsó bőrülésén találta magát, a leghelyesebb, legvonzóbb férfi társaságában, akit valaha látott. És ez a félisten nemcsak hogy leadta egy műhelyben a sérült kerékpárt, de ahhoz is ragaszkodott, hogy kórházba vigye Jemimát. Hiába bizonygatta a lány, hogy semmi baja, a csípőjét megröntgenezték, a térdét lefertőtlenítették és bekötözték, s mire a kezelés véget ért, az áldozat fülig beleszeretett a gázolójába.

Szerelem volt ez első látásra – holott Jemima nem is hitt benne, hogy ilyesmi létezik. Mi több, megfogadta magának, hogy soha nem fog úgy függeni egy férfitól sem, ahogy az anyja függött az apjától – a baj mégis megtörtént. Teljesen belebolondult Alejandro Navarro Vasquezbe már abban a bizonyos első pillanatban.

És sajnos később sem ábrándult ki belőle, pedig a férfi már a kezdet kezdetén kimutatta a foga fehérét. Nem hívta fel, amikor megígérte, az utolsó pillanatban mondott le találkozókat, ráadásul más lányokkal is randevúzott. Lábbal tiporta tehát a szerelmes Jemima legszentebb érzéseit és női büszkeségét.

Persze a lány előre tudhatta volna, hogy ez lesz, hiszen két külön világból jöttek. A férfi a spanyol arisztokráciához tartozott, Jemima meg recepciós volt egy olyan szállodában, ahová a gróf úr be sem tette volna a lábát. Nem csoda, ha mindig is úgy érezte, nem üti meg azt a szintet, amelyet Alejandro megérdemel, és ez mérhetetlenül zavarta.

Aztán pár hónap elteltével a gróf megváltozott. Rájött, hogy nem tud meglenni Jemima nélkül, és elkezdte szorosabbra fűzni a kapcsolatukat.

– Olyanok vagyunk mi ketten, *querida mia,* mint a fény és az árnyék... *soly sombra* – mormolta, összehasonlítva a saját sötét és a lány hófehér bőrét. – Egyik sincs a másik nélkül. Mi is összetartozunk.

Talán nem létezhettek egymás nélkül – viszont sajnos együtt sem bírták...

Jemima sóhajtott egy nagyot, és a másik oldalára fordult az ágyban. Már éjjel kettőre járt az idő, és még mindig nem tudott aludni, pedig másnap virágért kellett mennie, új árut beszereznie az üzletbe, vagyis nagyon korán fog felkelni.

Az üzletben talpalatnyi hely is alig maradt, miután Jemima elhelyezte a frissen hozott árut a nagy állóvázákban. A hajnali hűvösségtől és a nedves virágszáraktól egészen elgémberedtek az ujjai. Beletörölte a kezét a farmerjába, és megborzongott. Mindegy volt, hogy tél van, vagy nyár, az üzletben sosem lehetett meleg, hiszen akkor elhervadtak volna a növények.

Jemima bement a hátsó helyiségbe, és kihozott egy réges-régi kötött pulóvert. Alfie az üzlet mögötti kis kertben triciklizett, s közben olyan hangokat adott ki, mint egy versenyautó. A nő mosolyogva nézte.

– Jemima...

Te jó ég! A nő nagyon remélte, hogy soha többé nem fogja hallani ezt a hangot. A szeme résnyire szűkült, és sehogy sem akaródzott neki megfordulni. Szerette volna azt gondolni, hogy csak a képzelete játszik vele, de minden más – a virágok illata, a hideg, a kint játszó Alfie hangos berregése – túlontúl valóságos volt ahhoz, hogy képzelődjön.

Lassan hátrafordult, felkészülve a legrosszabbra.

És nem tévedett. Ott állt *ő* teljes életnagyságban. Alejandro Navarro Vasquez, a férje. A férfi, aki megtanította szeretni, és aki miatt többet szenvedett, mint jellemtelen apja vagy alkoholista, korán meghalt anyja miatt.

Mint mindig, a férfi most is remekül nézett ki sötétkék, méretre szabott öltönyében, csillogó fekete, kézzel varrott cipőjében. Igen, mindig makulátlan volt a megjelenése, kivéve... Nos, igen, kivéve az ágyban, ahol Jemima élvezettel borzolta össze hibátlanul vágott és fésült frizuráját. Ahogy felmerült benne ez a régi emlék, kis híján felkiáltott fájdalmában, olyan váratlanul csapott le rá a vágy.

Kész csoda, hogy egy fojtott, rekedtes kérdést ki tudott préselni magából:

– Hát te meg... mit keresel itt?

2. FEJEZET

– Van némi megbeszélnivalónk – jelentette ki szárazon Alejandro, miközben olyan pillantásokkal méregette Jemimát, hogy a fiatalasszonynak hirtelen nagyon melege lett. Egyszerre a tudatára ébredt, milyen szánalmasan festhet a férfihoz képest viseltes munkaruhájában, ugyanakkor dühös lett magára, amiért egyáltalán megfordult a fejében, milyen jó volna tetszeni Alejandrónak.

Nekitámaszkodott az ajtófélfának, és dacosan felvetette a fejét. Aranyszínű fürtjei a vállára hullottak, és nem kerülte el a figyelmét, hogy a férfi nyel egy nagyot.

– Jól adod a csábító szirént – ismerte el Alejandro –, de hát ez nem újdonság. Mindig is jól adtad.

Jemima akár meg is sértődhetett volna, ha nem látja megvillanni a vágyat a fekete szempárban, és ha nem veszi észre az árulkodó domborulatot a férfi ágyékánál. Az arcába szökött a vér. Egyrészt boldog volt, hogy még mindig ekkora hatással van a férjére, másrészt viszont elszörnyedt, amiért ennyire fontos számára, hogy hatással legyen rá.

– Mit akarsz itt? – ismételte meg a kérdését.

– Elválni. Szükségem volt az elérhetőségedre, hogy eljuttathassam neked az iratokat. Gondolom, nem lep meg a dolog azok után, hogy szó nélkül otthagytál. Éretlenül és elhamarkodottan cselekedtél persze, de hát te már csak ilyen vagy...

Jemima szerette volna a fejéhez vágni a legnagyobb virágvázát.

– Nem elhamarkodottan és éretlenül, hanem kétségbeesetten cselekedtem, ha éppen tudni akarod! – tiltakozott. – Te kényszerítettél rá, hogy így tegyek.

– Na ne mondd! – A férfi előrelépett, és harcra készen nekitámaszkodott a pultnak.

– Soha nem beszélgettél velem, nem érdekelt, hogy vagyok, mi a véleményem. Úgy éreztem, csapdába kerültem, és egyszerűen nem bírtam tovább a magányt és a bezártságot.

– Látod, ezt kellett volna elmondanod. Találhattunk volna valami megoldást közösen...

– Ugyan már! Egyetlen dolgot mondj, amit a házasságunk alatt sikerült megoldanunk! – vágta oda igaza biztos tudatában Jemima. – Hogy is sikerülhetett volna bármi ilyesmi, ha egyszer nem álltál szóba velem? Többször is próbáltam az értésedre adni, milyen boldogtalan vagyok melletted, de te a füled botját se mozdítottad, és semmit sem változtattál a viselkedéseden.

Jemima szemében fájdalom csillogott. A szíve majd megszakadt, amikor eszébe jutott, hogy a férje drága ajándékokkal halmozta el ahelyett, hogy időt szánt volna rá.

De nem merülhetett el a fájdalmas emlékekben, mert a következő pillanatban megszólalt az ajtó fölötti csengő, és megjelent a színen Sandy, Jemima kisegítője. Egy másodpercre nagyon nagy lett a csend.

– Elkéstem talán? – ijedezett a sötét hajú asszony. – Korábbra beszéltük meg?

– Jaj, nem, dehogy! – nyugtatta meg Jemima. – Sőt, a lehető legjobbkor jöttél. Haza kell mennem, úgyhogy egy darabig egyedül kell tartanod a frontot.

Anélkül, hogy Alejandróra pillantott volna, kiszaladt a hátsó kertbe, felkapta Alfie-t, majd a gyerekkel a karján visszatért.

– Száz méterre lakom innen – közölte hűvösen Alejandróval. – Negyvenkettes házszám.

Csak egylépésnyire volt az ajtótól, amikor az kinyílt, és egy szélfutta hajú fiatalember lépett be rajta, kezében egy papírtálcával.

– Még meleg a cseresznyés pite! – rikkantotta vidáman. – Remélem, nem reggeliztél!

– Ó, Charlie, ne haragudj, de teljesen megfeledkeztem róla, hogy ma jössz. – Jemima előző héten, a kóruspróbán beszélte meg a fiatal villanyszerelővel, hogy átjön megjavítani valamit. – Sajnos most el kell mennem, de előtte megmutatom a rossz konnektort, rendben? – Azzal erősen magához szorította a gyereket, és áthajolt a pult fölött. – Látod, ott van... Az romlott el, az a dupla odalent.

– Ha mégsem jó neked, visszajöhetek holnap is – ajánlotta fel a fiatalember. – Mégiscsak jobb lenne, ha itt volnál...

– Nem, így is jó lesz, Charlie. Hiszen Sandy itt van. – Jemima megindult az ajtó felé, ahol Alejandro várakozott és közben komor képpel méregette a csalódott villanyszerelőt.

Egy másodperccel később azonban már kint voltak a friss levegőn. A fiatalasszonyt kissé összezavarta, hogy a férje épphogy csak rápillantott Alfie-re – láthatóan csöppet sem érdekelte a gyerek.

Jemima letette a kisfiút és kézen fogta.

– Elviszlek benneteket kocsival – ajánlotta fel Alejandro.

– Nem, köszönöm. – Jemima tagadólag rázta a fejét, és elindult Alfie-vel.

Még húsz métert sem tett meg, amikor lefékezett mellettük egy nagy fekete autó, és kiszállt belőle egy magas, öltönyös férfi.

– Hazafelé mentek? Szálljatok be, elviszlek benneteket.

– Köszönöm, Jeremy, de te is tudod, hogy nincs messze – felelte barátságosan Jemima, pedig az esze közben csak azon járt, vajon miért akar válni Alejandro.

Talán újra meg akar nősülni? Talált egy pénzes arisztokrata lányt, aki jobban illik hozzá? És vajon hány nővel volt dolga az elmúlt két és fél évben?

Jeremy nem hagyta magát lerázni, kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját.

– Szálljatok már be, az ég szerelmére! Hiszen teljesen átáztok, mire hazaértek.

Jemima csodálkozva nézett körül. Eddig nem is vette észre, hogy esik az eső. Felkapta Alfie-t, és mégiscsak beszállt a kocsiba.

Amikor megérkeztek a kis ház elé, már ott állt egy áramvonalas sportkocsi.

– Ejha! – Jeremy elismerőn füttyentett egyet. – Kié ez a szépség?

– Egy régi ismerősömé – felelte Jemima, és kiszállt.

El akart fordulni, de a férfi is kiszállt, megkerülte az autót, és a karjára tette a kezét.

– Vacsorázz velem ma este! – kérte. – Minden kötelezettség nélkül, kizárólag baráti alapon.

Jemima elvörösödött, és hátrált egy lépést. Kínos volt számára, hogy Alejandro is hallja a meghívást, márpedig biztosan hallotta, mert alig néhány méternyire állt tőlük, és vasvillaszemmel méregette őket.

– Ne haragudj, de a válaszom továbbra is nem – mondta elfogódottan.

– Ne hidd, hogy ezzel megszabadultál tőlem – mosolygott Jeremy. – Nem adom fel ilyen könnyen.

Jemima megcsóválta a fejét. Az ingatlanügynök Jeremy a harmincas évei elején járt, elvált volt, és sehogy sem akarta észrevenni, hogy Jemima a legkevésbé sem érdeklődik iránta. Mióta a fiatal nő aláírta nála a háza bérleti szerződését, már legalább egy tucatszor hívta vacsorázni, mindig eredménytelenül.

Jemima Alfie-vel a karján a házhoz sietett, ahol már ott várt rá Alejandro.

– Miért nem mondod meg neki, hogy férjnél vagy? – kérdezte könnyedén.

– Tudja. Mindenki tudja, hogy férjnél vagyok. – A jegygyűrű egyszerre égetni kezdte Jemima ujját, ahogy az ajtót nyitotta. – De azt is tudják, hogy jó ideje külön élek a férjemtől.

– Kész csoda, hogy hordod a gyűrűt – jegyezte meg a férfi, miközben belépett a kis előtérbe, és onnan továbbsétált a nappaliba.

Jemima nem felelt. Levette Alfie-ről a kabátot, és beakasztotta a szekrénybe.

– Gyümölcslevet, anya! – rángatta meg a ruhája ujját a gyerek.

– Kérek szépen – figyelmeztette Jemima, mire a kisfiú udvariasan megismételte:

– Kérek szépen gyümölcslevet!

– Rendben, mindjárt hozom. És te? – fordult a fiatalasszony Alejandróhoz. – Te kérsz valamit? Kávét például...

– Sí. Az jó lenne.

– Mondd te is, hogy kérek szépen – oktatta Alfie.

– *Por favor* – mondta erre Alejandro az anyanyelvén, egyetlen pillantásra sem érdemesítve a kisfiút.

Jemima ezt már nem állta meg szó nélkül.

– Hogyhogy nem teszel fel kérdéseket? – érdeklődött Alfre-re pillantva, aki közben előszedte a játék autóit, és sorba rendezte őket a szőnyegen.

– Az ügyvédi iroda, amelyet a család képviseletével megbíztam, fog majd kérdezni eleget, ne félj – hangzott a szenvtelen válasz.

– Aha. Ezek szerint biztosra veszed, hogy nem a tiéd a gyerek.

Alejandro szeme megvillant.

– Hát hogy lehetne az enyém?

Jemima dühe is felparázslott, de csak egy pillanatra, utána sikerült megfékeznie magát. Szeretett volna ököllel nekiesni a férje mellkasának, és addig ütni, amíg a férfi észhez nem tér, de ennek nem volt sok értelme. Hiszen pontosan azért hagyta el Alejandrót, mert ha nagy ritkán beszélgettek is, mindig az volt az érzése, hogy áthatolhatatlan kőfalat dönget, melyen lehetetlenség rést találni.

Míg a kávé lefőtt, arra a következtetésre jutott, hogy jobb, ha Alfie nincs itthon, amíg az apjával beszél, ezért aztán felhívta Florát, aki átérezve a helyzet komolyságát, öt perccel később már ott is volt a gyerekért.

De hiába maradtak kettesben, hosszú ideig nyomasztó csönd telepedett a szobára. Jemima volt az, aki kevésbé bírta a feszült hallgatási. Kihúzta magát, és megtörte a csendet:

– Visszatérve az apaság kérdésére: Alfie a te fiad. Nem is lehelne másé, ugyanis soha nem csaltalak meg. Nem feküdtem le az öcséddel.

Alejandro megsemmisítőnek szánt pillantást vetett rá.

– Benne legalább volt annyi tisztesség, hogy nem tagadta a dolgot.

– Szóval az, hogy ő nem tagadta, számodra csak egyetlen dolgot jelenthet: hogy hazudok? – csattant fel a fiatalasszony.

– A fivérem még sosem hazudott nekem, amit rólad sajnos nem lehet elmondani, Jemima.

– Ó, tényleg? – Az asszony keze ökölbe szorult. – Mégis elárulnád, mikor hazudtam én neked?

– Például amikor azt mondtad, elvásároltad azt a jelentékenynek mondható összeget, amelyet a házasságunk idején havonta a rendelkezésedre bocsátottam, és közben soha nem tudtál felmutatni semmit, amit ebből a pénzből vettél.

Jemima elsápadt. Sajnos sok igazság volt abban, amit Alejandro a fejéhez vágott. Tényleg iszonyú sok pénzt elköltött azokban a hónapokban, ha nem is magára. És mindezt amiatt, mert annak idején, még a megismerkedésükkor egy egészen ártatlannak hitt hazugságot tálalt fel a férfinak...

– Marcónak adtad a pénzt? – tudakolta Alejandro. – Mindig is pazarló életmódot folytatott. Nem lepne meg, ha pénzszűkébe kerülve rajtad élősködött volna.

Egy pillanatig nagy volt a kísértés, hogy Jemima elfogadja a felkínált menekülő utat, de aztán elszégyellte magát. Nem akart megint hazudni. Már csak azért sem, mert nem akarta rossz színben feltüntetni Marcót a bátyja előtt. Még mindig kedvelte őt, akkor is, ha a fiatalember nem tagadta elég vehemensen a nem létező viszonyukat.

– Nem, Marco sohasem kért pénzt tőlem – mondta az igazságnak megfelelően.

Alejandro megvetőn mérte végig.

– Gondolom, azóta is tartod vele a kapcsolatot.

– Nem is beszéltem vele, amióta eljöttem Spanyolországból.

– Nahát, ez igazán meglepő! Pedig igen szorosnak tűnt a barátságotok.

Ahogy mondani szokták, sülve-főve együtt voltatok.

Jemima nyelt egy nagyot, de a keserű szájíztől nem tudott megszabadulni. Úgy szerette volna megmondani az igazságot Alejandrónak! De túlságosan komoly dologról volt szó, ráadásul szentül megígérte Marcónak, hogy megőrzi a titkát.

– Szóval az elmúlt két évben nem beszéltetek, azt mondod? De a gyerekét csak támogatja, nem?

– Már megmondtam, hogy Alfie nem Marco gyereke! – csattant fel Jemima. – Sohasem szegtem meg a házastársi eskümet. Alfie a te fiad!

– Csak nem képzeled, hogy elhiszem ezt a mesét? – Alejandro szeme villámokat szórt. – Hiszen nem sokkal azelőtt, hogy elhagytál, elvetéltél, és...

– Azt hittük, hogy elvetéltem – helyesbített Jemima. – De amikor megérkeztem Angliába, megvizsgáltattam magam egy nőgyógyásszal, és kiderült, hogy még mindig terhes vagyok. Az orvos azt mondta, lehet, hogy ikerterhes voltam, és elveszítettem az egyik babát. Vagy az is lehet, hogy a vérzések egy vetélés megindulását jelezték, de a folyamat szerencsére megállt. Mindegy is, a lényeg annyi, hogy amikor megérkeztem ide, gyermeket vártam, és öt hónappal később megszületett Alfie.

Alejandro továbbra is hitetlenkedve bámult rá.

– Ez lehetetlen!

Jemima erre sarkon fordult, felrántotta az egyik komód fiókját, és előkereste a fia születési papírjait. Maga sem értette, miért erősködik. Miért ilyen fontos számára, hogy Alejandro elhiggye, ő az apa? Hiszen ez kétélű fegyver, és később nagy baja lehet belőle... Bár az is igaz, Alfie-nek tartozik azzal, hogy ebben a kérdésben nem hazudik. Előbb-utóbb a gyerek is érdeklődni fog az apja felől, és akkor az igazságot kell mondania, ez nem is kérdés.

Szóval végül előhúzta az iratokat, és átnyújtotta őket a férfinak.

– Mi ez? – Alejandro rá csöppet sem jellemző udvariatlansággal kapta ki a kezéből a papírokat.

– A kórházi zárójelentés és a születési anyakönyvi kivonat – mondta a lány. – Te is láthatod, hogy Alfie szinte napra pontosan öt hónappal azt követően született, hogy eljöttem tőled.

Alejandro mindössze egy pillantást vetett az okmányokra.

– Ebből csak az következik, hogy terhes voltál, amikor faképnél hagytál. Az, hogy az én gyerekem a fiú, semmi esetre sem.

Jemima vett egy nagy levegőt.

– Nem tudom, mi értelme lenne egy ilyen könnyen ellenőrizhető kérdésben hazudni – rázta meg a fejét. – Megértem, hogy sokkol a hír, és szeretnél tudomást sem venni róla. Nem is akartalak ezzel zaklatni, a szétválásunk óta nyilván rengeteg minden történt veled is, és természetes, ha élni szeretnéd a saját életedet. De ha már idejöttél és rákérdeztél, nem fogok hazudni csak azért, hogy te jobban érezd magad. Alfie-nek is meg fogom mondani az igazat, ha nagyobb lesz és kíváncsiskodik. El fogom mesélni neki, hogy a te fiad, és nem kizárt, hogy akkor meg akar majd ismerni téged.

A férfi legalább egy percig némán, sötét képpel mustrálta.

– Ha tényleg igaz, amit mondasz, és ha ez a kisfiú tényleg az enyém, akkor szörnyűségesen önző teremtés vagy, Jemima! Hogy voltál képes több mint két évig eltitkolni előlem, hogy gyerekem van? Hát ennyire gyűlölsz?

A fiatalasszony elsápadt, minden vér kiszaladt az arcából.

– Amikor eljöttem Spanyolországból, én sem tudtam, hogy várandós vagyok – próbált mentegetőzni, de maga is érezte, hogy ez nem valami nyomós érv.

– Több mint két év eltelt a gyerek születése óta, de te mégsem vetted a fáradságot, hogy tudasd velem, apa lettem! – méltatlankodott a férfi. – És ezek után elvárod, hogy elhiggyem minden szavadat? Genetikai vizsgálatot követelek, és ha kiderül, hogy a gyereked az én gyerekem is, majd eldöntöm, hogyan tovább!

Jemima szája elkeskenyedett. Rosszulesett neki, hogy a férfi nem bízik benne, nem hiszi el, hogy Alfie az övé. Hiszen ezzel Alejandro közvetett módon továbbra is házasságtöréssel vádolta.

– Rendben – mondta. – Természetesen beleegyezem az apasági vizsgálatba. Nincs semmi félnivalóm, pontosan tudom, ki Alfie apja.

– Én majd mindent megszervezek a vizsgálattal kapcsolatosan, és értesíteni foglak, mi a teendő – közölte fagyosan a férfi, és csak úgy sugárzott az elutasítás minden porcikájából.

– Én pedig felkeresek egy ügyvédet, és benyújtom a válókeresetet! – vágta rá Jemima, hogy ő is mondjon valami fenyegetőt.

A férfi homloka ráncba szaladt.

– Nem hinném, hogy jelen körülmények között ez okos dolog volna – mondta lassan. – Én a helyedben megvárnám ezzel a vizsgálat eredményét.

– Nem hinném, hogy megvárom. – A fiatal nő egyre dühösebb lett. – Sőt, tudod mit? Már akkor el kellett volna indítanom a válást, amikor elhagytalak!

– És miért nem tetted, ha szabad érdeklődnöm? – Alejandro felhúzta az egyik szemöldökét.

Jemima lesújtó pillantást vetett rá, de egy szót sem szólt. Némán a bejárati ajtóhoz masírozott, felrántotta, majd szélesre tárta a férfi előtt, jelezve, hogy eljött a távozás ideje.

Minden ízében remegett az indulattól. Már el is felejtette, hogy a férje így ki tudja borítani. Egyszerűen képtelen volt elviselni az erőszakosságát, azt, hogy senkire és semmire nincs tekintettel.

– Majd jelentkezem – búcsúzott a férfi.

– Azért örülnék, ha legközelebb ideszólnál telefonon, mielőtt meglátogatsz – vetette oda gúnyosan Jemima, és felkapott az előszobai asztalkáról egy névjegyet, majd átadta Alejandrónak. – Tessék, a számom...

Miután becsukódott az ajtó a férfi mögött, odaállt az ablakhoz, és a függöny mögül figyelte, ahogy beszáll méregdrága sportkocsijába, majd szélsebesen elhajt.

Semmi sem változott, gondolta boldogtalanul. Alig tért vissza az életébe Alejandro, vele együtt visszatértek a kételyek, a bizonytalanság, az önvád. Pedig azt hitte, ezektől sikerült megszabadulnia akkor, amikor úgy döntött, hogy véget vet a házasságának.

3. FEJEZET

Jemima a lehető leghalkabban csukta be maga mögött a kis háza ajtaját.

Ilyenkor, csütörtök esténként bébiszitter vigyázott Alfie-re, ugyanis ő Florával együtt kóruspróbára ment. Rendszerint már alig várta ezeket a vidám alkalmakat, amikor együtt lehet a barátaival, de egy ideje, egészen pontosan két hete már semminek sem tudott örülni. Még a kórusnak sem. A rosszkedv szinte állandó jellemzőjévé vált.

– Nevethetnél megint egy kicsit – biztatta Flora, miközben Chalbury St. Helens kicsiny, középkori temploma felé igyekeztek. – Tudod, úgy, mint rég, csak a változatosság kedvéért... Túlságosan sokat gyötrődd magad e miatt az apasági vizsgálat miatt. Ez egyszerűen nem egészséges.

Jemima bocsánatkérően pillantott a barátnőjére.

– Hidd el, őszintén sajnálom, de nem tehetek róla... Úgy érzem magam, mint akit nyilvánosan megszégyenítettek.

– A jegyzőt és a háziorvost is titoktartásra kötelezi a törvény – nyugtatgatta Flora. – Csak nem képzeled, hogy házról házra járnak a nagy hírrel, miszerint a férjed kételkedik az apaságában? Miért is tennék? Ismernek és szeretnek téged, és nem akarnak rosszat neked. Ha valakiről megvan a véleményük, akkor az Alejandro, nekem elhiheted.

Jemima halványan elmosolyodott. Flora persze nem győzte meg teljesen, de azért jólesett neki, hogy legalább ő mellette áll és vigasztalni akarja. Az apasági vizsgálatot valóban szörnyűségesen megalázónak érezte, és el tudta képzelni, hogy ha ez ilyen, akkor vajon milyen lehet egy zajos valóper, ahol a felek összecsapnak a gyerek felügyeleti jogáért.

Először egy fensőbbséges londoni ügyvéd telefonált Alejandro megbízásából, hogy tájékoztassa őt, pontosan mit kell tennie. Első lépésként fel kellett keresnie a városka jegyzőjét, ahol fényképet kellett leadnia, és eskü alatt kellett nyilatkoznia a személyazonosságáról. A következő útja aztán a háziorvoshoz vezetett, ahová Alfie-t is magával kellett vinnie. A háziorvos vette le a mintát mindkettőjüktől: ez volt a legkevésbé kellemetlen, mindössze a száj nyálkahártyáját törölte végig egy-egy vattás végű pálcikával, melyeket aztán beküldtek a megfelelő laboratóriumba.

Jemima arca még most is égett a szégyentől, ha eszébe jutott, hogy a jegyző, az orvos, sőt az asszisztensek és a titkárnők is tudják most már, hogy a férje házasságtöréssel vádolja.

Ezt soha nem fogom megbocsátani Alejandrónak, gondolta sötéten. Hogy alázhatott meg ennyire?

Persze megtehette volna, hogy nem veti alá a gyereket a vizsgálatnak, de az a férfi szemében nyilván azt jelentette volna, hogy ő hazudott, és valójában nem az övé a gyerek. Pedig ha másért nem, Alfie kedvéért fontos volt, hogy végre tiszta vizet öntsenek a pohárba.

Mire odaértek a templomhoz, Jemima erőt vett magán, és mosolyt varázsolt az arcára. Tettetett örömmel intett a kedves ismerősöknek. Az éneklés aztán valóban jót tett: mind a közös részek, mind a szóló, amelyet énekelt, segített elterelni a figyelmét az őt foglalkoztató nyomasztó gondolatokról. Mire véget ért a próba, és a többiekkel nekiláttak a helyükre pakolni a székeket, már sokkal nyugodtabbnak érezte magát.

Fabian Burrows, az egyik helyi orvos, aki mellesleg meglehetősen jóképű is volt, a távozásnál felsegítette Jemima kabátját.

– Csodaszép a hangod – dicsérte a fiatal nőt, aki fülig pirult.

– Köszönöm.

Fabian nem tágított mellőle, Jemimáéhoz igazította a lépteit.

– Nincs kedved meginni velem valamit? – kérdezte reménykedve.

– De igen, tulajdonképpen volna, csak...

– Mit szólnál a Vörös Oroszlánhoz?

Ahogy kiértek a templomból, Flora is utolérte őket.

– Remek, imádom a Vörös Oroszlánt, csak az a helyzet Fabian, hogy Florával vagyok...

– Ó, az engem egyáltalán nem zavar! Mindkét szép hölgyet szívesen látom egy italra!

Jemima kérdőn a barátnőjére nézett, akinek a homloka mintha elfelhősödött volna. Mi az? Talán neki nincs kedve beülni valahová?

– Azt hiszem, most nem alkalmas az időpont – mondta ekkor Flora lassan, vontatottan, miközben a szemöldökét emelgette, és az utca felé pillantgatott.

Jemima végre odanézett, és rájött, miért viselkedik ilyen furán a barátnője. A templom előtt, tőlük alig pár lépésnyire ugyanis egy sportkocsi állt, melynek egy sötét öltönyös férfi támaszkodott neki.

Hogy az a...! Jemima dühbe gurult. Hogy mert Alejandro megint váratlanul felbukkanni?! Hiszen nyomatékosan megkérte rá, hogy előre jelezze a jöttét! A harag mellett azonban érzett valami mást is. A férfi

láttán könnyed borzongás fogta el, mely forró bizsergéssé alakult át. Egyszerre az is nehéz feladatnak tűnt számára, hogy levegőt vegyen.

Vagyis nem számított, milyen mérges rá, még mindig mérhetetlenül vonzónak találta, és nagyon kívánta Alejandrót. Már a puszta látványa is heves szívdobogást idézett elő nála, ahogy a férfi ott állt hanyagul a kocsinak támaszkodva, a mellkasa előtt összefont kézzel.

A csudába! Vajon miért nem tud úgy tenni, mintha észre sem venné? Miért nem tud közönyt tettetni iránta? A férfiból áradó vonzerő legalább annyira dühítette, mint az, hogy Alejandro egyeden szó nélkül rohanta le megint.

– Honnan tudtad, hol vagyok? – kérdezte ingerülten.

– A bébiszittertől, aki Alfie-re vigyáz – hangzott a szenvtelen válasz. – Sajnálom, ha esetleg felborítottam a mai terveidet.

– Ez meg kicsoda? – érdeklődött Fabian.

– Ó, senki, csak a hölgy férje – hangzott az epés válasz.

Jemima majd elsüllyedt szégyenében.

Fabian elvörösödött, aztán meg elsápadt, és mormolt valami olyasmit, hogy a jövő héten úgyis találkoznak, majd karon fogta a szintén tanácstalan Florát, és együtt távoztak.

– Miért kellett így letorkolnod szegényt? – csattant fel Jemima, amikor azok ketten már hallótávolságon kívül kerültek. – Élvezed, ha zavarba hozhatsz másokat?

Alejandro ingerülten pillantott rá.

– Hiszen csak az igazat mondtam. Már az is baj? Elegem van belőle, hogy valahányszor idejövök, legalább egy-két fickó legyeskedik körülötted, és te szemérmetlenül flörtölsz velük.

– Nem flörtölök velük! – méltatlankodott Jemima. – Udvarolnak, közeledni próbálnak, de én nem szoktam bátorítani őket. De még ha bátorítanám is... Többé semmi közöd hozzá, kivel találkozom, hogyan viselkedem.

– Úgy, szóval semmi közöm hozzá... – Alejandro szeme veszedelmesen megvillant.

A következő pillanatban magához rántotta Jemimát és az ajkára tapasztotta a száját. Olyan volt ez a csók, mint egy elemi erejű robbanás: egy szempillantás alatt megsemmisítette Jemima minden ellenállását. Erre egyszerűen nem volt felkészülve, álmában sem gondolta volna, hogy Alejandro közeledni fog hozzá.

A térde rogyadozott, a teste lázban égett, miközben a férfi ajka követelően tapadt az övére. Évek óta nem tapasztalt vágyakozás lett úrrá rajta, s hiába szólalt meg a fejében a vészcsengő, teljesen elgyengült, valósággal beleájult a férfi karjába.

Aki persze rögtön megérezte ezt, izmos testével nekiszorította a kocsinak, és hozzásimult. Jemima felnyögött, mert pontosan ez volt az, amire vágyott. És ha a vágy egyszer már eluralkodott rajta, akkor nem ismerte többé a szemérem szót. A szíve úgy dobogott, majd kiugrott a helyéről, amikor Alejandro újra az övéhez nyomta a csípőjét. Forróság öntötte el az ölét...

– *Por Diós! Vamonos...* Menjünk! – nyögte rekedtes hangon a férfi, miközben távolabb lépett Jemimától, és őt is elhúzta a kocsitól. Egy pillanattal később aztán kinyitotta neki az anyósülés felőli ajtót, Jemima pedig ellenállás nélkül huppant le a bőrülésre.

Menjünk? Hová? – A fiatalasszony sikítani szeretett volna, de nem tette. Úgy érezte, vissza kell tartania az árulkodó kérdést, mely persze szónoki lett volna, hisz mindketten tudták rá a választ. Annyira vágyott Alejandróra, hogy a teste fájón lüktetett.

Lehajtotta a fejét és összefonta az ujjait, ne lássa a férfi, hogy reszket a keze. Nem akart vágyni a férjére. Nem akart emlékezni sem, milyen volt vele valamikor. Sőt erre a csókra sem kívánt emlékezni, de hiába próbálta kiégetni az agyából, még mindig az ajkán érezte Alejandro száját.

– Ügyelnünk kellene rá, nehogy a nyilvánosság előtt megérintsük egymást – mondta ekkor halkan a férfi. – Mert annak mindig ez a vége.

Jemima magát átkozta, amiért nem volt ereje ahhoz, hogy ellökje magától a férjét. De egyáltalán honnan vette a bátorságot Alejandro, hogy megcsókolja? Hogy merészelte magához húzni? Nyilván bizonyítékot akart, hogy a felesége még mindig kívánja... Hát ha ezt akarta, megkapta, vigye el az ördög!

Alejandro mindig is ilyen elementáris erővel hatott rá, akkor is, amikor együtt éltek. A férfi iránti vágya mindig magas hőfokon égett, csak a férje karjában érezte biztonságban magát, csak ott volt igazán boldog. De ezt a világ minden kincséért sem vallotta volna be neki.

Hogy feldúltságát palástolja, szenvtelenséget tettetett, és dermedten hallgatott, amíg csak haza nem értek.

– Még nem mondtad el, minek köszönhetem a látogatásodat – vetette fel, amikor kiszálltak a kocsiból.

– Majd odabent – intett az ajtó felé a férfi.

Jemima az ajkába harapott, hogy elfojtsa a nyelvére kívánkozó csípős megjegyzést. Persze hogy mindig Alejandro határozott, folyton ő mondta meg, mikor mi a teendő. S hogy rendszerint igaza is volt, az csak még inkább dühítette Jemimát.

A házba beérve a fiatalasszony először kifizette a dadust, aki egyrészt nagyon közel lakott hozzájuk, másrészt pedig nem kért sokat, tehát valóságos főnyeremény volt Jemima számára. Ja, és Alfie is nagyon szerette.

– Szerinted jó ötlet gyerekre bízni egy gyereket? – kérdezte epésen Alejandro, miután a fiatal lány távozott.

– Audra nem gyerek – tiltakozott Jemima. – Betöltötte a tizennyolcat, és különben is, ápolónőnek tanul. Alfie tökéletes biztonságban van mellette.

A férfi nem szólt semmit, nem kért elnézést, nem szabadkozott. Jemima kedvetlenül akasztotta fel a kabátját.

– Ki vele, miért jöttél! Az udvariassági látogatáshoz kissé már késő van, nem gondolod?

Nem nézett a férjére, túlságosan elevenen élt még benne a csók emléke.

– Látni akarom a fiamat.

Ez az egyszerű, rövid mondat mellbe vágta Jemimát. Aha, szóval megvan a teszt eredménye, és Alejandro végre tudja az igazságot! Milyen jellemző, hogy csöppet sem látszik bűntudatosnak, amiért hamis vádakkal illette! Pedig Jemima szerint ugyancsak esedékes lett volna egy bocsánatkérés.

– Tehát most már elismered, hogy a te fiad. Amikor én mondtam, hogy az, nem hittél nekem.

– Hagyjuk a múltat, nincs értelme azon vitatkozni, ami volt. A jelen az, ami számít. Ma reggel tudtam meg, hogy az én gyerekem, és amint tudtam, repülőre szálltam.

– Alfie alszik – jelentette ki elutasítóan Jemima, akit kissé meg is ijesztett ez a nagy igyekezet.

– Attól még megnézhetem, nem? – A férfi hangja reménykedően csengett. Látszott rajta, hogy tényleg nagyon szeretné látni a kisfiút, és Jemima szíve megesett rajta. Hiszen most tudta meg, hogy apa... Természetes az igénye, hogy lássa a kis embert, a fiatal életet, aki az övéből sarjadt.

– Gyere, felvezetlek a szobájába – sóhajtotta.

A férfi halkan követte Jemimát az emeletre, majd be a gyerekszobába. Megállt a rácsos kiságy mellett, és hosszan, némán bámulta a gyereket, aki göndör fürtjeivel, alvástól kipirult arcocskájával úgy festett, mint egy angyalka.

Alejandro lehajtotta a fejét, így az arcát nem lehetett jól látni, de amikor felnézett, egyenesen Jemima szemébe, a fiatal nő megrémült attól, amit a tekintetében látott. Hát még a mondattól, mely a következő pillanatban elhagyta a férfi száját:

– El akarom vinni magammal Spanyolországba.

Mintha gyomorszájon vágták volna, Jemima úgy érezte magát. Döbbenetében megszólalni sem tudott, és páni félelem hatalmasodott el rajta. Gépiesen lépkedett a férje után, ahogy Alejandro elhagyta a szobát és lesétált a lépcsőn. A fejében egyre az iménti mondat visszhangzott: *El akarom vinni magammal Spanyolországba.*

– Hogy értetted azt, amit odafent mondtál? – kérdezte tompán, amikor már képes volt leküzdeni a bénultságát. – Hogy elviszed Spanyolországba...

Abban reménykedett, hogy a férfi csupán be akarja mutatni Alfie-t a családjának, s azt szeretné, ha a gyerek megismerné az országot, ahonnan apai ágon származik, és persze megismerkedne a nyelvvel is. Mert ezt természetesen messzemenőkig támogatja.

De nem sokáig ringathatta magát ebbe a hitbe. Alejandro ugyanis, miután levette és az egyik fotel karfájára terítette világosbarna kasmírkabátját, feléje fordult és rezzenéstelen arccal azt mondta:

– A fiamnak ott a helye, velem. Csak nem képzeled, hogy továbbra is átengedem neked a felügyeleti jogot? Te képtelen vagy biztosítani számára azokat a körülményeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy kibontakoztathassa a képességeit. És ne hidd, hogy különösebben feldob a kilátás, hogy az elkövetkező hónapokban a bíróságot fogom járni, de meg kell tennem, mert meggyőződésem, hogy Alfie sokkal jobb kezekben lesz nálam, mint itt, nálad.

– Hogy mersz ilyeneket mondani nekem a saját otthonomban! – sziszegte Jemima, aki talán még soha életében nem volt ilyen dühös. – Egyedül csináltam végig a terhességem utolsó öt hónapját, egyedül hoztam világra a fiamat, és több mint két éve egyedül gondoskodom róla. Boldog és kiegyensúlyozott kisfiú, mindene megvan, amire csak szüksége lehet. Te meg semmit sem tudsz róla, semmit az égvilágon, és mégis veszed magadnak a bátorságot, hogy azt mondd, nem vagyok elég jó anya?

– Beszéltél neki valaha is arról, hogy van egy apukája Spanyolországban? Próbáltad tanítani a spanyol nyelvre? Meg tudod adni neki azt a biztonságot, amelyre minden kisgyereknek szüksége van? Mert hogy nem vagy valami felelősségteljes és következetes, azt tapasztalatból tudom.

– Milyen jogon állítasz ilyeneket? – Jemima keze ökölbe szorult.

– Azon a jogon, hogy ismerlek! – Alejandro hangja korbácsként csattant. – Meg kell nézni, hogyan viselkedtél a házasságunk során: az állandó költekezésed, a viszonyod az öcsémmel...

– Elmondtam már ezerszer, de most elmondom újra: soha nem volt viszonyom az öcséddel!

Alejandro úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a közbevetést.

– ...az, ahogy hátat fordítottál mindennek, és a problémák megbeszélése helyett elmenekültél – folytatta a felsorolást. – Te akarsz gyereket nevelni? Mire tanítanád szegény fejét?

– Ezt aztán már tényleg nem vagyok köteles végighallgatni! – tört ki Jemima. – Most azonnal hagyd el a házamat, megértetted?!

Alejandro a kabátjáért nyúlt.

– Veled nem lehet beszélni! – állapította meg csalódottan.

Jemima egyszerűen nem hitt a fülének.

– Neked ez a beszélgetés? Fenyegetsz, hogy elveszed tőlem a gyerekemet, ráadásul vérig sértesz a tulajdon otthonomban... Szerinted így fest egy beszélgetés? Mégis milyen reakciót vártál erre az indításra?

– A fenyegetés valami olyasmit jelez előre, ami nem feltétlenül következik be – közölte szenvtelenül Alejandro. – Az én szavaimra ez aligha vonatkoztatható. Biztosíthatlak, hogy az utolsó csepp véremig küzdeni fogok a fiamért.

Jemima kezdte úgy érezni, hogy összecsapnak a hullámok a feje fölött. Ha gyermek elhelyezési perre kerül sor, Alejandro megengedheti magának a létező legjobb ügyvédeket, ő ellenben... Nem, az ő anyagi lehetőségei nem engedik meg, hogy neves ügyvédhez forduljon. Arról nem beszélve, hogy van, ami ellene szól: nevezetesen hogy két évig eltitkolta a fia létezését. És akkor ott van még az a tény, hogy Alfie az apja révén a spanyol arisztokrácia tagja, hatalmas örökség és egy sikeres családi vállalkozás vezetése vár rá... Vajon létezik-e olyan bíró a világon, aki el tud tekinteni ettől, és Alejandro szenvedélyes igyekezete sincs rá semmiféle hatással?

– Ezt nem teheted! Nem veheted el tőlem! Alfie még kicsi, és mostanáig csak én voltam neki... Nem foszthatod meg őt egyik napról a másikra az anyjától!

– Majd megismer és megszokik engem is – vélte a férfi. – Mostanáig kisajátítottad magadnak, most rajtam a sor. Ideje, hogy én biztosítsak otthont a számára. A gyerekfelügyelet kérdésében nincsenek tökéletes megoldások, te is tudod. Mindenkinek meg kell tanulnia kompromisszumokat kötni.

Odalépett az ajtóhoz és kinyitotta, Jemima pedig nagyon megrémült.

Egyszerre nem akarta, hogy a férfi elmenjen, eléje állt hát, hogy megakadályozza a távozásban. Kék szeme egészen sötétre vált az aggodalomtól.

– Ne menj még! – kérlelte. – Szeretném, ha ezt most mindjárt megbeszélnénk. Nem tudom elviselni a bizonytalanságot.

– *Madre mía,* te aztán gyorsan változtatod a véleményedet! – sóhajtotta a férfi.

Jemima igyekezett összeszedni magát.

– Talán kissé elhamarkodottan ítéltem az imént – mondta. – Nagyon váratlanul ért, hogy már kész terveid vannak Alfie-vel kapcsolatosan. És az is felkavart, hogy nemrég a kocsinál megcsókoltál. Tulajdonképpen miért tetted?

A férfi csak egyetlen apró lépést tett előre, Jemima mégis csapdába került, beszorult Alejandro és az ajtó közé.

– Mert vágytam rá, *mi dulzura.*

Édesem... Régen is gyakran hívta így a férfi, nem csoda, ha Jemimát elöntötték az emlékek, és egyúttal eltűnt a fejéből minden értelmes gondolat. A testét tűz emésztette, a mellbimbója árulkodóan felágaskodott, egyszerre az is nehezére esett, hogy levegőt vegyen. A pillantása Alejandro érzéki ajkán nyugodott, szinte az ízét is érezni vélte. Lassan hátrahajtotta a fejét, és a tekintete férje lángoló pillantásával találkozott.

– Mondd, hogy maradjak itt éjszakára! – suttogta lázasan a férfi, és az ajtóhoz szorította úgy, hogy Jemima érezhette a gerjedelmét.

A fiatal nőnek a lélegzete is elakadt; hogy a vágyakozástól-e vagy a felháborodástól, azt aligha tudta volna megmondani.

– Itt akarsz maradni? – kérdezte teljesen feleslegesen, miközben úgy kapaszkodott belé, mint fuldokló a megmentőjébe. Lelki szemei előtt forró jelenetek játszódtak le, egyre inkább hatalmába kerítette az izgalom.

Alejandro mutatóujjával végigsimított a nyakán, és megállapodott annál a helynél, ahol a legvadabbul vert az asszony pulzusa.

– De csak ha te is akarod...

– Nem! Nem akarom! – suttogta kétségbeesetten Jemima, de érezte, hogy az ellenállása folyamatosan olvad, mint napon a hó. A vágya, amelyet éveken át sikerült elfojtania, kezdte átvenni az irányítást a teste fölött.

– Hazudós – mondta erre a férfi magabiztos mosollyal. Szemlátomást tökéletesen tisztában volt vele, milyen hatást gyakorol még mindig a feleségére.

Jemima egész testében reszketett, de azért kiszabadította magát a férfi szorításából, és eltolta magától. Az agya még mindig nem működött, de annyit azért tudott, hogy küzdenie kell ez ellen a gyöngeség ellen.

– Menj! – suttogta. – Menj már!

Hirtelen ürességet érzett és fázni kezdett. Védekezően összefonta a karját maga előtt.

– Hívj fel, ha észhez tértél. – Alejandrót szemlátomást nem viselte meg a visszautasítás.

Kivett egy névjegyet a zsebéből, elhelyezte az előtérben lévő kis asztalon, majd távozott.

Jemima egyedül maradt zűrzavaros gondolataival. Ellentmondásos érzések tomboltak a szívében: düh, szégyen és... igen, megbánás is. Meg csalódottság, amiért elszalasztott egy ilyen lehetőséget. Tisztázhatta volna a helyzetet Alejandróval egyszer s mindenkorra, ehelyett hagyta, hogy fellángoljon köztük a régi szenvedély, és ezzel mindent tönkretett.

Még hogy töltsék együtt az éjszakát! Azok után, ami köztük történt? Persze Alejandro szempontjából érthető, neki semmit sem jelentett volna, ha lefekszenek egymással, és a helyzeten sem változtatott volna a legkevésbé sem. Továbbra is gyűlölné a feleségét, hiszen meg van győződve róla, hogy megcsalta az öccsével...

Felvette az előszobai asztalkáról a férfi névjegykártyáját, és besétált a nappaliba. Gondolkodott. Nagyon nem tetszett neki, hogy ezzel a látogatással Alejandro ismét magához ragadta a kezdeményezést.

Persze nem volt ez mindig így. Amikor megismerkedtek, Jemimának nagyon is megfelelt, hogy mindenben Alejandro irányított. Boldog volt, hogy törődnek vele, hogy gondoskodnak róla, mert ezt a szeretet jelének vélte. Ó, milyen buta volt akkor! Tapasztalatlan szűzlány, maga a megtestesült gyanútlanság, aki valósággal istenítette Alejandrót, és azt hitte, a világon nem volt még ekkora szerelem, mint az övék. Fogalma sem volt róla, hogy a férfi más nőkkel is találkozgat, egészen addig, amíg a szállodában dolgozó egyik takarítónő az orra alá nem nyomott egy képes magazint.

– Hé, Jemima! Nem ez az a spanyol pasas, akivel mostanában randizol?

Jókora kép volt, majdnem egész oldalas, és egy hosszú lábú szőke szépség társaságában mutatta Alejandrót, aki a cikk tanúsága szerint mindig több nőt is szédített egyszerre.

A fiatal Jemimában egy világ omlott össze. Jó ideig a szemének sem hitt, ám amikor felelősségre vonta a férfit, hogy ki az a nő a képen, Alejandro egyszerűen csak ennyit mondott:

– Semmi közöd hozzá. Ugye nem képzelted, hogy kizárólagos a kapcsolatunk? Részemről semmiképpen... Eszemben sincs lehorgonyozni egyvalaki mellett.

Jemima csalódott volt, és dühös. Nagyon fájt a szíve. Csak az az egy vigasztalta, hogy nem feküdt le Alejandróval. Elhatározta, hogy lazít a kapcsolatukon, és ennek jegyében újra eljárt szórakozni a régi barátaival. Elvégre ha Alejandrónak szabad, akkor neki is... Nem telt bele sok idő, és találkozott is egy másik fiatalemberrel, egy igen törekvő fiatal könyvelővel, akinek a rajongása nagyon jót tett az önbizalmának.

Amikor Alejandro rádöbbent, hogy rajta kívül Jemima mással is találkozgat, kitört a botrány. Óriási veszekedés támadt közöttük, mert a férfi egészen nyilvánvalóan nem akart osztozni rajta, holott tőle elvárta volna ugyanezt. Szakítottak. Jemima hetekig szenvedett, de tudta, hogy helyesen cselekedett. Egy ilyen egyenlőtlen kapcsolatban nem tudott volna létezni.

Egy hónap sem telt el azonban, és Alejandro visszatért hozzá. Megesküdött, hogy mostantól minden másképp lesz, nem létezik számára más nő, csakis Jemima. A lánnyal madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt, a kapcsolatuk pedig egy új, sokkal magasabb szintű és intenzívebb szakaszába lépett. Alejandro lakást bérelt a lánynak, aki minden fenntartását feledve ugrott fejest egy szenvedélyes szerelmi viszonyba. Minden szabad percüket együtt töltötték, és Jemima napról napra egyre jobban belebolondult a szeretőjébe.

Így visszagondolva ez volt élete legboldogabb időszaka. Alejandrót ugyan gyakran hazaszólították a családi és üzleti ügyek Spanyolországba, de amint lehetett, visszatért hozzá. És Jemima huszadik születésnapján megkérte a lány kezét. Szerelmet nem vallott ugyan, de azt mondta, hogy nem tud nélküle élni, márpedig a kötelezettségei nem teszik lehetővé, hogy ilyen sok időt töltsön távol a szülőföldjétől. Jemimának vele kell mennie Spanyolországba, és ebből az következik, hogy legokosabb, ha összeházasodnak.

A lány nem talált hibát ebben a logikában. Néhány héttel később összeházasodtak egy londoni templomban. Egyszerű szertartás volt, csak a két tanú vett részt rajta. Aztán elindultak Spanyolországba.

Jemima jóformán semmit sem tudott az országról, sem a férje családjáról. Gyanútlanul és tudatlanul rohant a vesztébe...

Fájdalmas volt az emlékezés, Jemima elhessegette a gyötrő gondolatokat. Az a butuska, fülig szerelmes, gyanútlan fiatal lány nem létezett már. Sokat tanult az életről – persze a saját kárán –, és átvette az irányítást a sorsa fölött.

Ebbe a gondolatba belekapaszkodva a telefonhoz lépett, és Alejandro számát tárcsázta

– Beszélnünk kell – mondta egyszerűen. – Alfie-ről.

– Ez eszedbe juthatott volna akkor is, amikor még nálad voltam – nevetett a férfi.

– Most jutott eszembe – szögezte le méltóságteljesen Jemima. – Nem mindenki olyan, mint te, nem mindenki tervezi meg egy hétre előre minden lépését. Szóval mikor találkozhatunk?

Alejandro azt javasolta, hogy Jemima keresse fel másnap a londoni lakásában a kis Alfie-vel.

– Az nem lesz jó – tiltakozott a fiatalasszony. – Megértem, hogy látni szeretnéd a gyereket, de szerintem okosabb, ha holnap még nem viszem magammal. Valószínűleg veszekedni fogunk.

Ezt az érvet Alejandro is elfogadta, így aztán megállapodtak egy időpontban.

Jóval a beszélgetés befejezését követően Jemima még mindig rezzenéstelenül állt a telefonnal a kezében, és azon morfondírozott, hogyan bizonyítsa be holnap a férjének, hogy sokkal jobb a gyereknek, ha nála, Angliában nevelkedik...

4. FEJEZET

Ez a lakás nem az a lakás volt, ahol régebben együtt éltek. Sokkal nagyobb, sokkal modernebb volt annál, és a fekvése is lényegesen jobb.

Jemimát inas vezette be a szalonba, ahol a falakat lenyűgöző, modern festmények díszítették – megfelelő környezetet biztosítva a hírneves művészeti galériákat működtető család sarjának.

A fiatalasszony a szeme sarkából megpillantotta a tükörképét az egyik ablaktáblában, és meghökkenve állapította meg, hogy hiába fáradozott annyit a külsejével: a smink meg a piros pulóver és fekete miniszoknya összeállítás ellenére sem úgy fest, mint a végzet asszonya, inkább úgy, mint egy ijedt kislány.

Alejandro egy oldalsó ajtón keresztül lépett a szalonba. Szürke hajszálcsíkos öltönye, mely nyilvánvalóan valamely neves mérték utáni szabóságból származott, nagyszerűen hangsúlyozta vállas, izmos alakját.

Jemima pillantása az arcára, alig kiserkedt borostáira tévedt, és hirtelen eszébe villant, milyen érzés is, amikor reggel arra ébred az ember lánya, hogy ezek a borosták a legkülönfélébb helyeken csiklandozzák a bőrét... A szíve nagyot dobbant, a vére az arcába szökött, mintha csak rajtakapták volna valami szégyenletes dolgon.

– A barátnőd vigyáz Alfie-re? – kérdezte meg a férfi.

– Nem, most a családi napköziben van, mint minden délután. De megbeszéltem Florával, hogy ha esetleg nem érek idejében haza, akkor ő megy érte.

Alejandro kávéval kínálta, és ahogy kitöltötte a friss, forró italt, Jemimának eszébe jutott, hogy először akkor ivott „igazi", frissen őrölt, jó minőségű kávébabból főzött kávét, miután a férfit megismerte. Ó, mennyi minden volt, ami Alejandro számára természetesnek tűnt, míg ő soha nem is hallott róla! Nem csoda, hogy a tapasztalt, világlátott, tanult férfi úgy lenyűgözte a fiatal teremtést.

Az esküvő előtt – mielőtt végletesen félresiklott volna az életük – Jemima azt sem vette volna észre, ha kitör a harmadik világháború és összeomlik körülöttük a világ. Számára nem létezett más, csak Alejandro – miután azonban a testi harmónia megbomlott köztük, gyakorlatilag megszűnt a párbeszéd is. Jemima pedig azt a következtetést vonta le ebből, hogy Alejandro megunta, már egyáltalán nem vonzódik hozzá.

– Múlt éjjel alig aludtam valamit – vallotta be. – Aggasztott, amit Alfieről mondtál.

– Kellemes meglepetés számomra, hogy az apámról nevezted el – váltott témát gyorsan a férfi.

– Nagyapámról neveztem el, Alfrédnak – helyesbített Jemima.

A kedves, csendes öregember aki zöldségtermesztésből élt és nagyon keményen dolgozott, hogy a betevőt előteremtse, az egyetlen családtagja volt, akire a fiatal nő büszke lehetett. Ám ezt természetesen a világért sem vallotta volna be Alejandrónak.

A férfi hosszan, némán nézett rá.

– Mégis hogyan képzeled ezt a dolgot? Miként osztozhatnánk meg a gyereken úgy, hogy egymástól sok száz kilométerre, két külön országban élünk?

Jemima összerezzent.

– Fogalmam sincs, de biztosan megoldható a dolog. Sokan járnak hasonló cipőben, mint mi, és ha ők meg tudják oldani...

– Azt akarom, hogy a fiam Spanyolországban nőjön fel!

– Nem történhet mindig minden úgy, ahogy te akarod! – vágott a szavába Jemima.

Alejandro letette az üres kávéscsészéjét, és közelebb lépett.

– Tegnap este én is sokáig gondolkodtam – vallotta be. – És arra jutottam, hogy mindent egybevéve két lehetőségünk van: vagy megküzdünk egymással a bíróság előtt Alfie felügyeleti jogáért, vagy...

– Vagy? – Jemima nem lelkesedett különösebben ezért a megoldásért.

– Vagy visszajössz velem Spanyolországba, és újra megpróbáljuk együtt.

A fiatalasszony elsápadt.

– Szerintem ez egy igen nagylelkű ajánlat, legfőképpen ha azt nézzük, hogyan viselkedtél velem – tette hozzá a férfi.

Jemima dermedten bámult rá. A sokk hosszú időre megnémította. Alejandro tényleg azt várja tőle, hogy visszatérjen vele Spanyolországba? Hogy a jövőben úgy éljenek együtt, mint férj és feleség? Erre aztán végképp nem számított.

– Micsoda örült ötlet! – sóhajtotta, amikor végre meg tudott szólalni.

– Tekintve, hogy a gyereknek így lenne a legjobb, ez a lehető leglogikusabb lépés.

Jemima vett egy nagy levegőt és próbált a fiára összpontosítani, de ez elég nehezen ment. Mintha köd ereszkedett volna az agyára. Az persze biztos, hogy a gyereknek az a jó, ha mindkét szülője neveli, de ez csak az érem egyik oldala.

– Nem értem, mi haszna Alfie-nek az együttélésünkből, ha egyszer nem szeretjük egymást és nem vagyunk boldogok? Miért jó, ha a gyerek azt látja, hogy a szülei nap mint nap marják egymást? Nem is értem, mit akarsz ezzel... Mi értelme volna újrakezdeni?

– Ne tégy úgy, mintha nem tudnád. – A férfi hangja nagyon összeszedettnek és nyugodtnak tűnt. – Nemcsak Alfie miatt tettem ezt a javaslatot, hanem azért is, mert még mindig akarlak, Jemima.

Alejandro tekintete szinte égetett, a fiatalasszony piros lett, mint a pipacs.

– Ezt úgy érted, hogy szent a béke? Megbocsátod, hogy elhagytalak, és elhiszed, hogy...

A férfi szárazon felnevetett.

– Ilyen messzire azért ne szaladjunk előre. Én csak annyit mondtam, hogy hajlandó vagyok elnézni neked a hiányosságaidat, ha ismét az ágyamban látlak.

Jemima büszkén felszegte az állát.

– Nem hinném, hogy érdemes lenne felmelegíteni a kapcsolatunkat. Talán te házasságként tekintettél arra, ami valaha köztünk volt, de számomra minden egyes nap maga volt a pokol.

A fagyos pillantás, amelyet a férfi vetett rá, arról tanúskodott, hogy Alejandro komolyan megsértődött. Láthatóan tényleg azt gondolta, hogy nagylelkű ajánlatot tett hűtlen nejének, és nem számított visszautasításra.

– A saját lábamra álltam, megvan a saját életem, és nagyon jól érzem magam Angliában – folytatta Jemima. – Spanyolországról csupa kellemetlen emléket őrzök, és úgy emlékszem, te sem tűntél nagyon boldognak, amikor még együtt éltünk. Nem értem, miért kívánod vissza azt az időszakot.

– Mert van egy gyerekünk, akiért mindketten felelősséggel tartozunk. – Alejandro pillantása végigvándorolt Jemima karcsú alakján, nőies domborulatain. – És mert most teljesen tiszta alkut köthetnénk, hiszen mindketten pontosan tudjuk, mit várhatunk az egyezségünktől.

– Nevezetesen? – Jemimának ugyan eszébe sem jutott, hogy elfogadja a férje javaslatát, mégis kíváncsi volt, pontosan hogyan képzeli a dolgot.

– Ismerjük egymást. Te is engem, én is téged. Tudjuk, mit akarunk, nem ringatjuk magunkat hiú ábrándokba. Tisztában vagyunk vele, hogy kizárólag Alfie kedvéért maradunk együtt. És én nem is várnék mást tőled, csak annyit, hogy ügyelj a látszatra...

– Meg persze hogy lefeküdjek veled – fejezte be a mondatot epésen Jemima.

– Örülnöd kellene neki, hogy még mindig ilyen erős hatást gyakorolsz rám, *mi dulzura*. Ha nem így lenne, sosem jutott volna eszembe, hogy visszafogadjalak.

A pillantásuk megint találkozott, és amikor meglátta a férfi tekintetében égő vágyat, Jemima a szégyenen kívül mást is érzett: elöntötte a forróság. Dühítette, hogy még mindig ilyen hevesen reagál a férjére azok után, ami kettejük között történt. A teste nem hallgatott a józan ész intelmeire. Hiába tudta, hogy semmi jó nem származhat ebből a vonzódásból, az érzéseinek nem parancsolhatott.

És amikor idáig eljutott gondolatban, eszébe villant valami: a férfi talán ugyanígy érez vele kapcsolatban. Felkavaró, meglepő gondolat volt!

– Dühít téged, hogy még mindig kívánsz engem. – Ez inkább megállapítás volt, nem kérdés, és Alejandro nem is tiltakozott a feltételezés ellen.

– Kibírom – vonta meg a vállát. – Nos, halljuk, mi a válaszod? – Aranyos pontok táncoltak a szemében, ahogy végigmérte Jemimát. – Nem fogod megbánni, hidd el, ha elfogadod a javaslatomat.

Jemima képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy elképzelje, miféle örömökben lesz része a hitvesi ágyban, ha elfogadja a javaslatot. Csak nehezen tudta összeszedni magát annyira hogy elhessegesse az arcpirító képeket.

– Nem mehetek veled Spanyolországba – vetette fel az állát. – Két éve élek itt, minden ideköt. A munkám, a vállalkozásom... Ezt mind adjam fel a bizonytalanért? És ha balul üt ki a kísérlet?

– Vegyél fel egy alkalmazottat! – javasolta a férfi. – Kész vagyok állni ennek a költségeit. Így megmaradna az üzleted, és később szabadon eldöntheted, mi legyen vele.

Ez a nagyon is ésszerű javaslat kifogta a szelet Jemima vitorlájából. Hirtelen nem tudta mit is mondjon.

– De hát én nem... Szóval, azt hiszem, képtelen lennék veled élni.

– Te döntesz. – Alejandro megvonta a vállát, az arcán büszke, tartózkodó kifejezés ült. – Két teljes évet már elmulasztottam a fiam életéből, és nem szeretném, ha ez az idő még hosszabbra nyúlna. A londoni ügyvédem csak a te döntésedre vár. Rajtad áll, benyújtja-e a gyermek elhelyezési keresetet, vagy sem.

Ezek a szavak hatottak. Jemima úgy érezte magát, mintha valaki nyakon öntötte volna egy vödör jeges vízzel.

– Azt várod, hogy most azonnal döntsek? – kérdezte, és egészen kicsire húzta össze magát.

– Miért ne? Sem időm, sem türelmem a további játszadozáshoz. Mellesleg téged sem gyötört halálra a lelkiismeret amiatt, hogy két évig megfosztottál a gyerekemtől.

Jemima arca pipacspirosra vált.

Igen, ez a vád teljesen jogos. Miután eljött Spanyolországból, sokáig gyászolta ugyan a tönkrement házasságát, de a felelősséget teljes egészében Alejandro nyakába varrta. Jó sok időnek kellett eltelnie, mire belátta, hogy bizony ő is tehet a kudarcról, hogy ő is elkövetett komoly hibákat. Például nem volt elég őszinte a férjével. Sok mindent nem mondott el neki, és nem csak a pénzügyek területén... Ám ez persze nem jelentette azt, hogy újra akarta kezdeni Alejandróval.

Ugyanakkor azonban ott volt a fia, akit mindenkinél jobban szeretett, és akinek az lett volna a legjobb, ha a szüleivel együtt nőhet fel.

– Hát jó. Pár hétre hajlandó vagyok veled menni Spanyolországba.

– Olyan rövid időre? Annak semmi értelme...

– Egy átmeneti időszakra gondoltam, aminek a végén eldönthetném, maradok-e ott, vagy inkább mégis hazajövök. Nézd, Alejandro, én egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy második nekifutásra működne a házasságunk. És ha nem működik, nem szeretném életfogytiglani rabságra ítélni magam, hiszen nem követtem el semmit. Még a bűnözőknek is harmadolják a büntetését jó magaviselet esetén... Szóval most csak egy afféle próbaidős házasságra gondoltam, mondjuk három hónapra.

Alejandro homloka ráncba szaladt.

– Költözzünk össze három hónapra? Mit vársz ettől?

– Például azt, hogy kiderüljön, el tudjuk-e egyáltalán viselni egymást. Ha nem, egyszerűen visszajövök ide, és folytatom az itteni életemet. Viszont szeretném, ha megígérnéd, hogy nem indítasz gyermek elhelyezési pert addig, amíg Spanyolországban vagyunk. Ott ugyanis a hazai pálya előnyét élveznéd...

– Csakúgy, mint te itt, a brit bíróság előtt.

A fiatalasszony megrázta a fejét. Nem tudta tovább elviselni a férje szúrós tekintetét.

– Nem megy ez nekünk, látod... Képtelenség lenne együtt élni. – Összefonta a karját a melle előtt, és feldúltan fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Muszáj megpróbálnunk újra. Az én családomban még soha nem fordult elő válás.

– És miért gondolod, hogy ez engem érdekel? – füstölgött Jemima. – Nem élünk a középkorban, nem gondolom, hogy egy egyszeri hibáért életünk végéig bűnhődnünk kellene.

– De abban nem találsz semmi kivetnivalót, hogy egy ártatlan kisgyerek bűnhődjön a kettőnk vétkéért?

A fiatalasszony felsóhajtott. Elborzasztotta a gondolat, hogy újrakezdjen mindent, és újraélje azokat a csalódásokat, amelyeket egyszer már megszenvedett.

– Alfie kedvéért sem tehetünk úgy, mintha minden a legnagyobb rendben lenne köztünk.

– Ez igaz, de kötelességünk mindent megtenni az ő boldogságáért, még akkor is, ha ez a mi részünkről némi személyes áldozatot kíván.

– Most úgy beszélsz, mintha egyedül te tartanád szem előtt a gyerek érdekeit, holott én is a legjobbat akarom Alfie-nek.

– És mégsem találsz semmi kivetnivalót abban, hogy apa nélkül nőjön fel? – csapott le hibátlan logikával a férfi. – Bizonyítsd be, hogy te is szem előtt tartod az érdekeit! Gyere vissza velem Spanyolországba!

Ez zsarolás, gondolta Jemima. Akármilyen simán forgatja is a szavakat, Alejandro érzelmileg zsarolja őt, tiszta sor. Pontosan tudja, mi a gyenge pontja, pontosan tudja, hogyan idézhet elő nála lelkiismeret furdalást. Túl okos hozzám képest, gondolta kétségbeesetten. Ő már két és fél évvel ezelőtt sem volt elég jó a férfinak... Vajon a második megsemmisítő ítélet mennyire fog fájni? Jobban, mint az első, vagy kevésbé, mert itt is működésbe lép a megszokás?

De vajon ő tényleg megtett minden tőle telhetőt a házasságuk megmentése érdekében két és fél évvel ezelőtt? Ha igen, akkor sem biztos, hogy felesleges az újrakezdés, hiszen azóta sokkal érettebb, megfontoltabb, magabiztosabb lett. Végtére is nem árthat, ha ad a házasságuknak még egy esélyt. Ha kudarcot vallanak, az persze fájdalmas lesz, de vigasztalni fogja a gondolat, hogy legalább megpróbálta.

Ez arra késztette Jemimát, hogy rábólintson a javaslatra. Felnézett, egyenesen a férje szemébe.

– Hát jó, nem bánom. Veled megyek Spanyolországba, egyelőre három hónapra. Próbáljuk meg újra együtt.

A férfi pillantása egykedvű maradt. Sem diadal nem csillant benne, sem meglepetés nem látszott rajta. Jemima viszont egész testében reszketett, mintha csak most ébredt volna rá, valójában mihez adta a beleegyezését. Alejandro félelmetes meggyőző erővel rendelkezett, akár magát az ördögöt is rá tudta volna beszélni bármire. Jemima például pillanatok alatt elhitte neki, hogy egy nőnek kötelessége pusztán a gyerek miatt fenntartani egy rossz házasságot. Ráadásul nem átallotta közölni vele, hogy még mindig kívánja... Innentől kezdve Jemima agya teljesen kikapcsolt, a teste pedig átvette az irányítást.

– Ebédeltél már? – érdeklődött a férfi.

Jemima ijedten összerezzent, pont úgy, mint egy valamikori kábítószerfüggő, ha a kedvenc szerével kínálják.

– Nem, de nem is vagyok éhes. Úgy terveztem, hogy a megbeszélésünket követően azonnal hazamegyek. Vár a munka az üzletben.

– Ahogy gondolod. Még ma megbízok egy ügynökséget, hogy találjanak neked helyettest, aki elvezeti a boltot, amíg te Spanyolországban tartózkodsz. Remélhetőleg hamar megtalálják a megfelelő embert, mert akkor hamarabb indulhatunk. Alfie-t mikor láthatom?

– Itt maradsz hétvégére? – kérdezte Jemima, mire csak egy biccentés volt a válasz. – Akkor gyere el holnap délután! Kitalálunk valami közös programot.

Már indult is az ajtó felé.

– Szívesen hazaviszlek kocsival – ajánlotta fel a férfi.

Jemima meglepetten torpant meg.

– Köszönöm, nem szükséges. Vonattal jöttem és retúrjegyet vettem.

– Akkor legalább azt engedd meg, hogy kivigyelek az állomásra, *mi dulzura!*

Jemima alig hitt a fülének. Úgy tűnt, nem csupán ő, hanem a férfi is sokat változott az elmúlt két év alatt. Mintha kötelességének érezte volna, hogy apró szolgálatokat tegyen neki, hogy törődjön vele... Micsoda örvendetes fejlemény!

Lifttel mentek le a mélygarázsba, és Jemima beszállt az áramvonalas sportkocsiba. Alig kötötte be az övét, Alejandro odahajolt hozzá, megemelte az állát, és megcsókolta.

Olyan volt ez a csók, mint egy áramütés. Vagy még inkább egy villámcsapás, méghozzá derült égből. És miközben a férfi birtokba vette túlontúl készséges ajkát, a fiatalasszony ujjai szinte önálló életre keltek, elmerültek Alejandro dús hajában. Rég elfeledett érzések ébredtek a testében, olyanok, amilyenekre már nem is hitte képesnek magát. Alejandro puszta közelsége mardosó éhséget keltett benne, olyan erős vágyat, amely elől nem volt menekvés.

– *Por Dios! Te deseo!* – A férfi hangja is elfátyolosodott a vágytól.

A vallomása megremegtette Jemimát, testét újra és újra megborzongatta a szenvedély. Kis híján sikerült is visszaforgatni az idő kerekét, de a fiatalasszony valahogy mégis úrrá lett az érzésein, és elhúzódott tőle.

– Olyan sok gyönyörűségben lehetne részed, ha itt maradnál! – suttogta Alejandro, ám Jemima lesütötte a szemét és megrázta a fejét.

– Köszönöm, de inkább hazamegyek. Holnap találkozunk. A három óra jó neked?

A visszaúton, a vonaton Jemima egyre a férje nemes vonású, megnyerő arcát látta maga előtt, és nem győzte szidni magát, amiért elfogadta a férfi javaslatát. Nem is értette, hogy tehetett ilyet. Talán hipnotizálta Alejandro, vagy mi?

Az alkalmazottja, Sandy ment érte a céges kisteherautóval az állomásra, így aztán Jemima fél órával később már Flora konyhájában ült, az ölében Alfie-vel. A kisfiú olyan nagyot játszott a családi napköziben, úgy kimerült, hogy alig bújt oda az anyjához, fél perc múlva már ugyancsak laposakat pislogott.

Flora bezzeg egyáltalán nem volt álmos, sőt: zöld szeme haragosan villámlott.

– Te jó isten! Hogy mehettél bele egy ilyen javaslatba?! Hiszen gyűlölöd a férjedet!

Jemima tanácstalanul csóválta meg a fejét. Hogy magyarázhatta volna meg a döntését, ha egyszer maga sem értette saját magát?

– Nem, az nem igaz, hogy gyűlölöm. Különben pedig nagyon meggyőzően érvelt. Azt mondta, kötelességünk még egy esélyt adni a házasságunknak, már csak Alfie kedvéért is. És ez kétségkívül igaz. Tudod, Flora, amikor elhagytam Alejandrót, nem tudtam, hogy terhes vagyok. Ha tudtam volna, talán el sem jövök...

Flora aggódva mérte végig a barátnőjét.

– Amikor megismertelek, közel álltál az idegösszeomláshoz, és szemernyi önbizalmad sem volt. Szóval lehet, hogy nincs jogom látatlanban véleményt formálni a férjedről, de ha ezt ő tette veled, akkor én a helyedben meggondolnám a visszatérést. Valami nagyon nem volt rendben ezzel a házassággal.

– Azt én is tudom – bólogatott Jemima. – Nagyon sok minden nem volt rendben köztünk, de azért, hogy ez így alakult, nem hibáztathatom kizárólag őt.

Alfie sóhajtott egyet, még közelebb bújt az anyjához, aztán lehunyta a szemét, nem küzdött tovább az álomtündér ellen. Jemima erősen fogta, és úgy tartotta, hogy minél kényelmesebben fekhessen az ölében.

– A körülmények közben megváltoztak – folytatta halkan a magyarázatot. – Marco New Yorkba költözött, az a másik nagy gond pedig, ami annak idején közénk állt... szóval az nincs többé. – Jemima lesütötte a szemét, és remélte, hogy Flora nem kérdez rá, miről beszél tulajdonképpen.

Nem akarta felidézni azokat a szörnyű időket, élete legrettenetesebb, legfeszültebb időszakát. Már az is mérhetetlenül felzaklatta, hogy egyáltalán eszébe jutott ez a régi história...

– Szóval akkor úgy döntöttél, újra megpróbáljátok együtt – terelte vissza a szót a kiindulási témára Flora. – Nos, ha tényleg erre vágysz, én szívből kívánom neked, hogy minden úgy sikerüljön, ahogy szeretnéd. De ha véletlenül balul ütne ki a próbálkozás – komolyan Jemimára pillantott –, akkor tudod, hol találsz.

5. FEJEZET

Jemima a játszótéren ült egy padon, onnan figyelte Alejandrót, aki leparkolt a kocsijával, majd kiszállt.

A Halston Manor Estate nevű birtok pár kilométernyire feküdt a városkától, de mivel a tulajdonosok megnyitották a parkot a látogatók előtt, egész évben nagyon népszerű volt azok körében, akik a szabadban akarták tölteni az idejüket.

Jemima szándékosan választotta ezt a találkozóhelyet. Alfie imádott idejönni, hiszen itt kedvére tombolhatott a többi rosszcsonttal, míg nekik, szülőknek, a többi látogató miatt ugyancsak vigyázniuk kellett, mit mondanak, hogyan viselkednek.

Alejandro tőle meglehetősen szokatlan módon nagyon lazán öltözött: farmer volt rajta, pulóver és bőrdzseki, a haját összeborzolta a friss tavaszi szél. Így is nagyon vonzó jelenség volt. A kismamák többsége rajta is felejtette a szemét, és Jemimának is nagyon össze kellett szednie magát, hogy el tudja róla fordítani a pillantását. Alfie-t figyelte, aki éppen felfelé mászott az egyik csúszdára, és mint mindig, amikor a játszótéren volt, most is fülig ért a szája.

– Feltűnően hasonlít hozzám – állapította meg büszkén Alejandro, miután odalépett a felesége mellé. – A haja göndörségét persze tőled örökölte, és a szája is a tiéd, de különben tiszta Vasquez.

– Meséltem neki rólad – jelentette be Jemima.

– No és hogy fogadta?

– Izgatott, hogy végre neki is lesz apukája. De igazából nem tudja, mit jelent ez. Fogalma sincs, mit csinál egy apuka, meg ilyesmi...

Alig hangzottak el ezek a szavak, Alejandro máris bemutatta, mire jó egy apuka: közbelépett, amikor egy nagyobb fiú kis híján lelökte Alfie-t a létráról, és megmentette a kisfiút a leeséstől. Aztán lelkesen tapsolt, amikor a gyerek végül lecsúszott a csúszdán.

Jemima elgondolkodva nézte őket. Tényleg úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. A szemük, a hajuk, a mosolyuk...

Álmodozásából a fia hangja riasztotta fel, aki hívta, hogy menjenek együtt a hintához. Jemima felállt és elindult a hinta felé. Különös, zavarba ejtő érzés volt, hogy noha két szót sem tudnak váltani Alejandróval veszekedés nélkül, van egy közös gyerekük.

Alfie felült az ülőkére, Jemima lökte, ám a kisfiú mindjárt be is akarta mutatni, amit egy nagyobb gyerektől látott: leugrott a még mozgó hintáról, aminek következtében elesett és megütötte magát.

Alejandro a következő pillanatban már ott is termett a pityergő fia mellett, talpra állította, leporolta a nadrágját, felvette, és odafordult vele a következő játékhoz, hogy a figyelmét elterelje. Jemima nagyot nézett. Nem is hitte volna, hogy Alejandro ösztönösen ennyire ért a gyerekekhez.

Kissé irigykedve nézte, hogy a fia ugyanúgy karolja át Alejandro nyakát, mint az övét szokta, de azért örülni is tudott annak, hogy ilyen jól megértik egymást. Látta, hogy a férfi szemébe melegség költözik, és az arcán meg-megrándul egy apró izom – jeleként annak, mennyire erőlködik, hogy úrrá legyen az érzelmein.

Aztán egyszer csak letette a gyereket, Alfie pedig nekiiramodott.

– Most a kacsákat, papá! – kiáltotta olyan természetesen, mintha nem is ma hívta volna így először az apját. – A kacsákat!

– Most meg kell etetnünk a kacsákat a tóban – magyarázta mosolyogva Jemima.

Alfie már messze járt, úgyhogy sietve elindultak a nyomában.

– Aranyos kisfiú – állapította meg melegen Alejandro. – Nagyon jó munkát végeztél, Jemima! Csak egy boldog és kiegyensúlyozott gyerek tud ilyen magától értetődően elfogadni egy idegent, mint ahogy ő elfogadott engem.

– Köszönöm. – A fiatalasszonynak jólesett a dicséret.

Mivel időközben odaértek a tóhoz, nekidőlt egy fának, és kedvtelve nézte apát és fiát, ahogy a kacsákat etetik. Alfie a vízimadarakról csacsogott valamit, aztán Alejandro mesélt neki azokról a kacsákról, melyek a kastélykertben lévő tóban élnek.

– Jelentkezett az ügynökség, amelyet megbíztál, hogy keressenek nekem helyettest – szólalt meg Jemima. – Jövő hét közepén többen is jönnek bemutatkozó beszélgetésre.

– *Estupendo!* Nagyszerű!

Alejandro ránézett, és a pillantása megint égetett. Jemima arca lángolt, alig kapott levegőt. Érezte, hogy a mellbimbója felágaskodik a pulóver alatt, és össze kellett szorítania a combját, hogy megakadályozza az öléből kiinduló forróság továbbterjedését.

– Mondd csak... – Alejandro odalépett hozzá, és kezét Jemima arca mellett nekitámasztotta a fának. – Mondd csak, mi volt az, amit Marco meg tudott adni neked, én pedig nem?

Jemima megrándult, mintha megütötték volna. Aztán átbújt a férfi karja alatt, és hátrált két lépést.

– Mondd meg! – követelte Alejandro. – Tudni akarom!

A fiatalasszony kék szeme elsötétült, izgatottan gesztikulált, miközben magyarázta:

– Marco beszélgetett velem, te viszont soha. Bemutatott a barátainak, elvitt magával ide-oda. Veled sohasem voltam sehol. Érdekelte a véleményem, szívesen és sok időt töltött velem... Soroljam még?

Alejandro tekintete elborult.

– Remélem, azóta rájöttél, hogy csak kihasznált téged. Kizárólag az volt a célja, hogy rajtam bosszút álljon, amiért én vagyok az idősebb, és én örököltem a birtokot. Marco nem különösebben állhatatos természetű, de erre, gondolom, időközben te is ráébredtél. Hiszen te mondtad, hogy mióta elhagytad Spanyolországot, nem is hallottál róla.

Jemima nem felelt. Nem tudott mit mondani. Dühítette ugyan a dolog, de kénytelen volt elismerni, hogy sok igazság van a férje szavaiban. Sajnos valóban bebizonyosodott, hogy Marco barátsága nem sokat ér...

Az együttlétük hátralévő részében Jemima nem szólt a férfihoz, csak akkor, ha Alejandro kifejezetten tőle kérdezett valamit, különben kizárólag Alfie-vel beszélt.

Egy hónap telt el.

Nem sokkal azután, hogy Jemima és Alfie gépe leszállt a sevillai reptéren, anya és fia beültek egy terepjáróba, melyet Alejandro egyik embere vezetett. A férfi egy munkást küldött eléjük. Jemimát, bár csalódott volt, nem igazán lepte meg a dolog. Végtére is rég megtanulta, hogy a férfi nagyon elfoglalt, rengeteget dolgozik. Ezer fontosabb dolga van annál, mint hogy a nejével meg a gyerekével foglalkozzon.

Ettől persze nem derült jobb kedvre a fiatalasszony, akit nagyon elszomorított, hogy el kellett hagynia az otthonát és az üzletét. Szerencsére remek helyettest talált, sőt még a házát is sikerült bérbe adnia erre a három hónapra, úgyhogy elégedett lehetett. Elképzelhető, hogy soha nem fog visszatérni oda? Hogy hiába képezte magát, hiába küszködött a saját üzlettel, mégsem élhet önálló életet?

Akárhogy is, most már nem volt visszaút, beleegyezett, hogy három hónapig itt marad Alejandróval. Bár igaz, ha ez kell ahhoz, hogy a gyermeke mellett maradhasson, akkor legyen. Ezért bármilyen árat hajlandó volt megfizetni.

A *Castillo del Halcón,* a Sólyomkastély egy félreeső hegyvidéki területen állt, mely a mórok egyik utolsó spanyolországi menedéke volt. Egy sziklacsúcson trónolt, és büszkén nézett le a völgyre, ahol fehér falú házak sora húzódott meg a szőlők, az olajbogyó-, a mandula- és a narancsligetek szomszédságában. Sok száz évvel ezelőtt a Vasquezek voltak ennek a vidéknek a földesurai, és Jemima tudta jól, hogy a család még ma is nagy tiszteletnek örvend a környéken lakók körében.

De akármilyen termékenyek voltak is a földek errefelé, pusztán a mezőgazdaság nem lett volna elég ahhoz, hogy a grófi família ilyen magas életszínvonalon élhessen. A család első művészeti galériáját az öreg gróf hozta létre, de Alejandro volt az, aki ezt világszerte ismert galérialánccá fejlesztette. Ennek hasznából aztán szállodákat vásárolt, és egyéb jövedelmező befektetéseket eszközölt. És mivel az üzlet mellett még a családi birtokokkal is neki kellett törődnie, meglehetősen kevés ideje maradt a családjára és a kedvteléseire.

Talán ezért is volt annyira fontos számára, hogy azt a kevéske magánéletet, ami jutott neki, ne zavarja meg a sajtó tolakodó jelenléte. Ugyanakkor viszont a bulvárlapok mindig is élénk érdeklődést mutattak iránta, különösen a szerelmi élete, a házassága és a házassági válsága iránt.

Így aztán nem volt semmi meglepő abban, hogy Jemimát a lesifotósok valóságos serege fogadta, amikor megérkezett a londoni reptérre. Rémülten próbált menekülni előlük, de nem volt hová, a sajtó munkatársai mindenre felkészültek, és mindenütt ott voltak. A fiatalasszonyt érdekelte volna, ki szellőztette meg a sajtónak, hogy kibékültek Alejandróval, és hogy van egy közös gyerekük. Fölöttébb bosszantotta, hogy kiszivárgott az ügy, mert ha valami nem hiányzott neki a múltból, az az újságírók fokozott érdeklődése volt.

De most már igyekezett elfelejteni a kellemetlen közjátékot, és próbált a táj szépségére összpontosítani. Az öreg autó hatalmas tölgyek és gesztenyefák árnyékában araszolt felfelé a meredek úton, majd amikor odaért a kastélyhoz, behajtott a hűs belső udvarra, melyet jókora terrakottacserepekbe ültetett növények díszítettek.

Alfie kikerekedett szemmel nézett körül a három oldalról zárt kastélyudvaron. Jemima kiszállt. A gyereket ott hagyta a kocsiban, ő pedig odament a jókora kapuhoz és bekopogott.

A nehéz faajtót Maria, a házvezetőnő nyitotta ki, de nyomban félre is állt, hogy helyet adjon a ház asszonyának.

A karót nyelt, magas Dona Hortencía fekete szeme szinte villámokat szórt.

– Neked aztán van bőr a képeden! – sziszegte megvetően. – Hogy mersz újra idetolakodni az otthonomba?

– De *mamá!* – Beatriz, Alejandro nővére jelent meg a színen, a kezét tördelve. – *Mamá*, az ég szerelmére, hogy mondhatsz ilyet?! Tiszteletben kell tartanunk Alejandro kívánságát!

A sofőr közben kivette a bőröndöket a kocsiból, Beatriz pedig észrevette a kisfiút, aki érdeklődéssel kukucskált ki a hátsó ablakon. A spanyol lány szeme felragyogott.

– Ó, az ott Alfie?! Megengeded, hogy érte menjek és idehozzam? – Annyira izgatott volt, hogy meg sem várta Jemima beleegyezését, hanem a kocsihoz sietett.

A sofőr közben feljött a lépcsőn a bőröndökkel, odabiccentett Dona Hortenciának, aztán belépett mellette a házba.

– Jó napot, Dona Hortencia! – üdvözölte az anyósát hűvösen Jemima, és követte a férfit.

Elhatározta, hogy csak azért sem fogja észrevenni a megsemmisítő pillantásokat, amelyeket az asszony lövell feléje. Csak azért sem hagyja magát megfélemlíteni! Az anyósa ugyan mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy megkeserítse az itt tartózkodását, de Jemima megtanulta, hogy nem szabad túlságosan sokat foglalkoznia mások véleményével.

Beatriz visszajött, kézen fogva vezette az unokaöccsét.

– Nézd csak, *mamá*, hát nem elbűvölő?

Dona Hortencia ránézett első unokájára, és szigorú vonásai mintha megenyhültek volna egy csöppet. De amikor Jemimára pillantott, már egészen más volt az arckifejezése.

– Ez a kisfiú, Alejandro fia és örököse az egyetlen dolog, amit jól csináltál – jegyezte meg fagyosan.

Jemima az ajkába harapott, nehogy visszaszóljon. Nem lett volna értelme. Tudta, hogy az anyósa sohasem fogja elfogadni őt. Örökké szálka lesz a szemében, hogy Alejandro őt választotta, az idegen, koldusszegény kis senkit, ahelyett hogy a spanyol arisztokráciához tartozó, dúsgazdag menyasszonyt hozott volna a házhoz. Amikor Jemima az esküvő után megérkezett a kastélyba, az asszony mindent megtett, hogy megnehezítse az életét. Most azonban a fiatal nő szentül eltökélte, hogy nem játssza el a neki szánt szerepet, és nem lesz gonosz anyósa áldozata.

Beatriz felvezette a széles, ívelt lépcsőn, és közben egyfolytában beszélt – olyan görcsösen, mintha az élete függene tőle. A falakról az ősök komor portréinak sora bámult le rájuk, és Jemimának az jutott eszébe, hogy ezekhez a savanyú alakokhoz képest még a szigorú, ritkán mosolygó Alejandro is kifejezetten vidám, derűs személyiség.

– Alejandro felvett egy bébiszittert is, hogy tehermentesítsen – mesélte éppen Beatriz.

– Ó, milyen figyelmes! – jegyezte meg Jemima, csak hogy mondjon valamit.

Pedig valójában nem figyelmességnek, hanem éppenséggel tolakodásnak értékelte a gesztust. Hogy mer Alejandro bárkit felvenni a gyerek mellé anélkül, hogy ezt vele megbeszélné?!

– Piacida az egyik bérlőnk lánya, és nagyon ügyes teremtés – magyarázta a sógornője.

– Meg vagyok győződve róla, hogy remek dadus lesz belőle – nyugtatta meg Jemima.

– Ezt a szobát választottam ki Alfie-nek. – Beatriz kinyitott egy ajtót, mely mögött egy hatalmas, nagyon szépen berendezett gyerekszoba bújt meg, a polcokon töméntelen játékkal.

– Igazán bájos. Te vetted a játékokat?

– Nem, nem. – Beatriz nevetett. – Alejandro személyesen. El tudod képzelni, amint az öcsém elmegy Sevilla legnagyobb játékboltjába és bevásárol?

– Nem én! Mi több, ha nem te mesélnéd nekem ezt a történetet, el sem hinném – felelte Jemima.

Alejandro gyűlölt vásárolni, úgyhogy ha tényleg személyesen intézte ezeket a dolgokat, akkor kétségkívül igyekszik megfelelni az apai szerep kihívásainak. De a kisördög nem hagyta nyugodni Jemimát, mert eszébe villant, hogy minden játéknál többet érne, ha Alejandro maga ment volna értük a reptérre, és ha most itt lenne, hogy körbevezesse őket. De úgy látszik, semmi sem változott. Most Alfie is ízelítőt kap abból, mennyire fontos az apjának...

Alfie-n azonban nem látszott csalódottság. Lelkesen rontott be a szobába és vette szemügyre a rengeteg újdonságot. A nagynénje elbűvölve figyelte.

– Gyönyörű gyerek. Milyen büszke lehetsz rá!

Jemima nem először sajnálta meg a sógornőjét, aki harmincöt éves létére úgy öltözött, mint egy öregasszony, és teljes elszigeteltségben élt. Máris kész aggszűz volt tehát, elsősorban Dona Hortencia miatt, aki minden lépését ellenőrizte, és akinek senki emberfia nem volt eléggé jó parti.

Egy perccel később Piacida, a dadus is előkerült, és bemutatkozott. Kis ideig beszélgettek, aztán Jemima otthagyta a fiát a két nő felügyelete alatt, ő maga pedig megkereste a lakosztályt, melyben a terhessége előtt élt Alejandróval.

Alig ismerte meg a helyiségeket: nemcsak hogy az összes régimódi bútort kicserélték azóta, de a komor tapétákat is, melyeket annyira utált – most kellemes, világos pasztellszínekben pompázott a lakosztály. Az egyik szobában egy szobalányt talált, aki éppen a holmijait akasztgatta be a gardróbba.

Jemima alig várta, hogy a lány távozzon, mert már nagyon szeretett volna lezuhanyozni. Amikor végzett, és bement a gardróbba friss fehérneműért, meglepetten kiáltott fel, mert a szekrények tele voltak ruhákkal, a fiókok pedig a legfinomabb fehérneműkkel – és minden az ő méretében! Alejandro tehát feltöltötte a ruhásszekrényét. A holmik, melyeket Jemima Angliából magával hozott, kopottnak és jelentéktelennek tűntek ezek mellett a gyönyörűségek mellett. A nagylelkűség mindig is jellemző volt a férjére, a fiatalasszony azonban ennek sem tudott felhőtlenül örülni. Egy kicsit olyan volt ez, mintha Alejandro nem bízna benne, hogy tisztességesen fel tud öltözni, és mivel nem akarja blamálni magát egy alulöltözött feleség oldalán, inkább segít neki, hátha tudja csiszolni az ízlését.

Jemima eltöprengett, mit is vegyen fel, de mivel nem akarta újfent elviselni anyósa megvető, lekicsinylő pillantásait, végül egy vadonatúj, elegáns zafírkék ruha mellett döntött, aztán belebújt a hozzá illő szandálba, és Alfie keresésére indult.

A kisfiú boldogan pancsolt a fürdőkádban Piacida felügyelete alatt. Jemima spanyolja ugyan berozsdásodott egy kicsit, de azért azt sikerült megtudnia, hogy a gyerek már vacsorázott. Így aztán visszatért a hitvesi lakosztályba, ahol megpróbált elegáns frizurát varázsolni makrancos fürtjeiből. Alig készült el, nyílt az ajtó, és megjelent Alejandro.

Mindig makulátlan megjelenése most némi kívánnivalót hagyott maga után: az állán borosta sötétlett, fekete öltönye összegyűrődött, a nyakkendőjét a kezében hozta. Mégis ellenállhatatlanul vonzó és férfias jelenség volt. Jemima önkéntelenül is nyelt egy nagyot, amikor a tükörből megpillantotta, majd lassan megfordult.

– Mondtam Mariának, hogy a lakosztályunkban vacsorázunk – jelentette be üdvözlés helyett a férfi. – Csak tíz percet adj, hogy lezuhanyozzam és átöltözzem...

A hangja szenvtelen volt, nem úgy, mint a pillantása, amellyel végigmérte Jemimát. A fiatal nő azon sem csodálkozott volna, ha azon nyomban lángra lobban.

– Hogy mersz így nézni rám? – sziszegte indulatosan, mert kissé kihozta a sodrából, hogy Alejandro szokás szerint egyedül döntött a vacsora kérdésében, őt meg sem kérdezte, hogyan szeretné.

A férfi egy székre dobta a zakóját és a nyakkendőjét, majd elkezdte kigombolni az ingét.

– Tehetek én róla, hogy ilyen ínycsiklandó látványt nyújtasz? – tréfálkozott.

Jemima válaszra sem méltatta ezt a komolytalan megjegyzést. Haragosan visszafordult a tükör felé. Nem akarta megadni férjének azt az elégtételt, hogy hangot ad a csalódottságának, amiért nem személyesen jött ki eléjük a reptérre. És amiért még csak nem is telefonált. Mi több, még most sem jutott eszébe mentegetőzni emiatt! De végtére is nem volt ebben semmi meglepő. Két évvel ezelőtt ugyanígy mentek a dolgok, már megszokhatta volna, hogy a férje fütyül az érzéseire. Magában fortyogott egy ideig, de egyszer csak nem bírta tovább.

– Hogy én milyen ostoba vagyok! – fakadt ki. – Tényleg elhittem, hogy megváltoztál. Szentül meg voltam győződve róla, hogy igyekezni fogsz, mert te is akarod, hogy ezúttal sikerüljön.

– Miről beszélsz? – Alejandro levetette az ingét is, felfedve ezzel széles, izmos mellkasát.

Jemima visszafordult feléje, vesztére. A szíve a torkában dobogott, minden idegszálával arra kellett összpontosítania, nehogy eltátsa a száját az eléje táruló látvány hatására. A beszéd is nehezére esett, de ha már elkezdte, végig akarta csinálni:

– Két órával ezelőtt érkeztem ide. Mégis mit gondolsz, milyen érzés volt anyáddal találkoznom úgy, hogy te nem voltál mellettem? Legalább most az egyszer vehetted volna a fáradságot, hogy ott légy és kiállj mellettem, de neked ez nyilvánvalóan eszedbe sem jutott.

– Sürgős dolgom volt – mondta mereven a férfi. – Anyámat kértem, magyarázza el neked, miért nem lehetek itt. Azt akarod mondani, hogy nem adta át az üzenetemet?

– Anyád gyűlöl engem. Csak nem képzeled, hogy átadna nekem bármiféle üzenetet? Ennyire azért te sem lehetsz rövidlátó!

– Elnézést! – felelte erre kurtán Alejandro. – Ha nem kaptad meg az üzenetemet, akkor tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

Azzal ledobálta a maradék ruháit is, és ahogy a jóisten megteremtette, elindult a fürdőszoba felé. A teste tökéletes volt, akár egy pogány istenségé... Előzékenysége és udvariassága viszont még inkább kiverte a biztosítékot Jemimánál, mint az előbbi túlzott határozottsága.

– Ó, hagyjuk ezt a finomkodást! Tudom, hogy direkt csináltad. Meg akartad mutatni, hogy hol a helyem. Szeretnéd, ha egyszer s mindenkorra befognám a számat, mi?

– Nem hinném, hogy ezt bárkinek a világon sikerül elérnie! – vágott vissza élesen a férfi, még mielőtt belépett volna a zuhany alá, aztán Jemima már csak a víz zubogását hallotta.

– Gyűlöllek, ha így bánsz velem! – tette hozzá jó hangosan, de nem követte a férjét, megállt a fürdőszobaajtóban.

A házasságára gondolt, arra, milyen gyakoriak voltak köztük két-három évvel ezelőtt az efféle összecsapások. Hogy is lehetett olyan ostoba, hogy beleegyezett ebbe az egészbe? Miért jó az Alfie-nek, ha mindennaposak a veszekedések, ha az apjával folyamatosan gyilkolják egymást?

A vízcsobogás megszűnt, Alejandro kilépett a zuhanyfülkéből és egy törülközőt csavart a csípője köré. Barna bőrén gyémántként csillogtak a vízcseppek.

– Ne túlozz! Tudom, hogy nem gyűlölsz – jelentette ki a mindentudás magabiztosságával.

– Hogy lehetsz ebben ennyire biztos? – Jemima összefonta a karját a melle előtt. – Végtére is elhagytalak.

Alejandro tett egy lépést előre, mire a fiatalasszony hátrálni kezdett az ajtóból.

– Azért hagytál el, mert észrevettem, mi folyik közted és Marco közt. Meg azért, mert megelégeltem a pénzszórást, és ellenőrizni kezdtem a kiadásaidat.

– Ez nem igaz. Azért mentem el, mert nem bírtam tovább a ridegségedet, a távolságtartásodat. Azt, hogy nem beszélgetsz velem, és nem hiszel nekem – sorolta Jemima indulatosan.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Éhes vagyok – jelentette ki –, úgyhogy ez most nem a legmegfelelőbb időpont a veszekedésre. Szeretnék felöltözni és vacsorázni végre.

– A baj az, hogy neked semmilyen időpont nem megfelelő! – csattant fel Jemima. – Megértelek, tudom, hogy csöppet sem kellemes szembenézni a tényekkel. Pedig lassan ideje belátnod, hogy a házasságunk válságát nem varrhatod egyszerűen az én nyakamba. Bizony, te is kellettél hozzá, hogy zátonyra fusson a kapcsolatunk.

– Hagyjuk a múltat! – legyintett Alejandro. – Változtatni úgysem tudunk rajta.

– És ezt pont te mondod? – sziszegte a fiatalasszony. – Te, aki szinte minden találkozásunkkor a szememre hányod, miféle hibákat követtem el szerinted? Miért van az, hogy én sosem mondhatom el, szerintem mi volt a baj?

– De, elmondhatod. – Alejandro lemondóan felsóhajtott. – Parancsolj! Csak arra kérlek, fogd a lehető legrövidebbre.

– Először is arra kényszerítettél, hogy egy fedél alatt éljek anyáddal.

– Az én hazámban ez meglehetősen gyakori, és különben is: elég nagy a kastély. Ha nem akartok, nem is kell találkoznotok.

– Ennyire azért nem egyszerű ez a dolog, hidd el. Dona Hortencia gyűlöl és megvet engem, és valahányszor találkozunk, mindent megtesz, hogy ezt kifejezésre is juttassa. Te pedig sosem álltál mellém, sosem védtél meg, sosem tettél semmit, hogy véget vess ennek az áldatlan állapotnak.

– Túlzol – legyintett a férfi.

– Igen? Bármit kértem a személyzettől, ők mindig előbb anyádhoz fordultak, hogy megtudakolják tőle, megtehetik-e, amit kérek. Talán nem meglepő, hogy tíz esetből kilencben nem kaptam meg, amit akartam. Dona Hortencia mindenben talált kivetnivalót, amit mondtam vagy csináltam. Ha nem voltál itthon, szóba sem állt velem, vendégek jelenlétében pedig kifejezetten élvezettel sértegetett. Kérdezd csak meg a nővéredet! Beatriz, szegény, azt sem tudta olyankor, hová legyen zavarában, de annyira fél anyátoktól, hogy nem mert a védelmébe venni. Neked viszont nem fog hazudni.

A férfinak arcizma sem rezdült.

– Utánajárok a dolognak, ígérem.

– Szóval megint nem hiszel nekem, és nem bízol bennem! – Jemima még dühösebbnek látszott.

– Te jó ég! – sóhajtott fel Alejandro. – Nagyon úgy fest, hogy még sokáig nem tudok megvacsorázni... Halljuk, mit hánysz még a szememre?

– Azért is téged terhel a felelősség, hogy akaratom ellenére teherbe estem.

– Tessék? – A férfi elképedt. – De hiszen imádod a fiadat!

– Persze hogy imádom, de most nem erről van szó, hanem arról, hogy túl korán lettem anya. Hiszen csak pár hónapja voltunk házasok, amikor... – Jemima elvörösödött, mert emlékezett arra a forró szeretkezésre a zuhany alatt, amely során meggyőződése szerint Alfie megfogant. – Nem ügyeltél a védekezésre, aminek egyedül én ittam meg a levét... Túlságosan fiatal voltam, egyedül éreztem magam, és a terhesség csak felerősítette azt az érzésemet, hogy csapdába kerültem...

– Erről sohasem beszéltél nekem – rázta a fejét Alejandro. – Emlékszem, gyakran voltál rosszkedvű és elgondolkodó, de ezt akkoriban a rosszulléteid számlájára írtam. Az pedig végképp eszembe sem jutott, hogy még ma is rossz érzéseket táplálsz ezzel kapcsolatban, most, hogy Alfie már bő két éve a világon van.

Jemima megsemmisítő pillantást vetett rá.

– No persze, és ezzel a részedről el is van intézve az ügy, mi? Én meg viseljem a közösen elkövetett hibánk következményét?

– Alfie nem egyszerűen egy közösen elkövetett hiba, Jemima. Ő a legjobb dolog, ami kettőnkkel történhetett. – A férfi hangja elcsuklott a meghatottságtól, pedig ez meglehetősen ritkán fordult elő vele.

Egyszerre Jemima szeme is megtelt könnyel.

– Nem is úgy gondoltam, hogy ő maga a hiba – suttogta.

– Hát hogy? Nem értem ezt az egészet... Hogy szeretheted a fiadat, ha bánod, hogy megszületett?

– Nem, dehogy, egyáltalán nem bánom, csak... – A fiatalasszony megborzongott, mert Alejandro egészen közel lépett hozzá. Olyan közel, hogy érezni vélte a testéből áradó forróságot.

– Mégis meggondolatlansággal vádoltál az imént, a szememre hánytad, hogy nem védekeztem. Pedig ugyanilyen alapon magadnak is szemrehányást tehetnél.

A férfi izzó tekintete megállapodott az arcán, és a pillantásuk egybekapcsolódott. Jemimát különös érzés kerítette hatalmába. Bőre felforrósodott, fülében dobolt a vér – ismerős tünetek voltak ezek, és kizárólag Alejandro hívta őket életre.

Amikor a férfi lehajolt, hogy megcsókolja, egyáltalán nem tiltakozott. Megadta neki, amit kívánt, odaadóan megnyitotta a karját és az ajkát. Alejandro pedig csókolta, csókolta kifulladásig. Egészen addig, amíg végképp eltűnt a fejéből minden értelmes gondolat. Csak valami ködön át érzékelte egy cipzár surrogását, aztán egyszer csak lecsúszott róla a ruha, a férje pedig a következő pillanatban a karjába kapta, és meg sem állt vele az ágyig. Útközben Jemima lerúgta a szandálját, hogy megkönnyítse Alejandro dolgát. Mindig is imádta a férfi erejét, rendíthetetlen önbizalmát, és nem akarta most azt a benyomást kelteni, mintha az akarata ellenére csábítanák el. Igenis kívánta Alejandrót... Kívánta, ahogy még soha senkit.

Vágyakozva törleszkedett a férfihoz, és kínálta oda neki a mellét. Alejandro a melltartó csipkéjén át ajkával és nyelvével becézgette a két formás halmot, és Jemima teste megfeszült. Akarta a férjét, most azonnal. Annyira, hogy az már szinte fájt.

– Imádom a melled – suttogta a férfi. – El sem tudod képzelni, mennyit ábrándoztam erről a pillanatról az elmúlt néhány hétben!

Azzal lehúzta róla a bugyit, és a combjai közé nyomta a térdét. A pillantásában vágy lobogott, mohó, csillapíthatatlan vágyakozás.

Jemima megremegett, amikor az ajkuk ismét találkozott. Alejandro nyelve kérlelhetetlenül furakodott be a szájába, ízelítőt adva a rá váró gyönyörökből. Lázas önkívületben emelte meg a csípőjét.

– Most – kérte türelmetlenül. – Most rögtön... akarom...

– Mindjárt... csak még egy kicsit várj... Előbb látni akarlak, ahogy...

És akkor a férfi keze a két combja közé siklott. Pontosan tudta, hol, hogyan kell megérintenie Jemimát, milyen intenzitással, milyen ritmusban. Úgy játszott rajta, mint művész a hangszerén, és közben le sem vette róla a szemét. Egyre a felesége kifejező arcát nézte, figyelemmel követte a belső küzdelmet, amelyet a fiatalasszony folytatott, hiszen nem akarta rögtön elveszíteni az ellenőrzést a cselekedetei fölött. Aztán egyszer csak megrebbent a szemhéja, majd az egész testét remegés rázta meg. Egy földrengés erejével csapott le rá a gyönyör, és végighullámzott rajta, hogy aztán ernyedten hulljon alá a semmibe. Tompa elégedettség kerítette hatalmába, csak egyvalami hiányzott: Alejandro, aki egyszerre nem volt sehol. Pedig Jemima ölelni szerette volna, azt akarta, hogy mellette legyen.

Aztán valahonnan nagyon messziről hallotta, hogy kihúznak egy fiókot, majd fólia szakad. Egy másodperccel később Alejandro visszatért hozzá, és Jemima megértette, hogy azok után, amit az előbb mondott, a férfi nem akar megkockáztatni egy újabb terhességet.

De ez egyáltalán nem zavarta. A teste a kielégülés dacára ismét lángban égett, alig várta, hogy egészen Alejandróé lehessen. Amikor a férfi egyetlen határozott mozdulattal beléhatolt, a teste ívben megfeszült, sőt a szeme tágra nyílt, a lélegzete elakadt a gyönyörűségtől.

És ez még csak a kezdete volt a viharos és minden gátlástól mentes egyesülésnek. Alejandro határozta meg a tempót, keményen, erőteljesen és egyre gyorsabban nyomult belé, Jemima pedig tökéletesen átvette a teste ritmusát. Szinte eggyé váltak, a csúcsra is egyszerre jutottak el, és a fiatalasszony a végén kis híján az eszméletét is elveszítette.

– *Por Diós! Ez* egyszerűen mesés volt...

Alejandro alig kapott levegőt.

– És én még azt hittem, semmit sem fogok érezni amiatt, hogy te meg Marco... De te magad vagy a megtestesült kísértés, fából kell lennie annak, aki ellen akar állni a bájaidnak.

Jemima arca elborult. Nagyon rosszulesett neki a vád, szólni, tiltakozni akart, de a férfi az ajkára tette az ujját.

– Légy szíves, ne mondj semmit, *querida!* Amikor letagadod a nyilvánvalót, mindig nagyon dühös leszek, és most nem akarok mérgelődni. Tényleg nagyon fáradt vagyok.

A bizalmatlansága, az, hogy még mindig nem hisz neki, végtelenül fájt Jemimának. Kibontakozott a férje karjából és elhúzódott tőle, amennyire csak tudott.

Az ágy szélére gördült, onnan nézte Alejandrót, aki tökéletesen kielégültnek és boldognak tűnt. A vonásai ellazultak, a haja összeborzolódott, az ajka önkéntelen mosolyra húzódott.

Aztán hirtelen odafordult Jemimához.

– Gondolom, most már te is belátod, hogy igenis van remény arra, hogy folytassuk, de csak akkor, ha fátylat borítunk a múltra.

A fiatalasszony dacosan rántott egyet a vállán. Á, szóval Alejandro még egy lépésnyit visszatáncolt! Már nem csak arról van szó, hogy nem hisz neki, azt is kijelenti, hogy hallani sem akarja a múltra vonatkozó vádakat. De vajon hogyan lehet úgy közös jövőt építeni, ha teljesen hiányzik a bizalom? Ha a férje meg van győződve róla, hogy megcsalta?

– Mit szólnál, ha közösen lezuhanyoznánk, aztán pedig megvacsoráznánk?

Alejandro a választ meg sem várva kézen fogta a feleségét, és magával húzta a fürdőszobába.

– Tulajdonképpen hol voltál ma délután? Miért nem tudtál kijönni elénk? – bukott ki Jemimából a kérdés.

– Pepe, az egyik munkásom balesetet szenvedett a traktorral, és nagyon súlyosan megsérült. – Alejandro ajka elkeskenyedett. – Sajnos belehalt a sérüléseibe, és én ott maradtam a feleségével a kórházban, hogy ne legyen egyedül. Az egyetlen gyerekük külföldön él, a rokonok pedig már idősek és nehezen mozdulnak... Szóval egyedül volt szegény, és én nem akartam magára hagyni. Aztán pedig haza kellett vinnem a kórházból.

– Te jó ég! – Jemima elsápadt. – Hiszen ez rettenetes! Szívből sajnálom, hogy egyáltalán szóba hoztam. Ha tudtam volna, nem vetem a szemedre, hogy...

– De nem tudtad, és ezért természetes, hogy megnehezteltél rám. Szóra sem érdemes ez az egész, hidd el! Felejtsük el, jó?

Nem akar róla beszélni, gondolta Jemima. És másról sem nagyon... Tényleg nagyon fáradt lehet.

Zuhanyozás után a fiatalasszony nem vette a fáradságot, hogy felöltözzön. Egy hálóingbe bújt bele, és felvett rá egy köntöst, aztán a szalonba ment, ahol már várt rá Alejandro és a későn felszolgált vacsora. A férfi farmert és fekete pólót viselt, és az egyszerű öltözet sokkal fiatalabbnak mutatta.

Alejandro a feleségét bámulta az asztalt díszítő margarétacsokor fölött. Jemima kusza kontyba fogta össze a haját még a zuhanyozás előtt, és természetesen festetlen volt az arca, de így is gyönyörűnek találta. Azok a finom vonások, a makulátlan bőr, a hatalmas, kékeszöld szemek... Jemima szebb volt, mint valaha, és az ágyban is jobb volt vele, mint Alejandro a legvadabb álmaiban remélte.

A férfi mégsem volt maradéktalanul elégedett, hiszen nem tudhatta, meddig áll fenn a jelenlegi állapot. A neje három hónap gondolkodási időt kötött ki magának. Mi van, ha azt követően visszautazik Angliába? Nem értette Jemimát, rejtély volt számára ez a nő, maga a kiszámíthatatlanság.

Mi értelme például, hogy tagadja a házasságtörést, amikor napnál világosabb, hogy megcsalta? Miért tagadja, hogy pénzt lopott tőle, amikor nyilvánvalóan azokból az euróezrekből élt mostanáig, amit még a szökése előtt ügyesen félretett, ki tudja, talán éppen azért, mert készült a menekülésre?

Alejandro hiúságán komoly sebet ütött, hogy a felesége elhagyta. Pont őt, akit körülrajongtak a nők, aki alig tudta elhessegetni a nem kívánt jelentkezőket! Mindenki őt akarta, kivéve a tulajdon feleségét...

Alejandro belekortyolt a borába, és arra gondolt, miféle furcsa fintora a sorsnak, hogy pont egy olyan nőért emészti a vágy, aki egyáltalán nem hozzá való. Aki mindenben pontosan az ő ellentéte... Bár egy-két gyöngéje mindenkinek lehet. Még a legjózanabb üzletembernek is.

Jemimának idővel kínos lett a csend, úgyhogy megjegyezte:

– A londoni reptéren riporterek egész serege várt ránk Alfie-vel.

Alejandro homlokát ráncolta.

– Valaki nyilván értesítette őket, hogy hazajöttök. Vajon kitől tudhatták meg?

– Tőlem biztosan nem! – vágta rá Jemima sértődötten.

– Biztos? – Alejandro gúnyos pillantást vetett rá.

A fiatalasszony ismét dühbe gurult.

– Csak nem képzeled, hogy én szóltam nekik? Neked elment az eszed... Miért tettem volna ilyet?

– Két okod is lehetett rá. Egy: kaptál egy csinos kis summát a bulvárlapoktól az információért. Kettő: egyszerűen csak élvezed, ha reflektorfényben állhatsz. – Alejandro az asztalra dobta a szalvétáját és felállt. – De akárhogy is, nem árt, ha észben tartod, hogy a népszerűség-hajhászásnak ez a módja roppant ellenszenves számomra.

– Hová mész? – csattant fel a fiatalasszony.

– Lefeküdni, a saját hálószobámba. De először is megnézem Alfie-t. *Buenas noches, querida!*

Jemima keze ökölbe szorult. Az, hogy a szenvedélyes szeretkezést követően Alejandro átvonul egy másik szobába aludni, felért számára egy arculcsapással. Lám, milyen csalóka is tud lenni a látszat! A nagylelkű ajándék a gardróbszobában vagy a bizalmas kettesben elköltött vacsora akár azt is jelenthette volna, hogy teljesen kibékültek – ám erről valójában szó sem volt.

– Nem én értesítettem a sajtót – szólt a férfi után Jemima.

– Akkor ki? – Alejandro harciasan nézett hátra.

– Fogalmam sincs. És tudod mit? Egyáltalán nem tetszik, hogy bébiszittert vettél fel Alfie mellé anélkül, hogy előzőleg megbeszélted volna velem!

– Ezt inkább majd holnap vitassuk meg! – vetette oda foghegyről a férfi, majd távozott, magára hagyva a feleségét az érintetlen desszertekkel.

Nem sokkal később jött a szobalány leszedni az asztalt, Jemima pedig felállt és elindult a gyerekszobába, hogy egy pillantást vessen a fiára. Kicsit irigyelte a békésen alvó csöppséget, aki annak dacára, hogy idegen helyen, idegen ágyban tért nyugovóra, fölöttébb nyugodtan szuszogott, és roppant elégedettnek látszott.

De miért is ne lett volna nyugodt? Hiszen az egész eddigi élete biztonságban telt, megkapott mindent, amire egy gyereknek szüksége lehet. Nem nélkülözte egy percig sem azt, ami a legfontosabb: a feltétlen szülői szeretetet.

Jemima gyermekkora ezzel szemben tele volt bizonytalansággal, kételyekkel, és a fiatal nő büszke volt magára, hogy már ebben a két évben is többet tett a fiáért, mint az ő szülei őérte együttvéve.

Visszatért a saját hálószobájába, és bebújt a takaró alá. A párnára dőlve bekapcsolta a tévét, és addig válogatott a csatornák közt, míg nem talált egy zenecsatornát.

Valószínűleg elaludt tévénézés közben, mert arra ébredt, hogy Alejandro bent áll a szobájában és kikapcsolja a készüléket. Jemimának fogalma sem volt róla, mennyi lehet az idő, a férje mindenesetre még nem vetkőzött le: ugyanazt a farmert viselte, mint a vacsoránál, igaz, felül viszont meztelen volt. Jemima ráhunyorgott izmos felsőtestére.

– Ó... Úgy látszik, elaludtam – mentegetőzött. – Túl hangos volt a zene?

– Nem. Úgy döntöttem, hogy ma éjjel itt alszom – felelte kihívóan Alejandro, mintha csak arra számított volna, hogy a felesége ellenkezni fog.

Jemima azonban nem szólt egy szót sem. Az órára pillantott: hajnali három körül járt az idő. Álmosan és értetlenül figyelte, ahogy a férfi leveszi a farmerjét. A csodálkozása akkor hágott a tetőfokára, amikor rájött, hogy alatta nem visel semmit, és hogy... Te jó ég! Alejandro ha akarta volna, sem tagadhatta volna le, mi okból látogatott el hozzá az éjszaka közepén. A felfokozott állapota ugyanis egészen nyilvánvaló volt. Jemima elégedetten felsóhajtott, és rögvest sürgető forróság támadt az ölében. Nagyon is tetszett neki, hogy a férfi terve a külön hálószobákkal ilyen csúfos kudarcot vallott.

– Én sem értem magam, hiszen olyan fáradt voltam – dünnyögte Alejandro, miközben odalépett az ágyhoz. – De az utánad való vágyakozástól mégsem tudok aludni.

Jemima királynői méltósággal hajtotta fel a takarót és tárta ki felé a karját. Amikor Alejandro az ajkára tapasztotta a száját, egy zivatar hevességével tört rá a vágy. A férfi türelmetlenül szabadította meg a hálóingétől, megcsókolta a mellét, és gyorsan rátalált a szenvedély forró és nedves központjára.

Jemima pillanatok alatt úgy érezte, testét lángtenger nyeli el. Lázasan törleszkedett Alejandróhoz, aki felnyögött.

– *Por Dios,* képtelen vagyok tovább várni.

Egyre nőtt a feszültség, fokozódott a várakozás, ahogy a vágy lüktetése egyre magasabbra és magasabbra hajszolta őket. Végül elérték azt a magaslatot, ahonnan már nem volt tovább, és ernyedten hulltak alá a teljes megsemmisülésbe.

Alejandro kimerülten csókolta meg hitvese arcát.

– Rajtad kívül senki sem tud ebben a földöntúli gyönyörben részesíteni – mormolta, majd oldalt fordult, és lekapcsolta az éjjeli lámpát.

Kétes bók volt ez – gyorsan ki is rángatta Jemimát a jóleső fáradtságból, ahová a szeretkezést követően süppedt. Semmi sem változott, gondolta szorongva. Alejandro számára csak a szex számít. Sohasem szerette őt, kizárólag a testi élvezetek miatt vette feleségül. De úgy látszik, neki, Jemimának az a sorsa, hogy ne tudjon megfelelni azoknak, akik számára a legfontosabbak. Az anyja sem szerette igazán, mert valójában fiút akart, hogy a férjének örömet szerezzen. Az apja jóformán tudomást sem vett róla soha. És aztán jött Alejandro, aki az övé lett ugyan a szó fizikai értelmében, valójában azonban olyan távol álltak egymástól, mintha csak két külön bolygón éltek volna. És ez fájt. Nagyon fájt.

Jemima mozdulatlanul bámult maga elé a sötétségbe, az oldalán ott hevert a férfi meleg, mozdulatlan teste. Lehet, hogy ez csak testiség, gondolta, de ez is jobb, mint a semmi. Végtére is akármi történik köztük, szenvedni már biztosan nem fog, hiszen elmúltak azok az idők, amikor még szerelemmel szerette a férjét.

Alejandro csak az ágyban tudott közel kerülni hozzá... Nem csoda, hogy önmagából kiindulva úgy vélekedett, Jemima Marcóval való kapcsolata is szexuális természetű. Pedig...

Jemima felsóhajtott. Nem sokat segít, ha a múlton rágódik az ember, futott át a fején, majd nem sokkal később zavaros, nyugtalan álomba merült.

6. FEJEZET

Tányér koccant, csésze csörrent, aztán valaki félrehúzta a függönyöket, és a szobát elöntötte a fény.

Jemima álomittasan hunyorgott. Te jó ég, milyen magasan áll a nap! De nem csoda, hogy sokáig aludt, hisz Alejandróval hajnalban egészen sajátosan ünnepelték meg az új nap kezdetét. A testében még mindig ott zümmögött a vágy, ahogy jólesően nyújtózott egyet.

Körbepillantva észrevette, hogy a férje már nincs mellette, a következő másodpercben pedig, amikor a digitális órára nézett, kis híján leesett az álla. Dél is elmúlt már – életében nem aludt még ilyen sokáig.

A szobalány az éjjeliszekrényre tette a tálcát, aztán az ágyra terítette Jemima köntösét, és megkérdezte, hol szeretne reggelizni: a szomszédos szalonban-e vagy a teraszon?

Jemima nagyon kínosan érezte magát, hiszen anyaszült meztelen volt, és a hálóinge még mindig ott hevert a padlón, ahová Alejandro az éjjel hajította.

– Köszönöm, azt hiszem, inkább a teraszt választom – mondta, és a köntöséért nyúlt.

A szobalány tapintatosan előreindult a tálcával, mintha csak lehetőséget akart volna adni asszonyának, hogy felöltözhessen. Jemima hamarosan követte.

Mindig is ez volt a kedvenc helye a házban: a tetőterasz, ahol elbújhatott a nemkívánatos betolakodók és a kíváncsi pillantások elől.

Kilépve kellemes meleg fogadta, no meg lenyűgöző kilátás – pont olyan gyönyörűséges, mint amilyenre emlékezett. A távolban a Sierra Nevada hóval fedett csúcsai őrizték az alant elterülő völgyet.

Lentről, a kastély kertjéből önfeledt gyermekkacaj hallatszott. Jemima áthajolt a korláton, és lepillantott: Alfie a gondosan ápolt gyepen focizott Placidával.

Amióta megérkeztünk, nem viselkedem mintaanyaként, állapította meg a fiatalasszony, és el is határozta, hogy a nap hátralévő részét a fiával fogja tölteni.

Aztán leült az árnyas asztalhoz, és elfogyasztotta ebédnek is beillő reggelijét. Miután befejezte, visszavitte a tálcát a szobájába, kikészített magának egy fehér térdnadrágot meg egy zöld pólót a saját régi holmijai közül, majd zuhanyozni indult.

A haja még nedves volt, amikor a hátsó lépcsőn lesétált a kastély földszintjére. A szalonból szokatlan hangok hallatszottak: egy nő dühös rikácsolása és rá válaszul egy férfi mély baritonja, amely azonban nem kevésbé dühösen harsant. És nem csupán Jemima lepődött meg a hangos veszekedésen. A személyzet két tagja dermedten állt az előcsarnokban, és átszellemült arccal hallgatózott. Jemima nem nagyon zavarta őket, de amikor Beatriz vörösen és boldogtalan képpel feltépte a szalon ajtaját, az alkalmazottak úgy eltűntek, mintha ott sem lettek volna.

– Mi történt? – tudakolta a döbbent Jemima.

– *Mamá* és Alejandro veszekszenek – ismerte el Beatriz.

– Azt én is hallom – mondta türelmetlenül Jemima –, de min vesztek így össze? Gyere, menjünk ki a kertbe, keressük meg Alfie-t!

Azzal elindultak.

– Alejandro megparancsolta anyánknak, hogy még ma költözzön ki a kastélyból a birtok másik részén lévő villába.

Jemima meglepődött. Döbbenten bámult a sógornőjére.

– Még ma? Nahát!

– A holmiját már össze is csomagoltatta – újságolta Beatriz. – *Mamá* persze magánkívül van, de Alejandro is... Sosem láttam még ennyire dühösnek és ilyen eltökéltnek. Közölte, hogy a *mamának* azonnal el kell költöznie egy szállodába. Még addig sem maradhat a házban, amíg a villát kitakarítják és előkészítik számára.

– Ejha! Akkor tényleg nagyon összekaphattak. – Jemima nem látott okot rá, hogy megjátssza magát, és sajnálkozzon az anyósa távozása miatt. Mindazonáltal tényleg váratlanul érte ez a fejlemény.

– Nagyon fog hiányozni a kis Alfie – sóhajtotta Beatriz. – Máris úgy a szívembe zártam!

– Ne butáskodj! – Jemima komolyan meghökkent. – Csak nem akarsz te is elmenni Dona Hortenciával?

– Mi mást tehetnék? – Beatriz szomorúan csóválta a fejét. – A *mamá* nyilván elvárja, hogy kövessem az új otthonába.

– Mi viszont azt szeretnénk, ha maradnál – felelte nyomatékosan Jemima. – Azt hiszem, ezt biztosan állíthatom Alejandro és Alfie nevében is. Nagyon szeretünk téged valamennyien, és végtére is ez a kastély az otthonod.

A magas, barna lány elbizonytalanodva nézett rá.

– Nem zavarnálak benneteket, ha maradnék?

– Dehogyis, sőt! Kifejezetten örülnék, ha itt maradnál. Nem érezném annyira egyedül magam, amikor Alejandro üzleti útra utazik.

– De a mostohaanyám sosem bocsátaná meg nekem, ha nem tartanék vele. – Beatriz határozottan rémültnek tűnt. – És fogalmam sincs, képes leszek-e szembeszállni az akaratával.

– Micsoda? – Jemima döbbenten torpant meg. – Jól hallottam, hogy az imént a mostohaanyádnak nevezted Dona Hortenciát?

Most Beatrizon volt a sor, hogy meglepődjön.

– Te nem is tudtad? – kérdezte csodálkozva. Szétszórtnak tűnt, ugyanakkor feldobottnak, mintha még mindig nem hitte volna el, hogy az élet új lehetőségeket kínál számára. – Persze mindig *mamának* kellett szólítanunk gyerekkorunktól fogva, de nem ő az igazi anyánk, csak apánk második felesége. A vér szerinti édesanyánk Alejandro születésekor halt meg, én alig hároméves voltam akkor.

Jemima elképedve hallgatott, pedig rengeteg kérdése lett volna. Jellemző Alejandróra, gondolta bosszúsan, hogy egy ilyen fontos családi ügybe be sem avatta őt! Pedig ez sok mindent megmagyarázott volna. A ház asszonyának feltűnően hűvös viselkedését a két idősebb gyermekével, holott a legkisebbet, Marcót valósággal ajnározta.

– Marco négy évvel az új házasság megkötése után született – mesélte Beatriz. – *Mamá* nagyon dühös volt, amikor rájött, hogy nem egyforma arányban örökölünk, mert a birtokot nem lehet megosztani. Bosszantotta, hogy az oroszlánrész Alejandróé.

Közben Alfie észrevette őket, és rohanvást megindult az anyja felé. Jemima forrón magához ölelte a fiát, aztán javasolta a dadusnak, hogy tartson egy hosszabb szünetet, és pihenje ki a fáradalmait.

Sógornőjével együtt játszottak, labdáztak a kisfiúval, míg Alejandro egy órával később ki nem jött a házból, és nem csatlakozott hozzájuk. Alfie az apjára vigyorgott, és kezében a labdával megindult feléje, Beatriz viszont sietve elbúcsúzott azzal az ürüggyel, hogy megnézi, segíthet-e valamiben Dona Hortenciának.

Jemima, mialatt a férjét és a fiát figyelte játék közben, titkon a sógornőjének szurkolt, hogy legyen ereje kivonni magát a mostohaanyja fojtogató felügyelete alól.

Nem sokkal később, amikor a fiúk megunták a focit, Alejandro javasolta, hogy menjenek le a tóhoz.

Alfie lelkesen futott előre, a szülei valamivel lassabb tempóban követlek.

– Nem is tudtam, hogy Doña Hortencia a mostohaanyátok, míg Beatriz nem említette – vetette fel Jemima.

Alejandro az ajkába harapott.

– Csak ő jutott nekem. Az igazi édesanyámra sajnos nem is emlékszem. Néhány órával a születésem után meghalt. Apám nem sokkal később újra megnősült. Mint azóta kiderült, Hortencia volt élete szerelme, nem az anyám. – Rövid szünetet tartott, aztán komoran folytatta: – Imádta őt, fenntartások nélkül. Kis híján csődbe ment a cég amiatt, hogy Hortencia minden kívánságát teljesíthesse.

Jemima nem felelt rögtön. Eddig azt gondolta, a férjének gondtalan, boldog gyermekkora lehetett, de most kénytelen volt felülbírálni a feltételezéseit.

– Legalább boldog volt a házasságuk? – tudakolta halkan.

– Igen, azt hiszem, igen. Apám még a halálos ágyán is Hortencia miatt aggódott, meg is ígértette velem, hogy gondom lesz rá, ugyanúgy, mintha a vér szerinti anyám volna. És én tartottam is a szavam – egészen a mai napig. De most megelégeltem az áskálódásait és a rosszindulatát.

– Hogyhogy éppen ma? Mi történt?

– Ha már a kezdet kezdetén elmondod, mit művel veled Hortencia, erre sokkal korábban sor kerülhetett volna – felelte kissé szemrehányóan Alejandro. – Őszintének kellett volna lenned hozzám, hiszen ez a te otthonod is. Mint a feleségemnek, neked kellett volna irányítanod a személyzetet és minden egyebet is a kastélyban...

– Nem hinném, hogy akkoriban képes lettem volna átvenni a teljes irányítást – próbálta csillapítani a férfit Jemima.

– De az is lehet, hogy igen. – Alejandro arca merev volt, és rezzenéstelen, akár egy kőszoboré. – Még csak lehetőséged sem volt rá, hogy megpróbáld. Beatriz szerint ha Doña Hortencia nem félemlít meg a szurkálódásaival és a gonoszságával, akkor megálltad volna a helyed, hiszen okos, talpraesett fiatal nő vagy, és nagyon gyorsan tanulsz.

Jemima azt sem tudta, min csodálkozzon inkább: hogy a férje szembedicséri, vagy hogy Beatriz ilyen keményen megmondta a véleményét a mostohaanyjáról.

– Beatriz gonosznak nevezte Doña Hortenciát? – álmélkodott.

Közben egészen közel értek a völgyben megbújó tóhoz, már látták a víz kéken csillogó tükrét az olajfák ezüstös lombjai közt.

– Tulajdonképpen nem az az érdekes, hogy Beatriz milyen szavakat használt. Sokkal többet árult el a mostohaanyánkról, hogy ő maga miket mondott rólad. Minden szava csöpögött a gyűlölettől és a rosszindulattól. Ezért döntöttem úgy, hogy legjobb lesz, ha a későbbiekben máshol fog lakni, és nem itt, velünk.

– És most lelkiismeret-furdalásod van emiatt.

– Nem, dehogy! – Alejandro keserűen felnevetett. – Az, hogy mindig tisztelettudó voltam vele, nem jelenti, hogy anyámként szeretem őt. Miért is szeretném? Hiszen ő sem mutatott szeretetet irántam soha. Amint elértük azt a kort, bentlakásos iskolába küldött minket Beatrizszal, és egyébként is mindent megtett, hogy megnehezítse az apánkkal való kapcsolattartást. Majd megpukkadt, amikor kiderült, hogy legidősebb fiúként minden mesterkedése ellenére én leszek az általános örökös.

– Akkor, azt hiszem, eddig sokkal nagylelkűbb voltál vele, mint érdemelte volna – jegyezte meg Jemima.

– Szégyellem, hogy magamtól nem vettem észre, hogyan bánik veled. Hiszen én hoztalak ide, nekem kellett volna gondoskodnom róla, hogy jól érezd magad az új otthonodban. – Alejandro megállt, és megfogta a felesége kezét. – Bízom benne, hogy képes leszel elfelejteni a múltat, *querida,* mert én tényleg azt szeretném, ha újrakezdenénk.

Jemima az idejét sem tudta, mikor volt utoljára ilyen boldog. Szóval a férje tényleg komolyan gondolja a közös jövőt, mi több, egy fontos lépést már meg is tett a későbbi boldogságuk érdekében. Igyekezete és eltökéltsége nagy hatással volt a fiatalasszonyra, még akkor is, ha gyanította, hogy Alejandro elsősorban a kis Alfie miatt ilyen tettre kész.

De akármi is az oka, a lényeg, hogy odafigyel rá, és hajlandó változtatni. Már önmagában ez is jóval több volt annál, mint amire számított.

Amikor a jótékonysági bál szervezője mosolyogva odabiccentett neki, hogy kezdheti, Jemima felállt a székéről és fellépett az emelvényre. Smaragdzöld kosztümöt viselt, amely nagyon szépen hangsúlyozta fehér bőrét, vörösesszőke haját.

A szíve a torkában dobogott. Bár Beatrizszal alaposan begyakorolta a szövegét, gondosan elhelyezte a papírlapot a szónoki pulpituson. Ez volt az első beszéde a nyilvánosság előtt, nem véletlen, ha olyan röviden szeretett volna szólni, ahogy csak lehetséges.

De akármilyen rövid volt is a szöveg, és ő akármilyen jól felkészült a szereplésre, akkor is nagyon izgult. Óriási volt a tét. Arról kellett meggyőznie a jelen lévő vagyonos embereket, hogy adakozzanak, és aztán a pénzből újabb anyaotthonok épüljenek olyan nőknek és gyermekeiknek, akik a férjük brutalitása miatt kénytelenek elmenekülni a családi otthonukból.

Jemima nem egyedül jött ide ma este, elkísérte a sógornője, sőt Alejandro is itt volt vele: egy üzleti utat halasztott el, csak hogy megnézhesse a felesége első nyilvános szereplését. A fiatalasszonynak pedig nagyon jólesett ez a figyelem.

Hiszen éppen ebben szenvedett a legnagyobb hiányt annak idején, emiatt fordult olyan hálásan Marco felé, amikor a fiatalember felajánlotta neki a barátságát. Alejandro, úgy látszik, megértette ezt, mert ezen a téren is változtatott. Határozottan sok időt szakított nemcsak a fia, de a felesége számára is, és rengeteg közös programot szervezett. Beutazták hármasban az egész birtokot, bemutatta őket mindenkinek, az alkalmazottaknak, a barátainak, a távoli rokonoknak. És Jemima kezdte úgy érezni, hogy a kastély csakugyan az otthona.

Alfie imádott itt lenni. Nem csupán azért, mert nagyobb tér és változatosabb környezet állt a rendelkezésére, de azért is, mert Alejandro roppant gondos és szerető apának bizonyult, és komolyan igyekezett szoros kapcsolatot kialakítani a fiával. Első pillantásra feltűnt mindenkinek, mennyire imádják egymást.

Így aztán Jemima kezdett megnyugodni. Egyre biztosabb volt benne, hogy jól döntött, amikor visszatért a férjéhez. Csak nagyon ritkán fogta el a jól ismert baljós előérzet, hogy ez az egész annyira szép, hogy nem is lehet igaz. Előbb-utóbb történnie kell valaminek, ami tönkreteszi ezt a mesebeli boldogságot.

A mennykő egy vidéki kirándulást követően ütött be. Elég későn értek haza a kastélyba, és Maria azzal fogadta Jemimát, hogy egy angol férfi kereste telefonon, kétszer is a nap folyamán, de sem a nevét nem akarta megmondani, sem üzenetet nem hagyott.

A fiatalasszony elsápadt. Rosszat sejtett, de még meg sem emészthette ezt az első hírt, amikor Beatriz lépett az előcsarnokba, és félrehívta az öccsét. Mindig kedves, mosolygós sógornője arcán aggodalom ült, úgyhogy Jemima tudta, semmi jóra nem számíthat.

– Mi az? Történt valami, amíg távol voltunk? – tudakolta szorongva, miután a férje visszatért.

Alejandrónak arcizma sem rezdült. Még sosem hasonlított ennyire az ősök komor portréira, melyek ott lógtak az előcsarnokban.

– Marco hazalátogatott Amerikából. Először idejött, de mikor kiderült, hogy az anyja már nem itt él, kiment a villába. Ott fog lakni egy darabig – mondta mereven, majd valami olyasmit motyogott, hogy még dolga van, és már ott sem volt.

7. FEJEZET

Szóval Marco hazajött.

Milyen különös véletlen, hogy éppen most, amikor ő is visszatért a férjéhez! Jemima ide-oda forgolódott éjjel az ágyban, de sehogy sem talált nyugalmat. Zavaros gondolatai elüldözték a békés álmokat. Azon gyötrődött, hogy vajon hol lehet Alejandro, mert nem vett volna rá mérget, hogy tényleg dolgozik.

Férje láthatóan csöppet sem örült Marco hazatérésének, bár ez az adott körülmények között nem is csoda. Jemimát furdalni kezdte a lelkiismeret. Ő, egyedül csak ő volt az oka annak, hogy a két fivér végérvényesen elhidegült egymástól. A viszonyuk sosem volt persze felhőtlen. Alejandro talán a miatt a kényeztető anyai szeretet miatt neheztelt az öccsére, amelyet Marco megkapott, ő pedig soha. Az ifjabbik fivér pedig egyértelműen féltékeny volt a bátyjára, aki magasabb volt nála, vonzóbb és minden szempontból sikeresebb.

Talán ezért akart némi borsot törni az orra alá, ezért állította Alejandrónak – vagy legalábbis nem tagadta egyértelműen hogy viszonya volt a sógornőjével. Jemima még ma sem értette egészen, hogyan tehetett ilyet Marco, hogy mocskolhatta be a barátságuk emlékét, hogy áshatta alá az ő házasságukat.

De akárhogy is, az biztos, hogy ő ebben a kérdésben nem bűnös, sokkal inkább áldozat. Marco hazugságának és a férje hiszékenységének az áldozata.

Jemima hirtelen elhatározástól vezérelve kipattant az ágyból, és felkapta a hálóköntösét. Csöppet sem volt kedvére való az áldozat szerepköre, már csak azért sem, mert Alejandrónak láthatóan eszébe sem jutott, hogy megbocsássa el sem követett bűnét. Ez így nem mehet tovább, egyszerűen muszáj tennie valamit!

Alejandro, mint sejtette, nem a dolgozószobájában tartózkodott, hanem kint a teraszon. A korlátnak támaszkodva bámult a csillagokkal telehintett égre.

Jemima habozva torpant meg az ajtóban.

– Azt hittem, már rég alszol. – A férfi csak egy futó pillantásra méltatta.

– Képtelen voltam elaludni. Nem bírom elviselni, ha vádolnak, holott semmi rosszat nem követtem el.

– Ne kezdd újra, *mi dulzural*

– Ezt jól megcsinálta Marco! – Jemima dacosan kihúzta magát. – Hát nem veszed észre, hogy azzal, hogy az ő hazugságainak adsz hitelt, hatalmat adsz a kezébe? Életed végéig gyötörhet téged...

– Engem? – Alejandro megfordult, görnyedt háttal, akár egy ugrásra készülődő vadállat. Az arca rezzenéstelen maradt, de a szeme szikrákat szórt. – Engem nem gyötörhet senki!

– Engem viszont igen. Én igenis szenvedek ettől... Hát nem látod, mi történik? Nem látod, hogy ismét szakadék tátong köztünk?

– És ez téged meglep? – Alejandro hangja csöpögött a gúnytól.

Jemima arca égett. Szeretett volna közelebb menni a férfihoz, szerette volna megérinteni, de nem merte. Először azóta, hogy visszatért Spanyolországba, félt, hogy Alejandro visszautasítja.

– Kérlek, könyörgök, ne tedd ezt velem! Ne tedd ezt velünk! – suttogta, de csak egy sajnálkozó pillantást kapott jutalmul.

– Menj, feküdj le! – vetette oda a férfi. – Még mielőtt valami olyasmit mondunk, amit később megbánunk.

– Nem érdekel, mit fogok gondolni később! Az biztos, hogy nem szeretnék megfutamodni a gondok elől. Nem akarlak egyedül hagyni, veled akarok maradni!

– Csakhogy én most magányra vágyom – jelentette ki hűvösen a férfi, és ez a mondat olyan volt Jemima számára, mint egy pofon.

De még nem adta fel egészen, még küzdött.

– Csak úgy teszel, mintha arra vágynál! – vágott vissza dacosan, és toppantott is hozzá a meztelen lábával.

– Tudod, néha tényleg gyerekesen viselkedsz. – Alejandro megsemmisítően mérte végig. – Gondolod, hogy nem léptem volna már rég túl ezen az egészen, ha képes volnék túllépni rajta?

Jemima lelki szemei előtt lepergett az a pár boldog hét, amely a visszatérése óta eltelt. És rájött, hogy nagyon sokat veszíthet. Hogy az ördög vinné el Marcót a hazugságaival együtt! Bár sose barátkozott volna össze vele!

Odalépett Alejandro elé, és a szemébe nézett. Azt akarta, hogy a férje újra megkívánja, hogy újra szüksége legyen rá – ha már ez volt minden, amit tőle kaphatott.

– Gyere, feküdjünk le! – suttogta, és közben mélyen megvetette magát, amiért kijátssza ezt az alantas ütőkártyát.

– Most ahhoz sincs kedvem – hangzott a közönyös válasz, és Jemima kis híján elsüllyedt szégyenében. A férfi hangjában csengő megvetés olyan volt, mintha sót szórnának egy egyébként is sajgó sebére.

– Akkor miért mondtad, hogy esélyt akarsz adni a házasságunknak? – kérdezte szemrehányóan.

– Mert tényleg esélyt akarok adni neki, ez viszont nem azt jelenti, hogy mindent megbocsátok, mindent elfelejtek. Szerintem a történtekhez képest elég nagylelkű voltam veled...

– Szerintem meg nem! – sziszegte Jemima, aki megint kijött a sodrából. Olyan indulat fogta el, hogy maga is megrémült. – Sőt, épp ellenkezőleg, ugyanazt csinálod, mint annak idején: módszeresen rombolod a kapcsolatunkat.

– Mármint hogy *én!* – kérdezte élesen a férfi. – *Én* rombolom a kapcsolatunkat?

– Igenis te! Mert gondolj csak bele: mi van, ha nem csaltalak meg Marcóval? Akkor vajon kit terhel a felelősség a házasságunk megromlásáért? Csak nem téged, aki ok nélkül megvádoltál? – Jemima mindinkább dühbe gurult. – Ha ez így megy tovább, Alejandro, biztosíthatlak, hogy nem fogom sokáig bírni. Elfogadom, hogy te nem egykönnyen bocsátasz meg, de én is hasonlóképpen vagyok ezzel, elhiheted. Márpedig most már nagyon elegem van... Elegem van abból, hogy egy reménytelenül félresiklott házasságra pazaroljam a fiatalságomat!

– Nem, ez nem így van! – tiltakozott a férfi. – Nem gondolom, hogy a házasságunk reménytelenül félresiklott volna.

– De igen! Minden, amit ma este tettél, azt bizonyítja, hogy teljesen reménytelen az ügy. Itt az ideje, hogy keressek valakit, akinek tényleg fontos vagyok. Miért maradnék egy olyan ember mellett, aki halálra gyötör egy el sem követett bűn miatt?

– Nekem is fontos vagy – mondta Alejandro elkínzottan, mintha borzasztóan nehezére esett volna kimondani ezt a mondatot. – És mint említettem, nem akarok elválni.

– Ami csak azt jelenti, hogy valójában se velem, se nélkülem nem tudsz élni. – Jemimának sikerült kordában tartania az érzéseit, nem csuklott el a hangja. – Én azonban képes vagyok boldogulni nélküled, egyszer már bebizonyítottam. Boldog voltam Chalbury St. Helensben.

– Annyira azért nem, hogy hanyatt-homlok vissza ne térj a gondtalan luxusba, amelyet kínáltam – jegyezte meg csúfondárosan a férfi.

Jemima elsápadt.

– Kizárólag Alfie miatt jöttem vissza! – sziszegte. – Ne merészeld úgy beállítani a dolgot, mintha valami pénzéhes, haszonleső nőszemély volnék!

Hirtelen nagy lett a csend. Úgy borult rájuk, mint egy nehéz, már-már fojtogató takaró. Jemima bocsánatkérésre várt, a férfi viszont csak kihívóan bámult rá, mintha azt akarná mondani: jól megkaptad, de nem is érdemeltél mást.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem – folytatta elkeseredetten Jemima –, de az az igazság, hogy a pénzed sohasem érdekelt. Igen, tudom, mit akarsz mondani... A házasságunk kezdeti időszakában valóban többet költöttem a kelleténél, de egyáltalán nem előre megfontolt szándékkal, és nem az volt a célom, hogy átverjelek...

– Meg fogsz lepődni: ezt készséggel elhiszem neked.

Jemima valóban meglepődött, de ezúttal nagyon kellemes volt ez a meglepetés. így már egyáltalán nem esett nehezére szánni-bánni a bűnét, mert ezen a területen kétségkívül hibázott. Sőt, a hibáját azzal tetézte, hogy most sem vallotta be férjének a teljes igazságot. Alejandro a mai napig nem tudta, mi történt azokkal az összegekkel.

– Nagyon sajnálom, hogy akkoriban két kézzel szórtam a pénzt. Olyan buta voltam...

Alejandro tett feléje egy tétova lépést.

– Igazából a rossz időzítés volt a baj. Tudod, akkoriban annyira rosszul mentek a dolgaink a cégnél, hogy a teljes csőd sem volt teljesen kizárható. A lehető legrosszabb pillanatot választottad a költekezésre.

Jemima szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Ezt komolyan mondod? Pénzügyi nehézségeid voltak? – Levegő után kapkodott döbbenetében. – De hát... ha ez így volt, akkor miért nem szóltál róla nekem egy szót sem?

Alejandro az ajkába harapott.

– Nem akartam, hogy aggódj miattam.

Jemima szeme könnybe lábadt.

– De hát én azt hittem... mindig úgy gondoltam, hogy elképesztően gazdag vagy. Hogy pár ezer euró neked meg se kottyan...

– Igen, tudom, ezért is nem akartam szólni. Az igazság az, hogy apám halála után én kaptam a céget és a birtokot, viszont Marco és Hortencia örökölte az összes készpénzt. És mivel a válság alaposan megtépázta a gazdaságot, annyira lecsökkentek a bevételeink, hogy egészen az elmúlt hónapokig még az is kérdéses volt, meg tudom-e tartani az örökségemet.

Jemima hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Te jó ég! De hát akkor miért halmoztál el drága ajándékokkal? Miért tartottál tudatlanságban?

– Mert azt akartam, hogy megkapd a tündérmesédet. Mert úgy gondoltam, hogy ennyi neked is jár. – A férfi vágott egy grimaszt. – Olyan boldog voltál az esküvőnk után, miért rontottam volna el a jókedvedet azzal, hogy elmondom: nem sok kell hozzá, hogy mindent elveszítsünk?

– Szóval az, hogy olyan sokszor magamra hagytál... hogy mindig dolgoztál... az azért volt, mert a céget próbáltad megmenteni a teljes bukástól?

– Pontosan. És a sok munkának meg is volt az eredménye. Új szerződéseket hoztam tető alá, és mostanra jobb idők köszöntöttek ránk. Viszont történt valami olyasmi is, amire nem számítottam: miközben a céget megmentettem, elveszítettem a feleségemet.

A hangja tompán, szomorúan csengett.

Jemima szája remegni kezdett. Szerette volna átölelni és megvigasztalni a férfit, ugyanakkor legszívesebben ököllel verte volna a mellkasát dühében, amiért nem volt őszinte hozzá. Szemrehányást tett magának, amiért bevásárló körutakkal ütötte agyon az időt, és amiért Marcóval éjszakánként sorra járta a legmenőbb, legdrágább szórakozóhelyeket – miközben a férje éjt nappallá téve a családi öröksége megmentésén fáradozott.

– Alejandro, ha elmondtad volna... ha bevallód az igazságot, ahelyett hogy kizársz az életedből, akkor... akkor minden másképp alakul. – Könnyek gyűltek a szemébe, aztán kicsordultak és végigfolytak az arcán. Türelmetlenül törölte le őket a kézfejével. – Megértettem volna, hogy nem tudsz velem lenni.

Alejandro átölelte a vállát, bekísérte a szobába és adott neki egy zsebkendőt.

– Látod, én ebben nem vagyok ennyire biztos – mondta. – Hiszen annyira fiatal és tapasztalatlan voltál! Meg aztán állapotos is. Nem hinném, hogy jót tett volna neked az izgalom, a stressz.

– A bizonytalanság még kevésbé tett jót, hidd el! Azt gondoltam, azért nem jössz haza, mert már nem érdekellek. Mert megbántad, hogy feleségül vettél... Ha elmondtad volna, hogy baj van, nem éreztem volna magam annyira elhagyottnak, és... szóval biztosan nem hagytalak volna el.

– Fel sem merült bennem, hogy azzal mentem meg a házasságomat, ha bevallom: a csőd szélén állok – jegyezte meg gúnyosan a férfi.

– Ez is azt mutatja, mennyire nem ismersz. Nagyon hűséges természet vagyok, mérget vehetsz rá, hogy kitartottam volna melletted.

– Ha az a *volna* nem volna... – Alejandro hangján némi megvetés érződött. – Akkoriban úgy tűnt, hogy sokkal inkább a felelőtlen öcsém mellett állsz, akit más sem érdekelt, csak a szórakozás.

– Ez nem igaz. Sosem voltam annyira felszínes, mint Marco.

Jemima kétségbeesetten gyűrögette a kezében lévő nedves zsebkendőt. Mennyire szerette akkoriban Alejandrót! Mindent megtett volna érte, és mi a köszönet? A férje nem hisz az érzelmei őszinteségében.

– Jó lett volna, ha lehetőséget kapok, hogy ezt bebizonyítsam – tette hozzá halkan.

Búcsúzóul vetett egy pillantást a férfira, aztán némán elfordult, visszatért a szobájába és bebújt az ágyba.

A mobilja villant egyet, jelezve, hogy nem fogadott hívása volt. Jemima felemelte a készüléket, és látta, hogy ráadásul még két SMS-t is kapott. Az egyik Beatriztól jött, aki értesítette, hogy megadta a mobilszámát Marcónak, a másik – csakúgy mint a nem fogadott hívás – magától Marcótól.

Hogy nem sül le a képéről a bőr! – füstölgött Jemima. Még van mersze kapcsolatba lépni vele azok után, hogy összevissza hazudozott róla?

Sürgősen beszélnem kell veled! – így szólt az üzenet.

Indulatosan kitörölte a szöveget, aztán visszadobta a készüléket az éjjeliszekrényre. Eszében sem volt találkozni a sógorával. Tudta, hogy Alejandro számára ez lenne az utolsó csepp a pohárban.

Összerezzent, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és a férje belépett a szobába, de a következő pillanatban örömmel ugrott fel és futott oda hozzá.

A férfi forrón átölelte, mindkét kezével a hajába túrt, és addig csókolta, míg mindketten lihegve vették a levegőt.

– Úgy féltem, hogy nem jössz – suttogta boldogan Jemima.

– *Por Diós!* Nem hinném, hogy a külön hálószoba sokat segítene rajtunk. Régen sem segített, sőt... A terhességed első hónapjaiban gyakorolt önmegtartóztatás valószínűleg hozzájárult a házasságunk megromlásához.

– Nem az én döntésem volt, hanem a tiéd – mutatott rá Jemima, majd visszabújt a takaró alá, és hívogatóan intett Alejandrónak, aki gyorsan ledobálta a ruháit.

– Csak nem képzeled, hogy szabad akaratomból döntöttem így? – csóválta a fejét a férfi, majd bement a fürdőszobába.

– Nem szabad akaratodból? Hát ezt meg hogy érted? – tudakolta Jemima, amikor Alejandro visszatért, és bebújt mellé.

– Santos doktor a kezdet kezdetétől vetéléstől tartott, és ezt azonnal meg is mondta nekem. A törékeny alkatod miatt... Úgyhogy nem sokáig tudtam örülni a terhességednek. – Átölelte Jemimát és magához húzta. – Bűntudat gyötört, amiért veszélynek tettelek ki.

– Nem voltam veszélyben.

– Attól én még azt gondoltam. És mivel anyám is gyermekágyban halt meg, ez elég súlyos teher volt nekem.

– Ezt úgy értsem, hogy Santos doktor kifejezetten megtiltotta a nemi életet? – Jemima nem értette, miért nem beszélt erről előtte az orvos. Miért csak a férjével osztotta meg az aggodalmait?

– Hát persze! Mégis mit gondolsz, miért nem próbáltam közeledni hozzád, miután kiderült, hogy babát vársz? Nemcsak azért költöztem át a másik hálószobába, mert rendszerint késő éjszakáig dolgoztam és nem akartalak zavarni, hanem azért is, mert féltem, hogy ha egy ágyban alszunk, nem fogok tudni ellenállni a kísértésnek.

– És miért nem mondtad ezt nekem soha? Én egészen máshogy magyaráztam a dolgot, azt gondoltam, elhidegültél tőlem...

– De hiszen te is ott voltál, amikor a doktor közölte, hogy nagyon óvatosnak kell lennünk, és mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy zavartalan lefolyású legyen a terhesség. Lehet, hogy virágnyelven magyarázott, de azt hittem, számodra is nyilvánvaló, hogy ez mit jelent. Legfőképpen azt követően, hogy jöttek azok az aggasztó vérezgetések.

Jemima felsóhajtott, aztán némán megcsókolta a férje meztelen vállát. Mélyen megrázta ez a sok minden, amit ma este megtudott. Hogy félreértelmezte Alejandro viselkedését! A bizonytalanság megmérgezte minden egyes napját, végül szétrombolta a házasságát is, holott valójában nem is feszültek köztük ellentétek. Alejandro nem unta őt, és nem is szándékosan hanyagolta el. Egyetlen hibát követett csak el, azt, hogy nem volt őszinte hozzá, de azt is csupán kíméletből és nem rosszindulatból tette. Ő pedig ahelyett, hogy utánajárt volna a dolgoknak, ahelyett hogy megpróbálta volna megérteni a férje viselkedését, csak szaporította a gondokat, mélyítette a köztük tátongó szakadékot.

– Kössünk egyezséget! – javasolta Alejandro, miközben felesége feje búbjának támasztotta az állát. – Ígérd meg, hogy távol tartod magad Marcótól! Ne találkozz vele, ne beszélj vele, akkor nem lesz semmi baj!

Az ajánlat váratlanul érte Jemimát, de nem lepte meg túlságosan. Mi több, kifogása sem volt ellene. Amúgy sem volt nagy kedve felvenni a kapcsolatot a sógorával. Még akkor sem, ha lett volna pár kérdés, amelyet szívesen feltett volna neki.

– Rendben – egyezett bele. – Ha ez ilyen fontos neked, akkor megígérem.

– Igen, ilyen fontos.

– Akkor legyen így. Nem találkozom Marcóval, és nem is beszélek vele.

Alejandro izmai érzékelhetően ellazultak. Gyöngéden megcirógatta Jemima haját.

– Most aludj – dünnyögte lágyan különben nem tudsz majd felkelni holnap, és egyedül kell reggeliznem. Márpedig szeretném, ha el tudnánk búcsúzni, mert Sevillába kell utaznom pár napra.

Jemima ajkára elégedett mosolyt csalt a tény, hogy a férje ilyen fontosnak tartja a közös reggelit. És milyen jó lesz így együtt, egymást átölelve elaludni! Talán még a legszenvedélyesebb szeretkezésnél is jobb... Bármilyen rossz híreket is kaptak ma este, újra teljes az összhang, újra együtt vannak, és ez a legfontosabb.

A hármasban elköltött családi reggelit követően Alejandro elbúcsúzott a feleségétől. Jemima ott maradt a teraszon, és kiitta a kávéját, míg Alfie – természetesen Piacidával együtt – elkísérte az apját, mert feltétlenül látni akarta, hogy száll fel a helikopter.

De Jemima nem sokáig maradt egyedül. Hamarosan csatlakozott hozzá Beatriz, aki feszültnek és bűntudatosnak látszott.

– Rosszul tettem, hogy megadtam Marcónak a telefonszámodat? – kérdezte. – Ne haragudj, de addig erőszakoskodott, hogy nem tehettem mást. Mindenképpen beszélni akar veled.

– Én viszont egyáltalán nem szeretnék beszélni vele – felelte halkan Jemima. – Már csak azért sem, mert Alejandro nagyon dühös lesz, ha megtudja.

– De ha megbeszélitek a dolgokat, és utána Alejandro elé álltok, talán minden megoldódik, és megszűnik a gyűlölködés – mondta reménykedve Beatriz. – Mert ez, ami most van, nem jó senkinek. És még kevésbé lesz jó, ha a rokonok és ismerősök megtudják, hogy Marco hazatért. Akkor ugyanis minden családi meghívás rá is érvényes lesz, és furcsállni fogják, ha ő nem tart velünk. Rajtunk, ötünkön kívül ugyanis senki nem tud arról, miért romlott meg a viszony a két fivér között.

– Komolyan? – Jemima őszintén elcsodálkozott. – Azt hittem, az anyósom boldogan mesélte fűnek-fának, micsoda szemérmetlen perszóna vagyok.

– Meg is tette volna, ha nem éppen Marcóval keveredsz hírbe. A te jó híredre fütyül, és Alejandróé sem nagyon izgatja, de a saját fiát csak nem mocskolhatta be ország-világ előtt! – Beatriz elmosolyodott. – Most, hogy Marco hazajött, nagyon boldog. Abban reménykedik, hogy majd talál egy rendes, jó családból való lányt, és megnősül végre.

Jemima szája széle alig észrevehetően megrándult.

– Arra aztán várhat! – csúszott ki a száján, mire a sógornője szemében derű villant.

A következő pillanatban Jemima már nem mert volna megesküdni rá, hogy jól látta, mert Beatriz ugyanolyan ártatlanul pislogott, mint máskor. Vajon mennyit tud Beatriz a kisebbik öccse magánéletéről? – merült fel Jemimában a kérdés. Persze szólni nem szólt.

Alapjában véve csöppet sem tűnt valószínűnek, hogy a legidősebb testvér többet tudjon Marco viselt dolgairól, mint a mit sem sejtő Alejandro. Bár Beatriznál sohasem lehetett tudni, hányadán áll vele az ember... Jemimát nagyon meglepte például, milyen szenvtelenül viselte el sógornője Dona Hortencia dühkitörését, miután kiderült, hogy ő továbbra is a kastélyban fog lakni. A szeme se rebbent, pedig csak úgy záporoztak rá a szidalmak. Makacsul kitartott amellett, hogy marad.

Jemima őszintén csodálta amiatt, hogy így ki mert állni önmagáért. Összességében kifejezetten kedvelte a sógornőjét, és nagyra értékelte a társaságát, de még nem bízott meg benne egészen. Ó, mennyire hiányoztak neki azok a bizalmas beszélgetések, amelyeket Florával folytatott még Angliában! Vajon rá tudja venni a barátnőjét, hogy időnként meglátogassa?

A következő hét azzal telt, hogy Jemima Maria segítségével átszervezte a háztartást. Az volt a cél, hogy valami értelmes elfoglaltsággal lekösse magát, amíg Alejandro Sevillában tartózkodik.

Az egyszerűséget és a praktikumot tartva szem előtt lezáratta a nagy, impozáns ebédlőt, Dona Hortencia kedvencét, és egy kisebb, sokkal barátságosabb és otthonosabb termet rendezett be erre a célra. Éppen az utolsó simításokat végezte a nagy művön: egy művészi virágkompozíciót helyezett el az egyik asztalon, amikor beszédhangokat hallott a folyosóról. Maria hangját ismerte fel, és egy férfihangot...

– Jemima!

A fiatalasszony meglepetten fordult hátra.

Az ajtóban egy fiatal férfi állt, tulajdonkeppen Alejandro mása, csak kevésbé magas, kevésbé izmos, kevésbé férfias kivitelben. Mint mindig, most is hibátlanul öltözött fel, mintha csak egy férfi divatlap címoldaláról lépett volna elő.

– Marco! Hát te meg mit keresel itt?!

– Ennél azért kedvesebb fogadtatásra számítottam – mondta szemrehányóan a fiatalember. – Elvégre egy család vagyunk, nem igaz?

8. FEJEZET

Jemima megkérte Mariát, hogy hagyja őket magukra, és miután a házvezetőnő mögött becsukódott az ajtó, dühödten rámeredt a sógorára.

– Még van képed ilyeneket mondani? Azok után, amit velem műveltél? Nem is értem, hogy mersz egyáltalán idejönni!

Marco összeráncolta a homlokát.

– Mi ütött beléd? Miért vagy ilyen dühös rám?

– Ne játszd a hülyét, légy szíves! Tudnod kell, miért vagyok dühös. Vagy azt akarod mondani, hogy nem te voltál, aki azt hazudta Alejandrónak, hogy viszonyunk van? Hogy tehetted?!

– A házasságotok zátonyra futott, és te akkor már visszatértél Angliába – vonogatta a vállát Marco. – Úgy gondoltam, ezek után úgyis mindegy...

– Hogy lenne mindegy?! – Jemima olyan haragra gyúlt, hogy legszívesebben kitekerte volna a sógora nyakát. – Hogy lenne mindegy, mit gondol rólam a bátyád? Rólam, akit állítólag kedveltél? Hát téged egyáltalán nem érdekel, hogy engem valami ócska kis lotyónak hisznek? És egyáltalán nem zavar, ha a bátyád szenved emiatt?

Marco vett egy nagy levegőt.

– Nézd, az az igazság, hogy nekem teljesen mindegy, ki mit gondol. A lényeg az volt, hogy Darióval feltűnés nélkül eltűnhessünk innen New Yorkba. És mivel azt gondoltam, hogy közted és Alejandro között már úgyis mindennek vége...

– Ne hadovál összevissza! Hazudozás nélkül is elmehettél volna New Yorkba, te is tudod!

– Nem hazudtam én senkinek! – Marco dacosan szegezte előre az állát. – Semmi szükség nem volt rá. Alejandro meg volt győződve róla, hogy viszonyunk van. Én csak annyit tettem, hogy nem tiltakoztam. Úgy voltam vele, hogy ha ennyire hinni akar ebben a képtelenségben, hát tessék, szíve joga. Nem én meséltem be neki a dolgot, úgyhogy az egészhez semmi közöm.

– De még mennyire hogy van hozzá közöd! – pattogott Jemima. – Az igazság elhallgatása is hazugság, ha nem tudnád! Undorító, amit műveltél! Kihasználtál engem, ürügyként használtad a barátságunkat, hogy...

– A házasságotok a végét járta – emlékeztette újfent a fiatalember. – És fogalmam sem volt róla, hogy még mindig gyereket vársz. Ha tudtam volna, nyilván nem hallgatok.

– Nos, most már tudod, hogy van egy fiam Alejandrótól, és hogy újra együtt vagyunk. Próbáljuk megmenteni a házasságunkat, csakhogy ez nem olyan egyszerű, hiszen Alejandro még mindig azt hiszi, hogy hűtlen voltam hozzá.

– Ugyan! – legyintett a fiatalember. – A bátyámra igazán ráfér egy kis küszködés, hiszen különben mindent tálcán kapott az életben: a megnyerő külsejét, az éles eszét, az üzleti érzékét... Gazdag, sikeres, a lábainál hevernek a nők. Ha miattad és a házasságotok miatt szenvedett egy kicsit, az csak a javára vált.

Jemima most már tényleg közel állt ahhoz, hogy felrobbanjon dühében. Micsoda hozzáállás ez? Hogy lehet valaki ilyen kegyetlen a tulajdon testvérével?

– Elég ebből! – jelentette ki. – Még ma el kell mondanod Alejandrónak az igazságot!

– Neked elment az eszed! Már miért mondanám el?

– Miattam és Alejandro miatt... – Amikor Marco a fejét rázta, Jemima szeme megvillant. – És ha másért nem, hát azért, mert különben magam mondom el. Azt hiszem, az adott körülmények között nincs más választásom.

Marco mintha elbizonytalanodott volna. Tétova lépést tett a sógornője felé.

– Ezt nem teheted... Megígérted, hogy megőrzöd a titkomat.

– Az még akkor volt, amikor nem tudtam, hogy a titkod aláássa, megmérgezi a házasságomat. Itt az ideje, hogy lerántsd a leplet erről a titokról, Marco. Anyádnak és a testvéreidnek meg kell végre tudniuk, ki vagy. Hidd el, az emberek sokkal rosszabb dolgokat is megbocsátanak a szeretteiknek.

– Nem, te nem tudod, mit beszélsz... Anyám soha az életben nem áll szóba velem, ha megtudja, hogy Dario nem egyszerűen a jó barátom, hanem életem szerelme. – Marco dühösen ráncolta a homlokát. – Hallottad valaha, mi a véleménye a melegekről?

Jemima biccentett.

– Nos, igen, az előítéletei elég mélyen gyökereznek. De ez változhat, ha bevallód neki, mi a helyzet veled. Nagyon szeret téged, add meg neki a lehetőséget, hogy igazán megismerjen.

– Neked tényleg elment az eszed! – Marco arca paprikapirosra vált. – Tudod, mi fog történni, ha bevallom, hogy homoszexuális vagyok? Kitilt a házából, és azonnal megvonja a havi apanázsomat.

– Micsoda? Hát neked nincs saját pénzed? Még most is anyád támogat?

– Nem bántam valami okosan az örökségemmel, úgyhogy kénytelen voltam anyámhoz fordulni, igen. – Marco hangja dacosan csengett. – Nem szégyen az! Tudod, ki akarja nyomorúságos havi fizetésből tengetni az életét...

– Marco, engem a legkevésbé sem érdekel az anyagi helyzeted – szögezte le Jemima. – Az is hidegen hagy, őszinte leszel-e anyádhoz valaha is. Ahhoz azonban ragaszkodom, hogy beszélj Alejandróval. El kell neki mondanod, hogy a fiúkat szereted, és már csak ezért sem lehetett köztünk semmi.

– Nem fogom elmondani neki! – Marco szeme gyűlölködve villámlott. – És tudod, miért nem? Mert egyetlen nyíltan meleg alkalmazottja volt, azt is kirúgta. Ő is gyűlöli a melegeket.

– Ez nem igaz! Azt az embert azért bocsátotta el, mert minősíthetetlenül bánt az alárendeltjeivel, és a viselkedésén többszöri figyelmeztetés ellenére sem változtatott. Az egész ügynek semmi köze nem volt az illető szexuális irányultságához... De ez egyébként is mellékes. Marco, beszélned kell a férjemmel! Ezt nem kérem tőled, hanem követelem. Ha te nem beszélsz vele, én fogok! Nem hagyom, hogy a gyávaságod tönkretegye a házasságunkat és a gyerekem jövőjét.

– Ez zsarolás! – Marco szinte tajtékzott.

– Mindegy, hogyan nevezzük. Úgy gondolom, épp elég ideig őriztem a titkodat. Már eddig is rengeteget szenvedtem miatta, többet már nem vagyok hajlandó. És nem érzem úgy, hogy azok után, ahogy viselkedtél, bármivel is tartoznék neked.

Marco alighanem észrevette, hogy halálosan komolyan beszél, és elveszítette a fejét. Hangosan szitkozódni kezdett, aztán sarkon fordult és félrelökve az ajtóból az éppen érkező Beatrizt, elviharzott.

– Mindig is lobbanékony volt – csóválta a fejét Beatriz. – Dona Hortencia nagyon elkényeztette. De szerencsére amilyen gyorsan dühbe gurul, olyan gyorsan le is csillapodik.

A következő pillanatban Maria kopogott be az ajtón. Üzenetet hozott Alejandrótól, aki az előbb telefonált, hogy elhúzódik a mai tárgyalás, úgyhogy a várakozásaival ellentétben nem jön haza, hanem Sevillában alszik.

Jemima elkomorodott. Már nagyon várta a férjét, és letörte, hogy mégsem láthatja viszont aznap este.

– Hát akkor menj utána Sevillába! – biztatta a sógornője. – Lepd meg, töltsetek együtt egy szép estét! A fiadra ne legyen gondod. Most úgyis a barátnőmhöz, Serafinához készülök, akinek van egy hasonló korú kislánya. Magammal viszem Alfie-t, biztosan nagyon jót játszanak majd. Este pedig majd én olvasok neki esti mesét helyetted.

Jemimának tetszett az ötlet. Így, hogy Alfie felől nyugodt lehetett, szívesen elutazott volna Sevillába a férjéhez. Gyorsan fel is szaladt a szobájába, hogy elkészüljön az útra.

A telefon abban a pillanatban szólalt meg, amikor egy utolsó pillantást vetett a tükörbe. Jemima kinyújtotta a kezét, és felvette a kagylót.

– Jem, te vagy az? Az a nő azt mondta, egyenesen téged kapcsol.

A fiatalasszony elsápadt. Azonnal megismerte a hangot. A hangot, melyet nagyon nem szeretett volna újra hallani... Hogy lehet hozzá ilyen kegyetlen a sors? Hát ennek a vesszőfutásnak már soha nem lesz vége? Egyszerre eszébe jutottak azok a titokzatos telefonok, amikor Maria szerint egy angol férfi kereste.

– Hogy találtál rám? – kérdezte fojtott hangon.

– Ellie unokanővérem látott valami újságban, estélyi ruhában, egy puccos társaság közepén, mintha valóban odatartoznál – csipkelődött Stephen Gray. – Én meg ebből rögtön rájöttem, hogy megint együtt vagy a spanyol grófoddal. Ejnye, ejnye, kislányom, és apádat nem is értesítetted a jó hírről! Sőt még az unokám keresztelőjére sem hívtál meg. Ezek után, azt hiszem, kénytelen leszek meghívás nélkül odamenni, mert már nagyon szeretném látni azt a kislegényt... Vagy inkább mégse menjek, Jem? Kínos pillanatokat okozna neked, ha felbukkannék a kastélyban? – A férfi rövid hatásszünetet tartott. – Nos, mennyit ér meg neked, hogy a nagypapi itthon maradjon a jó öreg Angliában?

– Nincs pénzem! – sziszegte Jemima. – De ha volna, akkor sem adnék neked egy vasat sem! Kaptál már eleget, hagyj békén végre!

Azzal lecsapta a kagylót. Elege volt már ebből, de nagyon! Elhatározta, hogy többé nem hagyja magát. A sarkára áll, és megmutatja az apjának, hogy nem zsarolhatja tovább.

Stephen Grey soha nem törődött vele, egy jó szava sem volt hozzá soha. Börtöntöltelék volt, aki verte a feleségét, és ha úgy alakult, a kis Jemima is kapott tőle rendesen. És most van képe idetelefonálni és követelőzni!

A férfi két évvel ezelőtt is benyújtotta a számlát, amikor a tudomására jutott, milyen jól ment férjhez a lánya. Pénzt kért, és kapott is – sok-sok pénzt – a hallgatásáért és a távolmaradásáért cserébe. Most nyilván abban reménykedett, hogy visszakapta a fejőstehenét, akin élősködhet.

De Jemima elhatározta, hogy nem fog behódolni, nem hagyja megfélemlíteni magát. Inkább elmondja Alejandrónak az igazságot a szüleiről. Nagyon régen, még a kapcsolatuk legelején hazudott a férfinak. Kínos

lett volna bevallania, milyen családból származik, ezért inkább azt mondta, apja is, anyja is meghalt már. Hogy is vallhatta volna be egy spanyol arisztokratának, hogy az apja kisstílű bűnöző, aki terrorizálta őt és az anyját, aminek következtében az asszony alkoholista lett, mert csak állandó kábulatban tudta elviselni az életet?

Jemima tehát elutazott Sevillába. Megkereste a hatalmas irodaházat, melyben Alejandro cégének központja volt, aztán leparkolt a mélygarázsban. Lifttel ment fel a férje irodájához, ám a titkárnőtől azt a tájékoztatást kapta, hogy a tárgyalás még nem ért véget.

Jemima erre leült az egyik kanapéra a fogadótérben, hogy megvárja Alejandrót. Nem sokkal később arra jött az egyik igazgató, aki megismerte a fiatalasszonyt, és odament hozzá, hogy üdvözölje. Aztán még néhányan csatlakoztak hozzájuk, úgyhogy pár perc leforgása alatt egész kis csoportosulás támadt körülötte.

Alejandro elégedetten hagyta el a tárgyalót, hiszen igencsak előnyös szerződést sikerült kötnie. Éppen a lifthez kísérte az ügyvédeket és az üzleti partnert, amikor legnagyobb meglepetésére a feleségét fedezte fel az előcsarnokban, méghozzá tucatnyi férfi gyűrűjében. Bár meg kell adni, érthető volt a díszkíséret: Jemima, mint mindig, most is káprázatosan nézett ki. A szolid kosztüm előnyösen hangsúlyozta karcsúságát, nőies domborulatait.

Nem sokkal később a fiatalasszony is felfedezte a férjét, és az arca kigyúlt, a szeme felragyogott. Elnézést kért a társaságtól, és odasietett hozzá, Alejandro azonban nem mosolygott vissza rá. Fölöttébb feszültnek tűnt. Vajon a tárgyalás merítette ki ennyire?

– Még mindig elfoglalt vagy? Rosszkor jöttem? – találgatta elbizonytalanodva Jemima.

– Kétlem, hogy van férfi ebben az épületben, akinek te rosszkor jössz, bármikor is érkezel. – Alejandro a felesége hátára tette a kezét, és a felvonó felé kormányozta. – Elbűvölően szép vagy.

Jemimának feltűnt, hogy csöppnyi lelkesedés sincs a férfi hangjában. Egyáltalán nem örül, hogy lát, gondolta ijedten.

– Biztos, hogy végeztél a munkával mára? Mert a világért sem akarlak zavarni, ha esetleg még...

– Nem, mára befejeztem. Menni készültem, már le is szóltam a sofőrömnek. – A lift a mélygarázsban állt meg. – A te kocsid is itt parkol?

– Igen.

– Áruld el: mi szél hozott Sevillába? – érdeklődött hűvösen a férfi, amikor a limuzin előállt, és beszálltak.

Jemima elvörösödött.

– Semmi, csak... szóval látni akartalak.

Alejandro csúfondárosan felvonta a szemöldökét.

– Tényleg! – erősködött a fiatalasszony, mert nyilvánvaló volt, hogy a férje nem hisz neki.

– No és mondd csak, nem akarsz bevallani valamit?

Furcsán csengett Alejandro hangja, amikor ezt a kérdést feltette. Jemima nyugtalanul fészkelődni kezdett az ülésen.

– Nem. Mit kellene bevallanom?

– Azt csak te tudhatod – hangzott a fagyos válasz.

– Nézd, Alejandro, én nem szeretem a homályos célozgatásokat. Miért nem mondod meg a szemembe, mi bajod velem?

A férfi nem felelt. Mereven, rezzenéstelen arccal bámult maga elé.

– Na, ez jó lecke volt! – füstölgött Jemima. – Ez volt az első és az utolsó alkalom, hogy eljöttem hozzád az irodába. Úgy nézel rám, mint egy apagyilkosra...

– Mégis mit vársz tőlem? – csattant fel Alejandro, de rögtön el is hallgatott, mert megállt a kocsi, és ki kellett szállniuk.

Az út hátralévő részét gyalog kellett megtenniük, mert az óváros szívébe, abba a keskeny utcába, ahol a legfiatalabb ház is a tizennyolcadik században épült, nem lehetett gépjárművel behajtani.

– Hazudtál nekem! – sziszegte Jemima fülébe, amikor a sofőr elhajtott. – Hogy bízhatnék benned, hogy élhetnék veled továbbra is házasságban, ha egyszer megpróbálsz félrevezetni, valahányszor leveszem rólad a szemem?

Jemima csak nézett. Alejandro hazugsággal vádolja? És most ő az, aki nem akarja tovább fenntartani a házasságukat? Ez csupán egyet jelenthet...

– Vagyis tudod, hogy beszéltem Marcóval – jelentette ki szárazon, amikor beléptek a régi, kovácsoltvas ráccsal ellátott liftbe. – Kitől tudtad meg?

– Amikor ma felhívtalak, hogy beszéljek veled, Maria mondta, hogy nem tud a telefonhoz hívni, mert az öcsém van nálad.

Hosszan hallgattak Alejandro kinyitotta a lakás ajtaját, és előrement a hűvös nappaliba A belső udvarban növő pálmák levelei táncoló árnyakat vetettek a padlóra és a falakra. Jemima rá sem ismert volna a lakásra, ha nem Alejandro hozza ide. Régen a nyomasztó, sötét színek uralkodtak itt, és minden helyiség tele volt nagy és nehéz, faragott bútorokkal. A mostani berendezésre viszont a tiszta vonalvezetés, a tágas terek és a finom, világos árnyalatok voltak jellemzők. Sokkal kellemesebb, otthonosabb, hangulatosabb lett a lakás, mindazonáltal Jemimát most ez sem derítette jobb kedvre.

– Marco jött el hozzám – magyarázkodott rémülten. – Valószínűleg azért, mert a megállapodásunkhoz híven nem fogadtam a hívását és az SMS-ére sem válaszoltam.

Alejandro megvetően elhúzta a száját.

– Miért is nem lep meg, hogy egyikről sem számoltál be nekem? Se arról, hogy hívott, se arról, hogy üzenetet küldött.

– Miért? Kellett volna? – adta az ártatlant Jemima. – Hiszen az egésznek semmi jelentősége! Miért vertem volna éket kettőnk közé egy nem fogadott hívás és a megválaszolatlan SMS miatt?

Alejandro szeme villámokat szórt.

– Még kérded? Így nem fog menni, Jemima... Bizalom nélkül semmi esetre sem. Márpedig hogy bízzak benned, ha mástól vagyok kénytelen megtudni, hogy az ígéreted ellenére találkoztál az öcsémmel?

Jemima reszketett. Rosszullét fojtogatta. Soha életében, még gyermekkorában sem érezte magát soha ennyire egyedül. Rettenetesen megrémült, hogy most, miután újfent belekóstolt a boldogságba, mindent elveszíthet.

– Marco a családunk tagja, és odajött a kastélyba – magyarázkodott. – Még csak be sem jelentette magát, egyenesen bejött az étkezőbe és megszólított. Mégis hogy kellett volna elkerülnöm a találkozást?

Semmi válasz. Alejandro továbbra is hidegen, mereven bámulta. Úgy látszik, elő kell rukkolnia az adu ásszal... Jemima megborzongott. Nem tervezte, hogy egyből lerántja a leplet Marco titkáról, szeretett volna időt adni a fiúnak, legalább pár napot, hátha meggondolja magát, és úgy dönt, hogy mégis elmondja a bátyjának. De nagyon úgy festett, hogy elfogyott az idő.

– Az öcséd és köztem sohasem volt semmi a barátságon kívül – mondta hangosan, eltökélten.

– Ezt már mintha említetted volna.

– Igen, többször is próbáltalak meggyőzni erről, de hiába. Most viszont mondok valami mást is... Valamit, ami az én igazamat bizonyítja.

– Ne beszélj rébuszokban! – kiáltotta ingerülten Alejandro. – Ha mondanivalód van, ki vele! Hadd halljam!

– Az öcséd soha nem volt a szeretőm. Nem is lehetett... merthogy Marco meleg. – Jemima egészen halkan beszélt, szinte suttogott. Noha Marco nem hagyott neki más választást, mégis szégyellte magát, amiért megszegi az adott szavát. – Soha nem volt kapcsolata nővel.

Alejandro arcán először döbbenet tükröződött, aztán kiült rá az undor és az iszonyat.

– Te jó ég! Hát neked tényleg semmi sem szent?! Képes vagy ilyen undorító vádakkal illetni a testvéremet, csak hogy kihúzd magad a slamasztikából?

– Megértem, hogy megdöbbent a hír, de hidd el, nem hazudok. Az öcséd a fiúkat szereti.

– Már hogy szeretné a fiúkat? Tizenhat éves korától fogva csak úgy nyüzsögtek körülötte a lányok! Régesrég észre kellett volna vennem, ha valami nem stimmelt volna vele.

– Marco annyira szégyellte ezt az egészet, hogy sokáig magának sem merte bevallani. Csak egyetemista korában jött rá, hogy ezen a helyzeten képtelen változtatni. A csinos lányok, akik váltották egymást körülötte, az álcázás részei voltak. Nem tűnt fel, hogy két hétnél tovább sosem maradt meg mellette egy kislány sem?

– Ebben a korban az ember nem feltétlenül törekszik komoly kapcsolatra – rázta meg a fejét Alejandro.

– No persze. Mindenre van magyarázatod. – Jemima keserűen elmosolyodott. – Nem akarsz hinni nekem, mert valamiért így kényelmesebb. Pedig az igazat mondom. Marco meleg, de retteg, hogy a titka kiderül, mert szerinte Dona Hortencia akkor megvonja a havi apanázsát, és neki felkopik az álla.

– Fejezd be az öcsém rágalmazását, kérlek! – Alejandro kihúzta magát. Az arckifejezése rideg volt, és elutasító. – Marco nem meleg, úgyhogy nincs is miről beszélnünk. Nem hittem volna, hogy valaha ilyen mélyre süllyedsz, Jemima.

A fiatalasszony elsápadt, de még nem adta fel. Volt még egy utolsó érv a kezében, és remélte, hogy ez elgondolkodásra készteti a férjét.

– Sosem találtad különösnek, hogy miközben a lányok jönnek-mennek az öcséd körül, már évek óta sülvefőve együtt van azzal az olasz fiúval, Dario Ortinival?

– Naná hogy együtt vannak! Jó barátok, együtt jártak egyetemre.

Jemima lassan megrázta a fejét.

– Nem csupán jó barátok, Alejandro. Az öcséd és Dario egy pár. Nem véletlen, hogy együtt mentek New Yorkba, és hogy most együtt jöttek vissza onnan. Mondd csak, te hány egyetemi csoporttársaddal tartasz ennyire szoros kapcsolatot?

Alejandro már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de aztán mégis becsukta, és összeráncolta a homlokát. Jemima szinte látta, hogy kattognak az agyában a fogaskerekek. Sokáig tartott a csend. A férfi arcán először értetlenség tükröződött, ami kisvártatva átment hitetlenkedésbe és végül őszinte aggodalomba.

– Hát ilyet...! – dünnyögte a fejét csóválva. – Hogy őszinte legyek, Darióról nagyon is el tudom képzelni, hogy... Akkor viszont lehet valami abban, amit mondasz. Több mint gyanús, hogy ennyire össze vannak nőve. Igen... Egyre biztosabb vagyok abban, hogy igazad van. Marco hosszú évek óta kettős életet él... *Por Dios!* De hát mi szükség volt erre? Miért nem jött oda hozzám és vallotta be őszintén, mi a helyzet? Csak nem képzelte, hogy ha tudom, más szemmel nézek rá? Hiszen a testvérem, és bánni történik, akkor is az marad! És mi a nyavalyáért hagyott meg abban a hitben, hogy lefeküdt veled?

Jemima megkönnyebbülten felsóhajtott, és hátrasimította a haját.

– Mert szeretett volna borsot törni az orrod alá – felelte. – Marco halálosan féltékeny rád, Alejandro. Irigyli mindazt, amit elértél az életben. Úgy véli, neked mindig minden sikerült, úgyhogy egy kis szenvedés a legkevesebb, amit megérdemelsz.

– Igen... Ez mindent megmagyaráz. – A férfi a bárszekrényhez lépett, és elővett egy üveg whiskyt. – Azt hiszem, most muszáj innom egyet. Te is kérsz?

Jemima biccentett, aztán átvette a poharat, melyet a férje feléje nyújtott. Látta, hogy Alejandro állán ütemesen tikkel egy apró ideg, és feltűnt neki, hogy barna bőre egészen fakóra sápadt.

– Biztos, hogy jól vagy? – aggodalmaskodott.

– Nem. Pocsékul érzem magam. Az öcsém meleg, és ezt így kell megtudnom, tőled... A gyanú sem merült fel bennem...

– Marco mindent megtett, hogy leplezze a hajlamait. Nem akarta, hogy bárki a családból megtudja.

– A mostohaanyánk idegösszeomlást fog kapni! – Alejandro a hajába túrt, aztán Jemimára nézett. – Bár ez őszintén szólva egyáltalán nem érdekel. Csak az jár a fejemben, mit tettem veled. Hogy ártatlanul megvádoltalak, hogy jóformán meg sem hallgattalak, és máris pálcát törtem fölötted!

– Nem számít. Egyedül az a fontos, hogy beláttad a tévedésed, és már hiszel nekem – mondta biztatóan a fiatalasszony.

– Marco kihasznált téged. Valószínűleg már eleve azzal a céllal környékezett meg, hogy engem felbosszantson. – Alejandro egy hajtásra ledöntötte az erős italt, aztán lecsapta a poharat és felállt. – El akarok menni valahová! Mit szólnál például egy vacsorához?

A váratlan témaváltás meglepte Jemimát, de Alejandro már csak ilyen volt. Ő úgy dolgozta fel a problémákat, hogy nem vett róluk tudomást. Nem szerette hosszan taglalni a gondokat, nem szívesen osztotta meg másokkal az érzéseit. Még a feleségével sem. Pedig Jemima úgy szerette volna átölelni és a fülébe suttogni, hogy bármi történt is, ő nem haragszik! Hogy is haragudhatna arra az emberre, akit a világon a legjobban szeret?

Egy közeli kis étterembe mentek, ahol pompás volt az étel, és zamatos a bor, Alejandro pedig újra tökéletesen ura lett az érzéseinek. Magabiztosnak és derűsnek látszott, egyetlen szót sem beszélt az öccséről. Jemima átnyúlt az asztal fölött, és a férfi kezére tette a kezét. Alejandro finoman megszorította az ujjait.

– Ne mondj semmit! – figyelmeztette halkan a fiatalasszonyt. – A haragodat és a szemrehányásaidat sokkal könnyebben viselem, mint az együttérzésedet.

Jemima erre megkérdezte, mikor újíttatta fel a sevillai lakást.

– Nem sokkal azután, hogy elhagytál. Valahányszor beléptem oda, mindig te jutottál az eszembe, ugyanúgy mint ahogy a kastélyban is. Hogy ott vagy, és vársz rám... Muszáj volt változtatnom, ha nem akartam megőrülni.

Ez a vallomás elgondolkodtatta Jemimát. Szóval Alejandro egyáltalán nem olyan érzéketlen, mint mutatja. De akkor az állítólagos hűtlensége is mély sebeket ejthetett rajta...

Később, miután visszatértek a lakásba, Jemima egyedül tért nyugovóra. Alejandro azt állította, hogy dolgoznia kell – de vajon igazat mondott-e? Tényleg sürgős munkája akadt, valóban feltétlenül el kellett intéznie valamit a holnapi hazautazás előtt? Vagy egyszerűen csak egyedül akart maradni?

Jemima nyugtalanul hánykolódott az ágyban, vágyódott a férje után, nehezen tudott elaludni. Végül mégis sikerült, de az álma is felszínes, nyugtalan álom volt. Az éjszaka közepén felriadt, és amikor a digitális órára pillantott, látta, hogy még csak három óra. Az ágy mellette továbbra is üres volt.

Ami sok, az sok! Jemima ledobta magáról a takarót és elindult, hogy megkeresse a férjét.

Nem kellett sokáig kutatnia, a nappaliban megtalálta. És akkor kiderült, hogy Alejandro még ennyi év után is tud meglepetésekkel szolgálni a hitvesének...

9. FEJEZET

Jemima első pillantásra felismerte a részeg embert, viszontagságos gyermekkora idejekorán megtanította, mit jelentenek a jellegzetes mozdulatok, a bamba arckifejezés, a dadogó beszéd. Többnyire azt jelentették, hogy el kell bújnia, és elő se jöhet addig, míg a szülei ki nem aludták a mámorukat.

Ő maga sosem szerette az alkoholt, csak különleges alkalmakkor ivott, akkor is keveset, és nagyon örült, hogy a férje is így volt ezzel. Legalábbis általában. Mert most nyilvánvalónak tűnt, hogy Alejandro alaposan felöntött a garatra. A kanapén feküdt a sötét nappaliban, mezítláb, inge, nadrágja kigombolva. Amint az asszony belépett, Alejandro talpra ugrott, de megingott, és ha nincs ott az egyik fotel, amelyben megkapaszkodhat, alighanem el is esett volna. A haja ezerfelé állt, olyan borzas volt, a szeme pedig üvegesen meredt Jemimára.

– Alejandro? – szólította meg aggodalmasan a felesége.

– Most... – Alejandro megpróbálta összeszedni magát. – Most nem tudok beszélni veled.

– Pedig jó lenne, ha megpróbálnád. Mert sokkal több értelme van beszélgetni, mint egyedül vedelni addig, míg ájultan össze nem esel. Ezt most szépen elteszem. – Azzal Jemima fogta a whiskysüveget és elzárta a bárszekrénybe. – Rengeteget ittál. Tudni akarom, miért – fordult a férjéhez.

– Hiszen tudod... Tudnod kell... Annyira nyilvánvaló... – Alejandro megrázta a fejét, aztán ránézett. A szeméből csak úgy sütött az önvád. Egy robbanás erejével törtek elő belőle a szavak. – Azért ittam, mert gyűlölöm magam! Mert mindent tönkretettem... Téged, a házasságunkat...

– Tévedni emberi dolog – vont vállat Jemima. – Más is követ el hibát. El kell fogadnod, hogy te sem vagy tökéletes.

– Nem sajnálsz engem? Nincs benned semmi együttérzés? – A férfi láthatóan elcsodálkozott.

– Azok után, amit műveltél velem, nem érdemelsz együttérzést – felelte Jemima. – Tudod, mennyit szenvedtem miattad? Most rajtad a sor. Szenvedj csak te is!

– Azt hiszed, még nem szenvedtem eleget? – Alejandro szerteszét álló hajába túrt. – Majd beleőrülök a féltékenységbe, amióta csak ismerlek... Pontosabban attól a pillanattól fogva, hogy együtt láttalak azzal a férfival...

– Milyen férfival? – csodálkozott Jemima.

– Jóval az esküvőnk előtt. Tudod, akkor, amikor rájöttél, hogy más nőkkel is találkozom, és erre te is elkezdtél valaki mással randizni. Én pedig megláttalak benneteket az utcán. Kéz a kézben sétáltatok, és te ugyanúgy mosolyogtál rá, mint ahogy rám szoktál. – Alejandro arca elborult. – Szörnyű érzés volt! Majdnem belehaltam... Mindenre képes lettem volna, érted? Mindenre, hogy eltüntessem, kitöröljem azt az embert az életedből... Azóta állandó társam a féltékenység, része a személyiségemnek.

Jemima hallgatott. Nagyon is jól emlékezett arra az időszakra, amikor elmélyült a kapcsolatuk. Alejandro kénytelen-kelletlen elfogadta, hogy vagy mind a ketten kikacsinthatnak a kapcsolatból, vagy egyikük sem, és végül az utóbbit választotta.

A férfi keze ökölbe szorult, miközben perzselő pillantást vetett a feleségére.

– Akarod tudni az igazságot? A teljes igazságot? Gyűlöltem az öcsémet amiatt, hogy annyi időt tölt veled. Legszívesebben kitekertem volna a nyakát. Persze a józan énem közben tudta, hogy jobb ez így, hiszen nekem a munka miatt úgysincs időm törődni veled, és legalább nem vagy magányos. De túlságosan jóban voltatok Marcóval. Túlságosan közel kerültetek egymáshoz, és én félni kezdtem, hogy elveszítelek. Hogy más is van köztetek, mint egyszerű barátság.

– Azt hitted, egy állapotos nőnek az a legfőbb gondja, hogyan csalja meg a férjét? Elárulom, ez egyáltalán nem így van. A napjaim jó részét kitöltötték az állandó rosszullétek.

– Persze ha józanul végiggondolom, akkor belátom, hogy ez képtelenség, de a féltékeny ember ritkán tudja megőrizni a józanságát. Megőrjített, hogy folyton együtt vagytok, vagy ha nem, akkor a telefonon lógtok. Hogy saját kis vicceitek, jelzéseitek vannak, hogy félszavakból is megértitek egymást.

– A barátságunk és a bizalmas viszonyunk alapja az volt, hogy Marco nekem be merte vallani, hogy meleg – magyarázta Jemima. – Előttem nem kellett megjátszania magát, mellettem felszabadult. És az soha eszembe sem jutott, hogy féltékeny lehetsz az öcsédre. Nem adtad jelét egyszer sem, hogy kellemetlenül érintene a bizalmas baráti viszonyunk.

– Az az átkozott büszkeség! – rázta a fejét a férfi. – Nem engedte, hogy őszintén kimutassam az érzéseimet. Különben meg úgy véltem, szándékosan provokálsz, azért keresed Marco társaságát, mert fájdalmat akarsz okozni nekem.

Jemima nyelt egy nagyot.

– Ebben van némi igazság – vallotta be. – Azt hittem ugyanis, hogy ha látod, Marco mennyire becsül, a te szemedben is értékesebb leszek. Hiszen nem tudtam, hogy a céget próbálod megmenteni a bukástól. Azt gondoltam, azért vagy folyton az irodában, mert engem meguntál.

– Sok mindent éreztem már veled kapcsolatosan – mosolyodott el a férfi –, de az soha eszembe sem jutott, hogy unatkozhatnék is melletted.

Gondterhelten a hajába túrt. Az arcán tükröződő feszültség nem sokat enyhült az elmúlt percekben.

– Sorozatosan cserbenhagytalak – mondta halkan. – A feleségem vagy, hozzám tartozol, melléd kellett volna állnom, de én nem hittem neked. Házasságtöréssel vádoltalak, és az igaztalan vádjaimmal elüldöztelek.

– De most már tudod az igazságot.

– Igen. De ez az igazság nem visz közelebb ahhoz, hogy visszanyeljem a lelki békémet. Most megyek, lezuhanyozom. – Alejandro levette az ingét, és elindult felfelé, faképnél hagyva a feleségét.

Jemima visszatért a hálószobába. Fogalma sem volt róla, hol zuhanyozik a férje, de hogy nem a szomszédos fürdőszobában, annyi bizonyos. És nem is a hitvesi ágyban tért nyugovóra.

Másnap reggel Alejandro úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Frissnek, összeszedettnek tűnt, és egyetlen szóval sem említette az előző éjszakát. Együtt reggeliztek Jemimával, aztán a férfi elküldetett az asszony kocsijáért, majd hazarepültek.

Amint leszállt a helikopter, Alfie azonnal rohanvást indult feléjük a füvön át. Alejandro felkapta és szenvedélyesen magához szorította.

Jemima szíve elszorult. Ó, bárcsak a férje a vele kapcsolatos érzéseit is így ki tudná mutatni!

De egyelőre meg kellett elégednie azzal, hogy Alejandro végre elismerte: igazságtalanul vádolta. És reménykedhetett, hogy idővel talán neki is meg tud nyílni, nem csak a fiuknak.

Másnap Jemima apja újra telefonált. Maria a medence mellől hívta be a fiatalasszonyt, ahol azt figyelte, hogyan tanítja Alejandro úszni a kis Alfie-t.

– Egy gyereknek kötelessége támogatni az idős szüleit – ismételgette Stephen Grey. – Nemrég jöttem ki a börtönből és...

– Az eszedbe sem jutott, hogy munkát is kereshetnél?

– Az nem olyan egyszerű. Manapság egyáltalán nem olyan könnyű munkát találni, főleg nem az én koromban.

– Legfőképpen akkor nem könnyű, ha az ember nem is keres! – vágta rá Jemima. – Ne is tiltakozz, úgysem tudsz meggyőzni az ellenkezőjéről. Soha az életben nem dolgoztál egyetlen napot sem. De éntőlem ne várj pénzt! Pont eleget adtam már!

– Hogy lehetsz ilyen önző? Egy dúsgazdag emberhez mentél feleségül, az ő vagyonából csak leesik nekem is havonta néhány euró...

– Vagy inkább néhány ezer, ugye ezt akartad mondani? – szakította félbe Jemima. – De abból nem eszel, nem hagyom magam tovább zsarolni. Tőlem egy centet sem kapsz, arra mérget vehetsz! Akármilyen gazdag is a férjem, keményen megdolgozik a pénzéért, elhiheted. Különben pedig jól mondtad: az a pénz az övé, az ő vagyona. Nekem semmim sincs. – Azzal letette a kagylót.

Sajnos valójában egyáltalán nem volt olyan magabiztos, mint amilyennek mutatta magát. Rosszul lett még a gondolatára is, hogy apja a sajtóhoz fordul, és a pletykalapok arról fognak cikkezni, kit is vett feleségül a spanyol gróf. Egy efféle botrány szörnyen kínosan érintené nemcsak Alejandrót, de az egész Vasquez családot.

– Ki volt az? – tudakolta Alejandro, amikor Jemima visszatért a medencéhez.

– Ó, egy távoli ismerős otthonról, Angliából – mosolygott a fiatalasszony, és hanyagul legyintett. – Egyáltalán nem érdekes.

Alejandro pillantása egy másodperccel tovább nyugodott az arcán a feltétlenül szükségesnél, de szerencsére nem kérdezett semmit, hanem visszafordult Alfie-hez és tovább folytatták az úszásórát. Jemima becsusszant a medencébe, és miközben lustán tempózott, mosolyogva figyelte őket.

Az elkövetkező időszakban Alejandro pihenőt tartott: alig dolgozott valamit, annál több időt töltött Jemimával és Alfie-vel. Sőt a hitvesi ágyba is visszatért, igaz, továbbra sem közeledett a feleségéhez.

Ehelyett vacsorázni vitte, többször is, és második alkalommal egy lélegzetelállítóan gyönyörű gyémántgyűrűvel ajándékozta meg.

– Hát ezt meg miért kaptam? – csodálkozott Jemima, miközben az ékszert csodálta, mely egy kisebb vagyonba kerülhetett.

– Csak úgy. A feleségem vagy. Miért ne vehetnék neked ajándékot?

– Vehetsz, de azért... Szóval kicsit furcsállom. Tudod, Alejandro, nincs rá szükség, hogy megvásárolj. Már a tiéd vagyok.

– Valóban? – Alejandro különös pillantást vetett rá. – Nos, meglehet, de szerintem természetes, ha egy férfi ajándékot ad a feleségének. Nagyon szeretek örömet szerezni neked. Mindig is szerettem. Mert örülsz, ugye?

Jemima mosolyogva bólintott.

Pedig nem volt könnyű boldogságot tettetnie, amikor kétely és bizonytalanság kínozta. Az apja az óta a bizonyos első beszélgetés óta még kétszer telefonált. Az elsőnél nem találta otthon Jemimát, másodszor viszont sikerült beszélnie vele.

Felváltva siránkozott és fenyegetőzött, meg persze a lánya nagylelkűségére hivatkozott. És noha Jemima szentül megfogadta, hogy ezúttal nem hagyja megzsarolni magát, titkon már azt számolgatta, hogy vajon mennyi időre tudja befogni az apja száját, ha nekiadja az összes spórolt pénzét.

– Hétvégén meglátogatom Marcót – jegyezte meg váratlanul Alejandro. – Bár nem hiszem, hogy magától előrukkol a témával, de lehetőséget akarok adni neki, hátha mégis összeszedi a bátorságát.

– Adj neki még egy kis időt! – kérte Jemima.

– Nem lehet, *tesora mía.* – A férfi pillantása elborult. – Szeretnék végre tiszta vizet önteni a pohárba. Mellesleg Beatriz tudta.

– Gondoltam – biccentett Jemima.

– Dario lett gyanús neki, és miután megsejtette, hogy ő meleg, a többit kikövetkeztette. De tudod, milyen Beatriz. Még véletlenül sem szólt volna senkinek egy szót sem, nehogy megbántson valakit. Bár ne lett volna ilyen tapintatos! – Alejandro vágott egy grimaszt. – Mondd, Jemima, ettől vagy ilyen ideges? Attól félsz, mi lesz, ha találkozunk Marcóval? Mert napok óta nagyon feszültnek tűnsz.

– Feszültnek? – adta a meglepettet az asszony.

– Biztosíthatlak, hogy nem szándékozom összeveszni az öcsémmel. Nem akarok botrányt, már csak a család jó híre miatt sem. Azt még nem tudom, képes leszek-e megbocsátani neki, hogy szántszándékkal félrevezetett, de nem fogom tovább mérgesíteni a viszonyunkat, ebben biztos lehetsz.

– Tudom. Bízom benned. – Jemima a férjére mosolygott. – Minden rendben lesz.

Amikor hazaértek, a kastély lépcsőin felfelé menet Alejandro a felesége dereka köré fonta a karját, és magához húzta.

De sajnos később, a hitvesi ágyban nem ismételte meg ezt a mozdulatot. Úgy tértek nyugovóra, hogy az ágy legszélén feküdtek mindketten, legalább egyméternyi távolságra egymástól. Jemima azon morfondírozott, vajon miért nem közeledik hozzá a férje egy ideje. Persze ő is odacsúszhatott volna hozzá, de nem mert. Félt attól, hogy mindent elveszít.

Pedig összességében elégedett lehetett a házasságával. Miért is ne fogadná el a dolgokat olyannak, amilyenek? Mi értelme olyan problémákon agyalni, amelyek lehet, hogy csak az ő fejében léteznek? Hiszen Alejandro, ha nem is vallott szerelmet neki, mostanában láthatóan igyekszik a kedvében járni, és ráadásul csodálatos, gondoskodó apja a kis Alfie-nek. Tehát bármennyire vágyik is azokra a bizonyos szavakra, nem zúgolódhat, meg kell elégednie ennyivel. Hiszen szereti a férjét – és még ha Alejandro nem viszonozza is az érzéseit, akkor sem tudná soha senki olyan boldoggá tenni, mint ő.

10. FEJEZET

Az elkövetkező héten Jemimának az volt az érzése, Alejandro arra törekszik, hogy elnyerje a legjobb férjnek járó díjat. Valósággal leste az ő minden kívánságát. Többször is bevitte Sevillába, hol csak vacsorázni, hol táncolni egy éjszakai szórakozóhelyre, pedig gyűlölte a bárokat. De családi programokat is szervezett, például együtt piknikeztek Alfie-vel a tengerparton, és Jemima önfeledten pancsolt a fiával a sekély, langyos vízben.

Az egyik nagybácsi hetvenedik születésnapja alkalmából rendezett családi összejövetelen Marco nyíltan Darióval jelent meg. A családtagok úgy tettek, mintha ebben nem volna semmi különös, Dona Hortencia azonban fejfájásra hivatkozva tüstént elhagyta a parti helyszínét.

Az eset után nem vonta meg ugyan fiától az anyagi támogatást, de feltételül szabta, hogy Marco amint lehet, térjen vissza New Yorkba, és ne hozza őt többé kínos helyzetbe.

Jemima élete az estély után is a régi kerékvágásban haladt tovább. Alejandro egyik unokahúga megbízta, hogy tervezze meg az esküvőjére a virágdíszítést, és a fiatalasszony megörült a feladatnak. Éppen az ötleteit írta össze pár nappal később, amikor Maria szokatlanul idegesen egy vendéget jelentett be.

Jemimának még arra sem volt ideje, hogy meglepődjön, amikor a házvezetőnő háta mögött megjelent Stephen Grey. Az asszony azonnal megismerte, noha legalább tíz év telt el azóta, hogy utoljára látta. A nem túl magas, de igen erőteljes testfelépítésű, hosszú, őszes hajú férfi lila-rózsaszín csíkos pólót és fél fülében csillogó fülbevalót viselt. Olyannyira nem illett ebbe a környezetbe, hogy Jemima szeretett volna elsüllyedni szégyenében. Boldog volt, hogy Alejandro kiment ellenőrizni a szőlőhegyi munkásokat, és azt mondta, csak este jön vissza.

Nem úgy az apja! Ő bezzeg csöppet sem jött zavarba.

– Ennél messzebb nem tudtatok költözni a várostól?! – zsörtölődött fennhangon. – Egy vagyonba került a taxi a reptértől idáig. – Mohó pillantását körbejártatta a szobán. – De úgy látom, mégis megérte eljönnöm idáig, mert fényes kárpótlásban részesülök.

Jemima vett egy nagy levegőt.

– Mit keresel itt? – kérdezte hűvösen. – Nem megmondtam, hogy hagyj békén?

– Hogy mersz így beszélni az apáddal?! – mennydörögte Stephen Grey. – Nekem köszönheted az életedet. Én nemzettelek, én etettelek, tisztelettel tartozol nekem!

Jemima elsápadt, de nem kezdett hátrálni. Elhatározta, hogy nem fog megfutamodni csak azért sem.

– Azt nem tudom, ki nemzett, de hogy felőled nyugodtan éhen halhattam volna, abban biztos vagyok! – sziszegte. – Azok után, ahogy anyámmal és velem bántál, az égvilágon semmivel sem tartozom neked! Több mint tíz éve a híredet sem hallottam, úgyhogy ne játszd itt nekem a gondos apát, mert ismerlek, mint a rossz pénzt. A fiam és én boldogok vagyunk itt, jó életünk van, és nem hagyom, hogy tönkretegyél minket!

– No és vajon a spanyol grófod nem fogja kitenni a szűrödet, ha megtudja, miféle családiából származol? – tette fel a kérdést talányosan az apja, miközben a kandallóhoz lépett, és levett egy díszes keretben pompázó miniatűr festményt a párkányról. – Akármibe lefogadom, hogy valóságos kis vagyont ér ez a kép – dünnyögte elégedetten. – Szóval ha nincs készpénzed, ne aggódj, elég szemet hunynod, míg pár dolgot zsebre rakok, amit könnyedén elpasszolhatok az orgazda haveromnak.

– Azonnal tedd vissza azt a festményt! – Jemima indulatosan sietett oda hozzá, de a férfi már zsebre is vágta a képet.

– Lassan a testtel, kislányom! – csitította vigyorogva. – Különben összetrombitálom a cimboráimat, aztán ha éjjel visszajövünk, sokkal több mindent viszünk el.

– Ha bármi eltűnik a házból, te leszel az első, akit gyanúsítottként megnevezek a rendőröknek! – fenyegetőzött Jemima.

– Haha! Arra befizetek. – Stephen Grey gúnyosan nevetett. – Hiszen eddig is mindig reszkettél attól, hogy a grófod megtudja, kiféle vagy, milyen családból származol. Miért lenne most másként?

– Mert beláttam, hogy hibát követtem el, amikor hagytam magam megzsarolni. Már a kezdet kezdetén be kellett volna vallanom a férjemnek mindent. Jemima hangja szilárdan és magabiztosan csengett. – Utoljára mondom azonnal tedd vissza azt a képet a helyére, különben hívom a rendőrséget!

– Úgysem mered.

Ebben volt némi igazság – így aztán Jemima egy másik megoldás mellett döntött. Odalépett az apjához, és benyúlt a zsebébe, hogy elvegye tőle a képet.

Csakhogy Stephen Grey elég határozottan torolta meg ezt az ellenséges lépést: ellökte Jemimát, aki elveszítette az egyensúlyát és nekiesett a kisasztalnak, majd a földre zuhant. A fejét alaposan beütötte az egyik karosszék lábába, úgyhogy egy pillanatig mozdulni sem tudott. Csak ködösen érzékelte, hogy valaki feltépi az ajtót, és haragosan szitkozódik spanyolul.

Alejandro!

A félje egy pillanattal később már ott is volt mellette, gyöngéden felsegítette, és helyet csinált neki a kanapén.

– Mi történt, drágám? – tudakolta izgatottan.

– Az apám... – hebegte Jemima. A hangja halk volt, de nem akart tovább ködösíteni, elhatározta, hogy nem leplezi tovább az apja üzelmeit. – Ő tette... Megfenyegetett és ellökött, mert... mert nem akartam engedni, hogy elvigye azt a miniatűrt, amit zsebre dugott.

Alejandro a következő másodpercben felpattant és ott termett az idősebb férfi előtt.

– Nono! Lassan a testtel! – mordult fel Stephen Grey, de Alejandro nem ijedt meg tőle.

Kinyújtotta a kezét és csak annyit mondott:

– A képet!

A hívatlan vendég nem tehetett mást, végül teljesítette a kérését. Morogva a zsebébe nyúlt, és Alejandro tenyerébe ejtette a festményt, aki visszatette a miniatűrt a kandallópárkányra. Jemima látta, hogy Stephen Grey előrehajol és súg valamit a veje fülébe – aligha valami kedves dolgot, mert Alejandro egy pillanattal később állon vágta, de úgy, hogy elterült a szőnyegen.

A döbbent fiatalasszony később már csak azt érzékelte, hogy a férje kitárja a szalon ajtaját, és erélyesen felszólítja az apósát, hogy most azonnal hordja el magát, különben hívja a rendőrséget. Aztán megjelent két markos szőlőmunkás, akik udvariasan, de nagyon határozottan kikísérték Stephen Greyt.

– Honnan... honnan tudtad? – kérdezte akadozva Jemima.

– Maria rám telefonált. Gyanúsnak találta ezt az embert, legfőképpen azt, hogy olyan erőszakosan próbált bejutni hozzád. Attól félt, hogy valami galiba lehet a dologból.

– Igaza volt. – Jemima lehajtotta a fejét. – Gondolom, most haragszol, és nem is egykönnyen fogsz megbocsátani. Hiszen ismét kiderült, hogy nem voltam őszinte hozzád. Amikor téged megismertelek, már évek óta nem láttam apámat, és ezért ahelyett, hogy elkezdtem volna magyarázkodni, miféle alak, egyszerűen azt mondtam, hogy meghalt.

Alejandro sóhajtott egy nagyot.

– Ne is mondd tovább! Tökéletesen megértelek. A helyedben én is letagadtam volna.

– Több időt töltött börtönben, mint azon kívül – kezdte Jemima, és elmesélte az egész szomorú históriát. Beszámolt rettegésben és nélkülözésben töltött gyermekkoráról, erőszakos apjáról, alkoholista anyjáról és a nyomasztó légkörről, amely a szülői házban uralkodott.

– Amikor megismertelek, dolgoztál. Fiatal korod ellenére eltartottad magad, és megálltad a helyed – mondta erre Alejandro. – Ez sokkal többet árul el rólad, mint az, miféle családból származol. Mindig is éreztem, hogy bizonyos dolgokat elhallgatsz előlem, és most már bánom, hogy nem jártam jobban utána. De az az igazság, hogy számomra sosem volt különösebben fontos a családi háttered. Nekem te kellettél, csak te, semmi más nem érdekelt.

– Tényleg? – Jemima szeme könnybe lábadt a meghatottságtól, ahogy a férjére pillantott.

– Igen. Megláttalak, és végem volt.

– De amikor járni kezdtünk, az elején sorra mondtad le a randijainkat, sőt mi több, más lányokkal is találkoztál...

Alejandro felsóhajtott.

– De csak mert küzdöttem az érzések ellen, amelyeket te ébresztettél a szívemben. Nem akartam még elkötelezni magam, ráadásul ellenszenves volt a szememben ez a lángoló szenvedély, hiszen apám is teljesen a rabja volt Hortenciának. Emiatt határoztam el, hogy soha nem leszek szerelmes, de ez nem olyan dolog, amit elhatározhat az ember.

– Kicsit sem zavart, mennyire különbözünk egymástól?

– De, az elején igen. Később viszont rájöttem, hogy éppen a különbözőségünk miatt remekül kiegészítjük egymást. Amikor pedig szakítottunk, arra is rádöbbentem, hogy nem tudok élni nélküled. – Alejandro halványan elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. – Annyira más voltál, mint a többi lány! Lenyűgöztél már a legelső pillanatban, és azóta is a rabod vagyok.

– Én meg azt hittem... – Jemima elhallgatott, de aztán összeszedte a bátorságát és befejezte a mondatot: – Szóval azt hittem, hogy neked csak a testem kell. Hogy kizárólag a szex az, amiért magad mellett akarsz tudni.

– Ó, ha csak a szexről lett volna szó, akkor sokkal könnyebb lett volna minden! – mondta Alejandro. – Akkoriban persze még nem tudtam, hogy te vagy a másik felem, a lelki társam, de azt tudtam, hogy nem bírom nélküled a következő hétvégéig, míg Angliába utazhatok, magam mellett akarlak tudni minden egyes nap. Ezért kértem meg a kezed. Hogy éjjel-nappal velem lehess.

– Soha még csak célzást sem tettél erre.

– Hát persze hogy nem, *preciosa mia.* Számomra mindig is fontos volt, hogy a látszatot megőrizzem. De minél több időt töltöttünk együtt, annál többet akartam. Egyszerűen nem tudtam betelni veled, semmi sem volt elég. Ugyanakkor rád egyáltalán nem figyeltem, és remélem, meg tudsz bocsátani ezért. Én vagyok az oka, hogy nem mondtad el, mi a helyzet a szüléiddel kapcsolatosan. Nem is próbáltam lelkileg közel kerülni hozzád, nem érdemeltem ki a bizalmadat.

Jemima kinyújtotta a kezét a férje felé, és odahúzta Alejandrót maga mellé a kanapéra.

– Mindenkinek azt mondtam, hogy apám is halott – ismerte be tompa hangon. – Így egyszerűbb volt. Nem akartam szégyenkezni miatta. Különben hozzá vándorolt az a sok pénz, amelyet két éve kivettem a rendelkezésemre bocsátott számláról. Apám megfenyegetett, hogy a sajtóhoz fordul és botrányt csinál, ha nem fizetek.

– Menjen csak nyugodtan! – legyintett Alejandro. – Lehet, hogy tud egy kis feltűnést kelteni, de minden csoda három napig tart. Egy hét sem telik bele, és már senkit sem fog érdekelni a sztorija.

– Egészen biztos vagy benne?

Alejandro bátorítóan rámosolygott a feleségére.

– Egészen biztos.

– Én meg azt gondoltam... Azért fizettem neki, mert nem akartam, hogy szégyenkezz miattam.

A férfi megszorította Jemima kezét.

– Legfeljebb ő szégyenkezhet azok miatt a bűnök miatt, amelyeket elkövetett. És egy percig se aggódj miatta! Apád is olyan, mint a többi kisstílű csirkefogó: ha valaki erőt mutat vele szemben, akkor meghunyászkodik. Többé nem fog visszajönni, mert pontosan tudja, hogy nem tud éket verni közénk. Többé nem hagyom, hogy bántsanak.

Alejandro elkomorodott.

– Sajnos két éve nem voltam valami jó férjed. Nem osztottam meg veled a gondolataimat és az érzéseimet, nem csoda, hogy zátonyra futott a házasságunk.

– Ne mondd ezt! – Jemima forrón átölelte. – Még helyrehozhatjuk. Ugye helyrehozzuk?

És megcsókolta a férfit, aki egy pillanatra megdermedt, de utána készségesen viszonozta a csókot.

– Ó, Alejandro! – suttogta boldogan a fiatalasszony. – Már azt hittem, soha többé nem fogsz megcsókolni!

– Nem mertelek. Biztosra akartam menni, tudod?

– Micsoda? – Jemima elképedve nézett a férjére. – Miről beszélsz tulajdonképpen?

– A megállapodásunkról. Hiszen mindjárt letelik a három hónap, és te egész héten olyan furcsa voltál... Azt hittem, azt tervezed, hogy visszatérsz Angliába, és azon töprengsz, hogyan szerezhetnéd meg Alfie-t.

– Te jó ég! – A fiatalasszony homloka ráncba szaladt. -Ahárom hónap... Teljesen kiment a fejemből!

– Komolyan mondod? Elfelejtetted? Miközben én a kínok kínját álltam ki miatta?

– Ó, értem már! – Jemima csengő hangon felkacagott. – Hát ezért vittél el többször is táncolni!

– Annyi mindent elrontottam a házasságunk elején – hajtotta le a fejét a férfi. – Most szerettem volna mindent jól csinálni, nehogy megint elhagyj...

Jemima férje izmos mellkasára tette a kezét.

– Nem hagylak el – mondta egyszerűen. – Veled maradok. Örökre.

– Örökre? – Alejandro a szemébe nézett, és a kezére tette a kezét.

– Igen. Pont úgy, mint a mesében. Míg a halál el nem választ...

– Míg a halál el nem választ – ismételte a férfi boldogan. – Nem is tudod, milyen boldoggá tettél, Jemima... Sosem akartam mást mint téged! Annyira szeretlek!

– Mióta? – A felesége láthatóan meglepődött a vallomáson.

– Az első pillanattól fogva, hogy megláttalak. Csak sokáig magamnak sem akartam bevallani, mert úgy éreztem, a szerelem erőtlenné tesz. Pedig épp az ellenkezője igaz! Sohasem voltam olyan erős, mint amikor velem voltál. És amikor elmentél, majdnem belehaltam...

– Én is sokat szenvedtem, mégis néha úgy érzem, szükségem volt erre a távollétre – jegyezte meg elgondolkodva Jemima. – Olyan fiatal és éretlen voltam, amikor összekerültünk.

– Igen, valóban fiatal voltál, amikor feleségül jöttél hozzám – ismerte el Alejandro. – És ez is az én hibám. Egyszerűen nem tudtam tovább vámi.

Azzal két tenyerébe fogta a felesége arcát, és komolyan a szemébe nézett.

– Soha többé ne menj el! – kérte.

– Nem megyek sehová – ígérte Jemima. – Már úgy értem, nélküled nem. Mit szólnál hozzá, ha most például felmennénk a... – elvörösödött – ...a hálószobánkba. Volna kedved?

– Hogy volna-e?

Alejandro felpattant, a karjába kapta, magához szorította, mint a legértékesebb kincsét, és elindult vele a lépcső felé. Egy perccel később már fent voltak az emeleten. A hálószobaajtót a férfi a vállával taszította be, aztán édes terhével együtt az ágyra huppant.

– Másra se tudok gondolni napok óta. A nap huszonnégy órájában csak ezen jár az eszem, semmi máson...

Azzal magához rántotta Jemimát, és szenvedélyesen megcsókolta. Az ajka végigvándorolt a nyakán, le egészen a melléig, még a ruhát is elszakította nagy igyekezetében. Ez alkalommal mohón, hevesen egyesültek, és a kielégülés is hirtelen jött, mint nyári zápor után a szivárvány.

– Nem tudom, ez-e a megfelelő pillanat, de be kell vallanom, hogy a védekezésről teljesen megfeledkeztem – vallotta be zihálva a férfi, amikor végül egymást szorosan átölelve pihegtek az ágyon.

– Én is – mosolygott Jemima. – De egyáltalán nem bánom.

– Én sem. Örülnék még egy lurkónak. – Alejandro pillantásában végtelen gyöngédség tükröződött, ahogy ezt kimondta. – Alfie is olyan jól sikerült gyerek.

– Szerintem is. Úgyhogy bátran próbálkozhatunk, ha te is úgy gondolod.

– Igen, nagyon is úgy gondolom! Mit szólnál hozzá, ha a nászutunkat pótolandó elutaznánk valami szép helyre? Alfie úgyis imádja a tengert.

– Szeretlek, Alejandro Navarro Vasquez! – sóhajtotta Jemima, és szenvedélyesen átölelte élete párját.

– De nem annyira, mint én téged. Te és Alfie... ti vagytok az életem. Nélkületek senki és semmi vagyok.

Jemima a hetedik mennyországban érezte magát. Még soha életében nem volt ilyen boldog. Kétségei, félelmei egy csapásra feloldódtak, semmivé váltak. Túláradó örömmel, felszabadultan csókolta meg a férfit, akit mindenkinél jobban szeretett.